

การคุ้มครองเด็กจากการ ทารุณกรรมทางเพศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ คู่มือวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว

ISBN: 978-616-92127-3-7

ลิขสิทธิ์ © พ.ศ. 2557 มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

การคัดลอกข้อความหรือนำเอกสารนี้ไปอ้างอิงหรือปรับใช้ขอให้ระบุแหล่งที่มาจากศุภนิมิตให้ชัดเจนด้วย เอกสารฉบับอิเล็กทรอนิกส์สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> หรือ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism> กรุณาส่งคำถามหรือความคิดเห็นของท่านไปที่ childsafetourism@wvi.org

ศุภนิมิตเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ภาพทั้งหมดในเล่ม ภาพปกโดย Matt Burns ภาพเด็กๆ ที่นำมาใช้ในเอกสารนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประกอบคำอธิบายเท่านั้น และเพื่อเป็นความรู้ของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย มิใช่เป็นการแสดงว่าเด็กเหล่านี้เป็นเหยื่อของการทารุณกรรมทางเพศแต่อย่างไร ศุภนิมิตยึดมั่นปฏิบัติตามมาตรฐานการคุ้มครองเด็กในการถ่ายภาพเด็กๆ ออกแบบโดย อินิส คอมมิวนิเคชั่น (Inis Communication) และจัดเรียบเรียงเอกสารในฉบับภาษาไทย โดย เอกโค้ คอมมิวนิเคชั่นส์ (EQHO Communications Ltd)

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเป็นโครงการที่ริเริ่มโดยรัฐบาลออสเตรเลียเพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557)

การคุ้มครองเด็กจากการ ทารุณกรรมทางเพศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว

กิตติกรรมประกาศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวฉบับนี้ พัฒนาปรับปรุงโดยคุณอาร์ติ คาปูร์ (Ms. Aarti Kapoor) ผู้จัดการโครงการระดับภูมิภาค และคุณอาฟรูซ คาเวียนี จอห์นสัน (Ms. Afrooz Kaviani Johnson) ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นโครงการที่ประสานงานกับบุคคลและองค์กรหลากหลายสาขา ขอขอบคุณ คุณแอนิต้า ด็อดด์ส (Ms. Anita Dodds) ที่ปรึกษาโครงการในการจัดทำคู่มือฉบับร่างครั้งแรกในปี พ.ศ. 2555 และขอขอบคุณคุณเฉลิมรัตน์ ชัยประเสริฐ (Mr. Chalermrat Chaiprasert) คุณจันดา พง (Mr. Chanda Phang) คุณจันสมร บัวคำวงษา (Mr. Chansamone Bouakhmongsa) และคุณนวิเยน คานฮอย (Mr. Nguyen Khanh Hoi) ผู้ประสานงานระดับประเทศของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยในประเทศไทย กัมพูชา ลาว และเวียดนามตามลำดับ ที่ได้ให้คำแนะนำในการทดลองนำร่องเพื่อปรับเนื้อหาและรูปแบบของคู่มือให้เข้ากับบริบทของแต่ละประเทศ ตลอดช่วงปี พ.ศ. 2555-2557 ขอขอบคุณสำหรับข้อคิดเห็นที่มีคุณค่าจากองค์กรเครือข่ายทั้งในภาครัฐ ภาคธุรกิจ องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรระหว่างประเทศ นอกจากนี้โครงการยังใคร่ขอขอบคุณคุณแวนิตี้ โควาล (Ms. Verity Kowal) เจ้าหน้าที่การสื่อสารของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยที่ได้ทำการรวบรวมข้อมูลขั้นสุดท้ายจากการฝึกอบรมเพื่อการจัดพิมพ์คู่มือฉบับนี้ในปี 2557 และท้ายที่สุดทางโครงการขอขอบคุณคุณพัชรา แสงวิชัย ในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และคุณภันทิตา เซดล่า ซึ่งช่วยพิสูจน์อักษรและเรียบเรียงเนื้อหาในขั้นสุดท้ายเพื่อปรับให้เข้ากับบริบทของประเทศไทย

สารบัญ

คำนำ	iii
ความเป็นมา	v
วัตถุประสงค์ของคู่มือ	vi
วิธีการใช้คู่มือ	vii
ส่วนที่ 1: ชั้นเริ่มต้น	1
คุณสมบัติของวิทยากร	3
กลุ่มเป้าหมายในการฝึกอบรม	4
ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้	5
จำนวนของผู้เข้าร่วมฝึกอบรม	5
ระยะเวลาในการฝึกอบรม	6
วิทยากรรับเชิญ	7
การเลือกสถานที่ฝึกอบรม	8
อุปกรณ์ วัสดุ และเอกสารที่จำเป็น	10
ข้อแนะนำพิเศษในการฝึกอบรมเรื่องการคุ้มครองเด็ก	12
วิธีการฝึกอบรม	13
ในวันฝึกอบรม	14
การใช้พาวเวอร์พอยต์	14
การใช้บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ	15
การใช้เอกสารประกอบการฝึกอบรม	15
ช่วงพักรับประทานอาหารว่าง	15
การประเมินผล	16
การมอบเกียรติบัตร	17
ส่วนที่ 2: คู่มือสไลด์	19
การใช้คู่มือสไลด์	21
บทที่ 1 บทนำ	22
บทที่ 2 “การท้องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก” เกี่ยวข้องกับเราอย่างไร	26
บทที่ 3 อะไรคือความเสี่ยงต่อเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว	34
บทที่ 4 การท้องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กคืออะไร	44

บทที่ 5 บัณฑิตบุคคลมีส่วนช่วยให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร	51
บทที่ 6 ภาคธุรกิจมีส่วนช่วยให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร (สำหรับผู้จัดการ/เจ้าของกิจการ/ผู้ประกอบการเท่านั้น)	56
บทที่ 7 ภาครัฐบาลสามารถช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร (สำหรับเจ้าหน้าที่รัฐบาลเท่านั้น)	62
บทที่ 8 บทสรุป	74
ส่วนที่ 3: ภาคผนวก	77
ภาคผนวก 1: ตัวอย่างวาระการอบรมเต็มวัน	79
ภาคผนวก 2: บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน	80
ภาคผนวก 3: แบบบันทึกข้อมูลของผู้เข้าอบรม	95
ภาคผนวก 4: แบบทดสอบก่อนการอบรม	96
ภาคผนวก 5: แบบทดสอบหลังการอบรม	97
ภาคผนวก 6: บทบาทสมมุติและกรณีศึกษาสำหรับเจ้าหน้าที่และพนักงานในธุรกิจการท่องเที่ยว	98
ภาคผนวก 7: บทบาทสมมุติและกรณีศึกษาสำหรับหัวหน้างานและผู้จัดการในธุรกิจการท่องเที่ยว	103
ภาคผนวก 8: แบบแสดงความความคิดเห็นของผู้เข้าอบรม	105
ภาคผนวก 9: ตัวอย่างเกียรติบัตร	107
ภาคผนวก 10: ตารางวิเคราะห์ผลการทดสอบก่อนและหลังการอบรม	108
ภาคผนวก 11: ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการฝึกอบรม	109

คำนำ

การท่องเที่ยวของประเทศไทยมีการเติบโตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากถึง 22.3 ล้านคนจากทั่วโลกเดินทางเข้ามา ในปี 2556 เทียบเท่ากับจำนวนนักท่องเที่ยวที่สูงขึ้นจากปี 2555 ถึง 27.5% การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้นำมาซึ่งโอกาสที่ดีมากมายแก่ประเทศไทยและชุมชนต่างๆ

ในขณะเดียวกันนั้นเป็นเรื่องที่น่าเศร้าที่เราเห็นการเชื่อมโยงกันระหว่างการท่องเที่ยวและการแสวงประโยชน์จากเด็ก ในประเทศไทยเราจะเห็นเด็กกลุ่มเสี่ยงและครอบครัวของเขาจำนวนมากที่เร่ร่อนในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทั้งเด็กหญิงและชายก็สามารถทำงานในธุรกิจที่สภาวะแวดล้อมไม่ปลอดภัยนัก เด็กๆ เหล่านี้หาเงินเลี้ยงชีพจากการขายของที่ระลึกต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวหรือซื้อตรงๆ โดยส่วนใหญ่แล้วเด็กๆ เหล่านี้จะไม่ได้อ่านหนังสือเรียน ดังนั้นเด็กๆ กลุ่มนี้จึงมีความเสี่ยงสูงมากที่จะถูกทารุณกรรมทางร่างกาย ทางอารมณ์และทางเพศ

ในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงเด็กหญิงและชายตกเป็นเหยื่อของการถูกทารุณกรรมและแสวงประโยชน์ทางเพศ รวมถึงจากการเดินทางท่องเที่ยวด้วย ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กจะมีเป้าหมายไปยังเด็กๆ ที่ทำงานบนท้องถนนหรือสถานประกอบการที่ไม่เป็นทางการ โดยผู้กระทำทารุณกรรมอาจจะใช้วิธีอื่นเพื่อเข้าถึงตัวเด็กกลุ่มเสี่ยงเหล่านี้ โดยการเข้าไปทำงานในโรงเรียนหรือสถานสงเคราะห์เด็กต่างๆ ถ้าไม่มีการป้องกันที่เหมาะสม สถานประกอบการภาคธุรกิจท่องเที่ยวอาจเอื้อให้ผู้กระทำทารุณกรรมเข้าถึงเด็กกลุ่มเสี่ยงซึ่งอาจนำไปสู่การแสวงประโยชน์ได้

การแสวงประโยชน์ทางเพศเด็กในภาคธุรกิจท่องเที่ยวเป็นปัญหาระดับโลกซึ่งทุกทวีปมีปัญหานี้และไม่มีประเทศไหนที่ปลอดจากการแสวงประโยชน์ทางเพศเด็ก ในขณะที่การท่องเที่ยวมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องในภูมิภาคนี้ จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องตอบสนองในด้านการป้องกันคุ้มครองสิทธิเด็ก

รัฐบาลออสเตรเลียได้สนับสนุนเงินทุนผ่านโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย (Project Childhood: Prevention Pillar) เพื่อที่จะต่อสู้กับปัญหาการแสวงประโยชน์ในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงด้วยวงเงิน 7.5 ล้านดอลลาร์ (2554-2557) โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยถือเป็นโครงการที่ได้ดำเนินการต่อเนื่องมาจากโครงการป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมอื่นๆ ที่รัฐบาลออสเตรเลียได้สนับสนุนมาก่อนหน้านี้แล้ว

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างคุณนิมิต และ สำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ เพื่อแก้ไขปัญหาอันร้ายแรงของการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กในการท่องเที่ยว โครงการนี้ได้ดำเนินงานอยู่ในประเทศกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ไทยและเวียดนามเช่นกัน โดยมีแนวทางการทำงานทั้งในเชิงป้องกันและปกป้องคุ้มครอง

ในประเทศไทย โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยดำเนินการโดยมูลนิธิคุณนิมิตแห่งประเทศไทยได้ทำงานร่วมกับรัฐบาล ภาคธุรกิจท่องเที่ยว และชุมชนเพื่อป้องกันทั้งเด็กชายและหญิงจากการมีให้ตกเป็นเหยื่อของการแสวงประโยชน์ทางเพศจากการเดินทางและการท่องเที่ยว โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ร่วมทำงานสำคัญนี้ทั้งในระดับประเทศและระดับจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบเป็นส่วนสำคัญของกลยุทธ์ธุรกิจการท่องเที่ยวของประเทศไทย การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบรวมถึงการมีความตระหนักเข้าใจถึงสถานะเสี่ยงต่างๆ ของเด็กในภาคธุรกิจการท่องเที่ยว และการดำเนินการเพื่อลดอันตรายที่จะเกิดกับเด็กจากความเสียหายเหล่านี้ ภาคธุรกิจการท่องเที่ยวมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับสภาพแวดล้อมการท่องเที่ยวและยังมีศักยภาพที่จะได้รับผลประโยชน์อีกมากมายจากการร่วมมือในการมีส่วนร่วมในการป้องกันเด็กให้ปลอดภัยและสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ

นี่คือเหตุผลที่ การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ: คู่มือวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว จึงเป็นเอกสารที่มีคุณค่ามาก เพราะว่ามีคำแนะนำที่เข้าใจง่ายและมีเครื่องมือสำหรับการดำเนินการอบรมให้กับภาคธุรกิจท่องเที่ยว ตั้งแต่ระดับเจ้าหน้าที่รวมถึงผู้บริหารระดับสูงของธุรกิจนั้น และเจ้าหน้าที่รัฐ การอบรมนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง สำหรับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับภาคธุรกิจเพราะช่วยให้คุณภาพการท่องเที่ยวดีขึ้นและตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวที่ต้องการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบที่มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ดำเนินการโดยมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยได้ทำงานร่วมกับกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในการใช้คู่มือการอบรมนี้ อบรมให้ความรู้แก่ตัวแทนภาคธุรกิจท่องเที่ยวทั่วประเทศ ดิฉันหวังว่าคู่มือการอบรมนี้ จะสามารถนำไปใช้อบรมเพิ่มพูนความรู้แก่ตัวแทนภาคธุรกิจท่องเที่ยวและทักษะที่จะช่วยกันปกป้องคุ้มครองไม่เฉพาะเพียงแค่ธุรกิจท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือเด็กๆ ของเรา

ดิฉันขอสนับสนุนให้มีการใช้คู่มือการอบรมนี้ ขอขอบคุณรัฐบาลออสเตรเลียและศุภนิมิตสำหรับการสนับสนุนงบประมาณโครงการและการดำเนินการที่ผ่านมา

(นางจิตรา ธรรมบริสุทธิ์)

ผู้อำนวยการมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

ความเป็นมา

รัฐบาลออสเตรเลียเป็นผู้ริเริ่มโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ ในธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554- 2557) โครงการนี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างศุนีमितและสำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime) โดยการนำเสนอแนวทางการดำเนินงานแนวคู่มือ ซึ่งเน้นทั้งงานด้านการป้องกันและการคุ้มครองเด็กในขณะเดียวกัน

ศุนีमितทำงานร่วมกับรัฐบาล และชุมชนเพื่อคุ้มครองเด็กจากการตกเป็นผู้เสียหายของการทารุณกรรมทางเพศ ในธุรกิจการท่องเที่ยว โดยเน้นการให้ความรู้และทักษะผ่านทางการศึกษาและการสื่อสารกับสมาชิกชุมชน รวมไปถึงเจ้าหน้าที่ภาคเอกชนและภาครัฐ เพื่อสร้างให้สภาพแวดล้อมภายใต้ ธุรกิจการท่องเที่ยวปลอดภัย ต่อเด็กมากขึ้น

จากประสบการณ์การทำงานในด้านนี้มากกว่า 20 ปี ส่งผลให้การจัดทำหลักสูตร การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วยข้อมูลที่ทันต่อเหตุการณ์และให้แนวทางองค์รวมแก่หน่วยงานและผู้เกี่ยวข้องในการจัดการกับภาวะเสี่ยงซึ่งเกิดกับเด็กที่อยู่ในภาคการท่องเที่ยว ซึ่งที่ผ่านมาตัวแทนในภาคการท่องเที่ยวเกือบสองพันคนจากประเทศกัมพูชา ลาว ไทยและเวียดนามต่างได้รับประโยชน์จากการฝึกอบรมในหลักสูตรนี้ ดังนั้นเพื่อตอบสนองต่อการเติบโตอย่างรวดเร็วของการท่องเที่ยวที่นำมาสู่โอกาสในการเพิ่มรายได้และการพัฒนาประเทศในภูมิภาคนี้ หน่วยงานและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในภาคการท่องเที่ยวจึงต้องการข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการคุ้มครองเด็กในขอบข่ายที่สามารถนำไปปฏิบัติและสร้างประโยชน์ต่อการดำเนินงานของตนได้จริง สรุปได้ว่าหน่วยงานในภาคการท่องเที่ยวมีอิทธิพลโดยตรงต่อการกำหนดสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยวและในขณะเดียวกันก็ได้รับประโยชน์อย่างมากจากการนำหลักสูตรนี้ไปประยุกต์ใช้เพื่อคุ้มครองเด็ก รวมทั้งสนับสนุนให้เกิดรูปแบบของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบพร้อมกันไป

วัตถุประสงค์ของคู่มือ

คู่มือฉบับนี้อธิบายขั้นตอนอย่างง่ายที่วิทยากรสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการฝึกอบรมเกี่ยวกับ *การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว* ให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง คู่มือที่จัดทำขึ้นนี้สามารถปรับให้เหมาะสมกับผู้เข้าอบรมจากหน่วยงานและธุรกิจหลากหลายรูปแบบทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ตั้งแต่พนักงานหรือเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานอยู่ในแนวหน้า ผู้บริหารระดับกลางและระดับสูง เจ้าของกิจการและผู้ประกอบการ รวมถึงไปถึงเจ้าหน้าที่ภาครัฐจากกระทรวงและกรมกองต่างๆ การฝึกอบรมสามารถจัดได้โดยใช้เวลาหนึ่งวันหรือจะจัดโดยการแบ่งหัวข้อออกเป็นตอนๆ ในการอบรมระยะยาว หรืออาจนำเสนอเฉพาะหัวข้อหลักโดยจัดการฝึกอบรมภายในเวลาหนึ่งหรือสองชั่วโมงตามเงื่อนไขและเวลาที่ภาคธุรกิจสามารถจะเข้าร่วมได้

คู่มือวิทยากรชุดนี้ใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อให้ผู้เข้าอบรมที่มีความหลากหลายสามารถเข้าใจเนื้อหาได้อย่างรวดเร็ว ทั้งนี้วิทยากรควรศึกษาคู่มืออย่างละเอียดในขั้นต้นและใช้คู่มือดังกล่าวเพื่อการเตรียมตัว โดยสามารถปรับหรือเพิ่มเติมเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เข้าประชุมแต่ละคนต่อไป คู่มือฉบับอิเล็กทรอนิกส์สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism>

วิธีการใช้คู่มือ

คู่มือนี้ประกอบด้วยเนื้อหาหลักสามส่วน คือ

1. ชั้นเริ่มต้น

ส่วนนี้จะให้ข้อมูลทั้งหมดที่วิทยากรจำเป็นต้องทราบเพื่อเตรียมตัวก่อนการฝึกอบรม เช่น การคัดเลือกผู้เข้าร่วม สถานที่จัดฝึกอบรม การจัดเตรียมอุปกรณ์ เทคนิคการนำเสนอ แนวทางพิเศษในการนำเสนอหัวข้อเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่ซึ่งเป็นหัวข้อที่ละเอียดอ่อนต่อผู้เข้าร่วมประชุมฝึกอบรม และเคล็ดลับในการจัดการฝึกอบรมให้ประสบความสำเร็จ

2. คู่มือสไลด์

ส่วนนี้จะแจกแจงขั้นตอนเพื่อช่วยให้วิทยากรนำเสนอทุกแง่มุมของการฝึกอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดาวน์โหลดพาวเวอร์พอยต์ที่นำเสนอได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism> ทั้งนี้วิทยากรควรตรวจสอบและปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับบริบทของประเทศและชุมชนนั้นๆ ก่อนการฝึกอบรม หากไม่สามารถใช้เครื่องฉายพาวเวอร์พอยต์หรือจัดพิมพ์ข้อมูลดังกล่าวลงในกระดาษฟลิปชาร์ตได้ ก็ให้วิทยากรใช้คู่มือสไลด์นี้เป็นแนวทางในการนำเสนอ นอกจากนี้คู่มือสไลด์ยังเสนอแนะกิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เข้าอบรม พร้อมๆ ไปด้วยเปิดโอกาสให้ผู้เข้าอบรมได้อภิปรายและแสดงความคิดเห็นในขณะเดียวกัน

3. ภาคผนวก

ภาคผนวกประกอบด้วยเอกสารข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นเครื่องมือซึ่งช่วยวิทยากรดำเนินการฝึกอบรมและประเมินผลเพื่อทบทวนบทเรียนที่ได้รับและนำข้อมูลเหล่านี้มาปรับใช้ในครั้งต่อไป เอกสารข้อมูลดังกล่าว มีดังต่อไปนี้

- ตัวอย่างวาระการฝึกอบรม
- บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน
- แบบบันทึกข้อมูลผู้เข้าอบรม
- แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม และตารางวิเคราะห์การทดสอบก่อนและหลังการอบรม
- กรณีศึกษาและสถานการณ์จำลองสำหรับพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในภาคการท่องเที่ยว
- กรณีศึกษาและสถานการณ์จำลองสำหรับหัวหน้างานหรือผู้จัดการที่ปฏิบัติงานในภาคการท่องเที่ยว
- แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าอบรม
- ตัวอย่างเกียรติบัตร
- ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการฝึกอบรม

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 1 ขันเริ่มตั้น

ชั้นเริ่มต้น

คุณสมบัติของวิทยากร

เนื่องจากการจัดฝึกอบรมเป็นการนำเสนอหัวข้อที่มีความละเอียดอ่อนเกี่ยวกับเด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศดังนั้นจึงจำเป็นต้องคัดเลือกวิทยากรอย่างระมัดระวังเพื่อให้ได้ผู้ที่มีศักยภาพ มีความเข้าใจ มีทักษะและประสบการณ์อย่างแท้จริงในการจัดการฝึกอบรม

วิทยากรควรเป็นผู้ที่มีความรู้และทักษะดังนี้

- มีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการทารุณกรรมเด็กที่พบในภาคการท่องเที่ยวและการเดินทาง
- มีประสบการณ์สูงเกี่ยวกับการสอนและการฝึกอบรม
- สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ และสามารถนำวิธีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมหลากหลายรูปแบบมาปรับใช้ เพื่อช่วยให้ผู้เข้าอบรม บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ตามที่ได้ตั้งไว้

นอกจากจะสามารถนำเสนอหัวข้อที่ละเอียดอ่อนเรื่องทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะเรื่องของการทารุณกรรมทางเพศแล้ว วิทยากรจะต้องมีสามารถจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในระหว่างการอภิปรายได้ด้วย เช่น ตอบคำถามเฉพาะทางเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่ต้องใช้ความรู้และทักษะในการอธิบายเพื่อให้คำตอบที่ถูกต้องและเหมาะสม รวมไปถึงการช่วยค้นหาวิธีการแก้ปัญหาให้กับผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งอาจเคยตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมมาก่อนด้วย เนื่องจากหัวข้อของประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับการทารุณกรรมทางเพศซึ่งเป็นผลจากความสัมพันธ์ทางเพศที่อาจจะเกิดจากความยินยอมหรือไม่ยินยอมก็ตาม ดังนั้นวิทยากรต้องพึงระวังเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่แสดงทัศนคติ อดติ หรือเลือกปฏิบัติ ในเรื่องเพศวิถีทางเพศ (การเลือกที่จะเป็นเพศใดเพศหนึ่งโดยไม่ต้องคำนึงถึงเพศดั้งเดิมของตน) เชื้อชาติ ฯลฯ เพราะการกระทำหรือการแสดงออกดังกล่าวขัดต่อสิทธิสากลของเด็ก อีกทั้งอาจยังส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมมากขึ้น ด้วยเหตุนี้วิทยากรจึงควรศึกษาแนวทางเสนอแนะในการจัดฝึกอบรมเรื่องการคุ้มครองเด็กซึ่งได้รวบรวมไว้แล้วในคู่มือเล่มนี้ก่อนที่จะดำเนินการประชุม/ฝึกอบรมในข้างต้น

วิทยากรที่มีศักยภาพเป็นปัจจัยหลักที่ช่วยให้การจัดฝึกอบรมประสบความสำเร็จ หากวิทยากรขาดความรู้หรือทักษะก็จะส่งผลให้การฝึกอบรมมีคุณภาพต่ำ ดังนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่องค์กรจะต้องคัดเลือกวิทยากรที่มีความสามารถสูงและมีประสบการณ์ในการจัดการฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพมาก่อน

กลุ่มเป้าหมายในการฝึกอบรม

การฝึกอบรมการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว จัดขึ้นสำหรับหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับภาคการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มต่างๆ ดังต่อไปนี้ (แต่ไม่ได้จำกัดเฉพาะกลุ่มเหล่านี้เท่านั้น)

ภาคธุรกิจ การท่องเที่ยว	เจ้าหน้าที่ พนักงาน หรือบุคคล ที่ระดับปฏิบัติงานของธุรกิจ การท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> • คนขับรถแท็กซี่/พนักงานบริษัทขนส่ง • มัคคุเทศก์ • พนักงานรักษาความปลอดภัยของโรงแรม • พนักงานบริการของโรงแรมและเกสต์เฮาส์ (พนักงานต้อนรับ พนักงานดูแลประตูเข้า-ออก พนักงานบริการส่วนห้องพัก พนักงานทำความสะอาด) • เจ้าของและพนักงานร้านอาหารและบาร์
	ผู้จัดการและเจ้าของธุรกิจ การเดินทางและท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> • ผู้จัดการฝ่ายบุคคล • ผู้จัดการฝ่ายความรับผิดชอบต่อสังคม • ผู้จัดการทั่วไป • เจ้าของธุรกิจ
	หน่วยงานด้านการเดินทาง และการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> • สมาคมที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่น • สมาคมที่เกี่ยวข้องในระดับประเทศ • สมาคมที่เกี่ยวข้องในระดับภูมิภาค (เช่น ระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก)
	ภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องแต่ไม่ได้ อยู่ในธุรกิจการท่องเที่ยวโดยตรง	<ul style="list-style-type: none"> • งานให้บริการและอำนวยความสะดวกแก่ชาวต่างชาติ ที่เข้ามาทำงานและพักอาศัยในประเทศ • บริษัทขนส่ง (ขนส่งผู้โดยสารขนส่งของทางเรือ และธุรกิจ การเดินทางเรือ) • บริษัทที่ให้บริการแก๊งค์กร/บริษัทอื่นๆ • บริษัทที่ให้บริการข้อมูลสารสนเทศ • บริษัทด้านการสื่อสาร
ภาครัฐบาล	กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	<ul style="list-style-type: none"> • เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดทำนโยบาย • เจ้าหน้าที่ฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยว • เจ้าหน้าที่ในฝ่ายกำหนดมาตรฐานและให้การรับรอง

เมื่อมีกำหนดการที่จะจัดการฝึกอบรม วิทยากรควรจะทำงานร่วมกับผู้จัดการฝึกอบรมเพื่อคัดเลือกผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีความเหมาะสมที่สุด เนื่องจากผู้เข้าอบรมในที่แตกต่างกันจะมีความต้องการข้อมูลที่แตกต่างกันไปด้วย วิทยากรจึงควรปรับเนื้อหาการฝึกอบรมให้เหมาะกับกลุ่มนั้นๆ เช่น ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่หรือพนักงานที่อยู่แนวหน้าในธุรกิจการท่องเที่ยวต้องการมักจะแตกต่างไปจากข้อมูลผู้จัดการหรือเจ้าของกิจการต้องการ นอกจากนี้วิทยากรควรตระหนักว่าผู้เข้ารับการอบรมแต่ละคนมีบทบาทต่อสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ซึ่งแม้ว่าการฝึกอบรมจะให้โอกาสผู้เข้าร่วมในการอภิปรายและการเพิ่มเติมความเข้าใจในเรื่องของการคุ้มครองเด็ก แต่วิทยากรต้องมีทักษะและประสบการณ์ในการจัดการที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายที่มีความหลากหลายทั้งในเรื่องของหน่วยงานสังกัด ลักษณะของงานที่ทำและประสบการณ์ที่มี

ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้

การฝึกอบรมเรื่องการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว เป็นการให้ข้อมูลแก่ใครก็ตามที่ต้องการปรับปรุงคุณภาพของการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อสร้างประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและชุมชนนั้นๆ รวมทั้งสร้างประโยชน์ร่วมกันให้กับสังคมและประเทศในภาพรวม การฝึกอบรมช่วยเพิ่มทักษะของผู้เข้าร่วมในการคิดค้นวิธีการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบและมีจรรยาบรรณ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการที่เพิ่มขึ้นของผู้ที่เข้ามาใช้บริการ และที่สำคัญที่สุดคือเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็กภายใต้ธุรกิจการเดินทางและท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถคุ้มครองเด็กหญิงและชายจากการทารุณกรรมทางเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

หลักการฝึกอบรมผู้เข้าอบรมควรมีความรู้และทักษะดังต่อไปนี้

- รับรู้ถึงความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวกับภาวะเสี่ยงของเด็กในการถูกทารุณกรรม
- เข้าใจว่าการเดินทางท่องเที่ยวเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม โดยเฉพาะการทารุณกรรมทางเพศ รับรู้ถึงตัวบ่งชี้ที่แสดงว่าเด็กอาจตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม และ เข้าใจถึงรูปแบบที่หลากหลายของการทารุณกรรมรวมทั้งความเชื่อมโยงของรูปแบบเหล่านี้
- สามารถระบุวิธีการและการดำเนินการภายในขอบเขตความรับผิดชอบของตนในการให้ความคุ้มครองเด็ก และสร้างสภาพแวดล้อมของการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยมากขึ้นสำหรับเด็ก
- มีความรับผิดชอบ รับรู้และสามารถเข้าถึงข้อมูล รวมทั้งมีอำนาจและความสามารถที่จะคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยวได้

จำนวนของผู้เข้าร่วมฝึกอบรม

จำนวนผู้เข้าอบรมที่เหมาะสมควรอยู่ระหว่าง 30–40 คน หากมากกว่า 40 คน การอภิปรายกลุ่มและการจะใช้เวลานานเกินไปทำให้ต้องเพิ่มเวลาในการฝึกอบรมและส่งผลกระทบต่อโครงสร้างบรรยากาศของการฝึกอบรมที่เน้นการมีส่วนร่วมในระยะต่อมา

การเชิญผู้เข้าร่วมอบรมสามารถทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับลักษณะการจัดและผู้จัด เช่น เมื่อองค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติ (National Tourism Organisation-NTO)¹ เป็นผู้จัดการฝึกอบรมนั้น องค์การฯ ได้ส่งต่องหนังสือเชิญอย่างเป็นทางการให้กับองค์กร สมาคมและบุคคล เป็นต้น หากผู้จัดการฝึกอบรมต้องการให้มีผู้ตอบรับและเข้าร่วมฝึกอบรมประมาณ 30-40 คน ก็อาจต้องส่งหนังสือเชิญ 60-80 คนในขั้นต้นและลงทะเบียนผู้ที่ตอบรับคำเชิญไปเรื่อยๆ จนกว่าจะครบจำนวนที่ตั้งไว้ อีกวิธีหนึ่งคือการประชาสัมพันธ์ต่อสาธารณะเกี่ยวกับการฝึกอบรมและรับลงทะเบียนผู้เข้าฝึกอบรมจนกว่าจะครบตามที่ต้องการโดยควรมีบันทึกรายชื่อผู้เข้าอบรมสำรองหากมีความต้องการที่จะเข้าอบรมเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ควรแจ้งและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการฝึกอบรมล่วงหน้าอย่างน้อยหนึ่งเดือนเพื่อให้มั่นใจว่าผู้เข้าอบรมในจำนวนเป้าหมายสามารถเข้าร่วมได้ ช่องทางที่ใช้ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์อย่างได้ผลคือ การใช้สื่อต่างๆ ในท้องถิ่น เช่น สื่อสังคมออนไลน์ และอีเมลผ่านเครือข่ายธุรกิจท่องเที่ยวและสมาคมต่างๆ ในบางครั้งการจัดการฝึกอบรมภายในให้กับพนักงานในบริษัทและจากบริษัทคู่สัญญา จะช่วยในการประชาสัมพันธ์และยืนยันการเข้าอบรมเพราะบริษัทนั้นมีขั้นตอนและวิธีการของตนอยู่แล้ว และเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจว่าจะมีผู้เข้าอบรมในจำนวนที่มากขึ้น ควรพิจารณาที่จะจัดการฝึกอบรมในช่วงที่นักท่องเที่ยวลด หรือไม่อยู่ในฤดูกาลท่องเที่ยว

ระยะเวลาในการฝึกอบรม

การฝึกอบรมสามารถจัดได้ภายในเวลาหนึ่งวันหรือจะแบ่งการอบรมเป็นหัวข้อ ตามเวลาที่กำหนดไว้ก็ได้ ระยะเวลาในการทำกิจกรรมของแต่ละหัวข้ออยู่ในส่วนที่ 2 คู่มือการใช้สไลด์ และในตัวอย่างวาระการอบรม (ภาคผนวก 1) การใช้เวลามากขึ้นหรือน้อยลงในการอบรมก็ขึ้นอยู่กับกิจกรรมและวิธีการที่ใช้เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วม หากมีเวลาจำกัด (เช่น หนึ่งหรือสองชั่วโมง) วิทยากรควรเลือกใช้เฉพาะสไลด์ที่สำคัญซึ่งมีเครื่องหมาย • กำกับเท่านั้น

1 NTO เป็นหน่วยงานการท่องเที่ยวระดับประเทศของรัฐบาลที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศ เช่น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นต้น

วิทยากรรับเชิญ

วิทยากรรับเชิญถือเป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการอบรมหากหัวข้อที่เขานำเสนอมีความเชื่อมโยงกับสิ่งที่วิทยากรหลักได้นำเสนอไปแล้ว และให้ข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งเป็นการนำเสนอที่มีความชัดเจน เข้าใจง่ายและเหมาะสมกับบริบทของชุมชนนั้นๆ

ควรเชิญวิทยากรรับเชิญมาร่วมให้การฝึกอบรมหากบุคคลผู้นั้นสามารถให้ข้อคิดที่ลึกซึ้งและช่วยให้ผู้เข้าอบรมมีความเข้าใจประเด็นที่นำเสนอได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้วิทยากรรับเชิญควรเป็นผู้ที่สามารถปรับเนื้อหาของการฝึกอบรมให้เหมาะกับบริบทของธุรกิจท้องถิ่นในท้องถิ่นซึ่งมีลักษณะ ประเด็น และปัจจัยเสี่ยงต่างๆ ในลักษณะที่แตกต่างกัน ตัวอย่างของมีวิทยากรรับเชิญ มีดังนี้

- เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือตัวแทนองค์กรพัฒนาเอกชนในท้องถิ่นที่สามารถนำเสนอเกี่ยวกับสถานการณ์ในพื้นที่โดยเฉพาะเรื่องของภาวะเสี่ยงของเด็กและ การถูกทารุณกรรม พร้อมกับพูดคุยเกี่ยวกับกรณีเหตุการณ์ที่เขาประสบมา
- ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายหรือ ตัวแทนองค์กรพัฒนาเอกชนที่สามารถอธิบายประเด็นทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทารุณกรรมเด็กได้ดี
- เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ที่ทำงานอยู่ในพื้นที่ซึ่งสามารถอธิบายถึงผลกระทบของภาวะเสี่ยงและการทารุณกรรมต่อเด็กที่ตกเป็นผู้เสียหาย (อาจเลือกเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่อยู่ในท้องถิ่นหรือ เจ้าหน้าที่จากองค์กรพัฒนาเอกชนก็ได้)
- ตัวแทนภาคธุรกิจที่สามารถพูดคุยเกี่ยวกับวิธีการที่หน่วยงานของเขาใช้เพื่อนำเรื่องการค้ามนุษย์ในธุรกิจการท่องเที่ยวเข้ามาผสมผสานกับการดำเนินธุรกิจของบริษัท และมีการดำเนินการอย่างจริงจังในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม
- ตัวแทนจากชมรมเด็กหรือเยาวชนที่สามารถนำเสนอเกี่ยวกับผลกระทบของธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีต่อชีวิตของเขาและความต้องการที่จะให้ผู้ใหญ่เข้ามาช่วยดำเนินการเพื่อให้การท่องเที่ยวมีความปลอดภัยต่อเด็กและเยาวชน

ข้อแนะนำการเชิญวิทยากรรับเชิญ

การเลือกและเชิญวิทยากรรับเชิญควรคำนึงถึงประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

- เวลาและข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกอบรมที่เพียงพอสำหรับการเตรียมตัวเป็นวิทยากรรับเชิญ ควรเชิญล่วงหน้าอย่างน้อยหนึ่งเดือนก่อนการฝึกอบรม
- ทำความเข้าใจกับวิทยากรรับเชิญให้ชัดเจนในหัวข้อที่ต้องการให้เขาบรรยาย ควรให้วิทยากรรับเชิญทราบวาระการฝึกอบรมและข้อมูลความเป็นมา (รวมทั้งวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม) เพื่อหลีกเลี่ยงการพูดในหัวข้อที่ซ้ำกับวิทยากรหลัก
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าวิทยากรรับเชิญมีความรู้/ทักษะ/เชี่ยวชาญในประเด็นที่ขอให้นำเสนอ หากพบว่ามีความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่เพียงพอก็อาจขอให้เขาช่วยแนะนำบุคคลที่มีความเหมาะสมให้ด้วย
- แจ้งรายละเอียดของผู้ที่ (คาดว่า) จะเชิญให้มา เข้าร่วมอบรมให้กับวิทยากรรับเชิญ (เป็นใคร ระดับหน้าที่การงาน ระดับความรู้ และข้อมูลที่เขาต้องการจากการเข้าร่วมอบรม) เพื่อช่วยให้วิทยากรรับเชิญเตรียมตัวได้อย่างเหมาะสม
- แจ้งกำหนดเวลาการนำเสนอให้ชัดเจนต่อวิทยากรรับเชิญ โดยระบุถึงข้อจำกัดทางด้านเวลาการฝึกอบรม และเน้นว่าการนำเสนอควรอยู่ในเวลาที่กำหนด

- แจ้งให้วิทยากรรับเชิญทราบว่ามีอุปกรณ์ใดบ้างที่ใช้ได้ภายในห้องฝึกอบรม (เช่น โปรเจคเตอร์ คอมพิวเตอร์ ไมโครโฟน กระดาษฟลิปชาร์ต และอื่นๆ) หากวิทยากรรับเชิญต้องการอุปกรณ์ที่นอกเหนือไปจากนี้ก็ต้องพิจารณาว่าสามารถจัดให้ได้หรือไม่
- ต้องมั่นใจว่าวิทยากรรับเชิญมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการคุ้มครองเด็ก เช่น ไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่เป็นผู้เสียหาย หรือแสดงภาพถ่ายของเหตุการณ์การทารุณกรรมและตัวผู้เสียหาย
- ขอข้อมูลการนำเสนอของวิทยากรรับเชิญมาตรวจสอบล่วงหน้าก่อนการอบรม (สองหรือสามวัน) เพื่อให้มั่นใจได้ว่าเนื้อหาการนำเสนอเป็นไปตามที่ต้องการและเพื่อจะได้มีเวลาปรับเปลี่ยนข้อมูลให้เหมาะสม หากจำเป็น

การเลือกสถานที่ฝึกอบรม

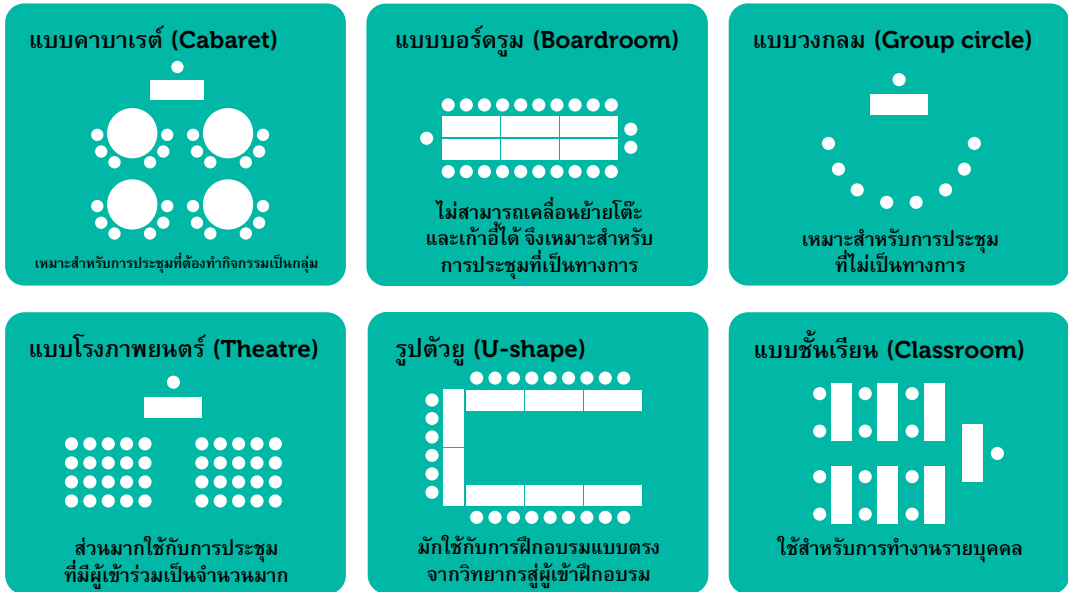
วิทยากรควรจัดสถานที่ฝึกอบรมให้มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และเหมาะสมกับประเภทของกิจกรรมที่จัดให้ผู้เข้าฝึกอบรมทำ เพราะขนาดของห้อง รวมทั้งรูปแบบการจัดห้องและบรรยากาศภายในห้องมีผลอย่างมากต่อการบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เข้าอบรม

สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเลือกสถานที่ฝึกอบรมคือขนาดของห้องต้องมีพื้นที่กว้างพอเพื่อให้ผู้เข้าอบรมทำกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมฝึกอบรมต่างๆ ได้ และต้องให้แน่ใจว่าเครื่องปรับอากาศทำงานปกติ ห้องน้ำสะอาด มีน้ำดื่มบริการอย่างเพียงพอ ระบบเสียง จอและเครื่องโปรเจคเตอร์อยู่ในสภาพใช้งานได้ดี

รูปแบบการจัดสถานที่

เนื่องจากการฝึกอบรมนี้ใช้รูปแบบการอบรมเชิงปฏิสัมพันธ์ ซึ่งเน้นการทำกิจกรรมร่วมกันของ ผู้เข้าฝึกอบรม รายบุคคลและกลุ่ม จึงขอแนะนำให้จัดสถานที่ในรูปแบบคาบaret (โปรดดูแผนผังที่ 1)

แผนผังที่ 1 ทางเลือกสำหรับรูปแบบการจัดห้องอบรม

การจัดห้องแบบคาบaretเหมาะสำหรับการทำงานเป็นกลุ่ม และช่วยให้ผู้เข้าอบรมได้คลงกันและวิทยากรเองก็สามารถดูแลผู้เข้าอบรมได้อย่างทั่วถึง หากไม่มีโต๊ะกลมก็สามารถใช้โต๊ะสี่เหลี่ยมแทนก็ได้แต่ต้องจัดเก้าอี้ในลักษณะเดียวกัน ที่สำคัญคือ ไม่ควรจัดที่นั่งให้ผู้เข้าอบรมหันหลังให้หน้าห้อง แต่ควรจัดที่นั่งให้ทุกคนสามารถมองเห็นวิทยากรได้อย่างชัดเจน

ในกรณีที่ไม่สามารถจัดแบบคาบaretได้ อาจใช้การจัดแบบชั้นเรียนหรือรูปตัวยูก็ได้ แต่ไม่ควรใช้รูปแบบการจัดห้องที่เป็นทางการ เช่น แบบโรงภาพยนตร์ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดในลักษณะนี้เหมาะสำหรับการบรรยายที่ใช้เวลาไม่มาก และไม่เอื้อให้ผู้เข้าอบรมทั้งในรายบุคคลและกลุ่มมีส่วนร่วมทำกิจกรรม

การจัดห้องประชุมอย่างไม่เป็นทางการอาจไม่จำเป็นต้องมีโต๊ะ/เก้าอี้ ในบางกรณีผู้เข้าร่วมอบรมอาจชอบนั่งกับพื้นมากกว่า

ผู้ช่วย

ควรจัดหาผู้ช่วยวิทยากรอย่างน้อยหนึ่งคน (อาจมากกว่านี้หากมีผู้เข้าฝึกอบรมจำนวนมาก) เพื่อช่วยดูแลความพร้อมของอุปกรณ์ต่างๆ ในห้องฝึกอบรม เช่น คอยส่งไมโครโฟนให้เมื่อวิทยากรต้องการพูด ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อช่วยลดการรบกวนสมาธิของวิทยากร

ค่าใช้จ่ายด้านสถานที่

ค่าใช้จ่ายด้านสถานที่อาจสูง บางครั้งบางโรงแรมอาจยินดีมอบส่วนลดให้หรือไม่คิดค่าใช้จ่ายเลยเพื่อสนับสนุนในวัตถุประสงค์ของการจัดฝึกอบรมตามโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมของโรงแรม ดังนั้นจึงควรหาสถานที่ซึ่งให้ส่วนลดหรือไม่คิดค่าใช้จ่ายในการใช้ห้องฝึกอบรม (และอุปกรณ์ในการฝึกอบรมต่างๆ เช่น เครื่องโปรเจ็คเตอร์ ไมโครโฟน กระดาษและเครื่องเขียน) รวมไปถึงอาหารว่างและบริการทางเทคนิคต่างๆ

อุปกรณ์ วัสดุ และเอกสารที่จำเป็น

ควรตรวจสอบอุปกรณ์ต่างๆ ให้อยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งาน ควรทดสอบการใช้งานของอุปกรณ์ทุกครั้งก่อนการฝึกอบรมเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่เกิดปัญหาในระหว่างการฝึกอบรม ควรจัดทำรายการของสิ่งที่จะต้องทำตามตารางข้างล่างเพื่อจะได้ตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนการฝึกอบรม หากรายการได้อยู่ในสภาพพร้อมใช้ก็ให้ทำเครื่องหมายถูก ✓

รายการวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกอบรม	✓
ไมโครโฟน (สำหรับวิทยากร 1 ตัว สำหรับผู้เข้าอบรม 1 ตัว) (หากมีผู้อบรมมากขึ้น ควรจัดหาไมโครโฟนเพิ่มตามสัดส่วน)	
โปรเจคเตอร์	
จอ	
คอมพิวเตอร์	
ลำโพง (หากต้องใช้เสียงเพิ่ม รวมทั้งวิดีโอ)	
สไลด์ฟาวเวอร์พอยต์	
กระดานไวท์บอร์ด	
กระดาษฟลิปชาร์ต	
ปากกามาร์คเกอร์ (12 แท่ง สำหรับวิทยากรและการทำงานกลุ่ม)	
เทปกาว เชื่อมหุ้มด กาวสำหรับติดกระดาษกับผนัง (Blutac)	
กรรไกร	
กระดาษโพส-อิต กระดาษ ดินสอสำหรับผู้เข้าฝึกอบรม	
ลูกบอลนึ่ม (มีหรือไม่มีก็ได้-ใช้สำหรับกิจกรรมแนะนำตัว)	
โต๊ะสำหรับลงทะเบียน (พร้อมด้วยแบบบันทึกข้อมูลผู้เข้าฝึกอบรม)	
เอกสารในการฝึกอบรม (วาระการฝึกอบรม แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าอบรม บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ บัตรสถานการณ์จำลอง เกียรติบัตร)	

รายการอื่น ๆ ที่ต้องเตรียม	✓
เก็บข้อมูลท้องถิ่นและปรับเนื้อหาสไลด์ให้เหมาะสม	
เชิญวิทยากรรับเชิญ	
ข้อมูลของหน่วยงานในท้องถิ่นเพื่อติดต่อและทำการส่งต่อเด็กที่ควรได้รับความคุ้มครอง	

ข้อเสนอแนะพิเศษในการฝึกอบรมเรื่องการคุ้มครองเด็ก

นำเสนอการการอภิปรายอย่างระมัดระวัง

เนื่องจากการทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะการทารุณกรรมทางเพศเป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อนซึ่งต้องการการแสดงความคิดเห็นและการเคารพสิทธิซึ่งกันและกันของผู้เข้าอบรมควบคู่กันไป ดังนั้นวิทยากรจึงควรให้ผู้เข้าอบรมได้มีโอกาสพูดเกี่ยวกับหัวข้อที่ไม่เน้นการเผชิญหน้าดังที่ระบุไว้ในคู่มือสไลด์ก่อนเริ่มการอภิปรายเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก นอกจากนี้การให้โอกาสผู้เข้าอบรมได้พูดในกิจกรรมแนะนำตัวจะช่วยให้ทุกคนรู้สึกสะดวกใจและมั่นใจยิ่งขึ้นที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับประเด็นของการทารุณกรรมเด็กเมื่อการฝึกอบรมดำเนินต่อไป

เตรียมรายละเอียดของผู้ให้คำปรึกษาหรือหน่วยงานบริการที่จะส่งต่อ

ต้องตระหนักเสมอว่ามีผู้เข้าฝึกอบรมบางคนนี้อาจเคยตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมมาก่อน และแต่ละคนจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อการทารุณกรรมแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจไม่คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นมานานแล้วแต่การอภิปรายอาจทำให้เขาคิดถึงความทรงจำอันเจ็บปวดในอดีตขึ้นมา วิทยากรจึงควรให้ความสำคัญกับความเป็นไปได้นี้ หากมีคนที่ต้องการพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว ก็ควรเชิญให้เขาพูดในซึ่งเป็นส่วนตัว (ระหว่างช่วงพักหรือช่วงสรุปการอภิปราย) และวิทยากรควรมีข้อมูลที่ติดต่อได้ของผู้ให้คำปรึกษาหรือหน่วยงานบริการที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งต่อผู้เข้าฝึกอบรมให้กับหน่วยงานดังกล่าวซึ่งจะให้คำปรึกษาบุคคลดังกล่าวในรายละเอียดต่อไป

ต้องรายงานทันทีที่มีการเปิดเผยเกี่ยวกับเด็กซึ่งอาจถูกทารุณกรรม

เป็นไปได้ที่ผู้เข้าฝึกอบรมบางคนอาจให้ข้อมูลซึ่งบ่งบอกว่ามีเด็กกำลังถูกทารุณกรรมอยู่ในครอบครัวของตน ในชุมชน หรือที่อื่น ๆ การเปิดเผยเช่นนี้ต้องรักษาเป็นความลับและต้องดำเนินการให้ทันเวลา และข้อมูลนี้จะต้องถูกส่งต่อไปยังหน่วยงานที่เหมาะสมในท้องถิ่น (เช่น องค์กรพัฒนาเอกชน และเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่) วิทยากรจะต้องรู้จักหน่วยงานที่เหมาะสมในพื้นที่ที่จะช่วยในการสืบค้นเรื่องที่ได้รับการเปิดเผย และการเปิดเผยทั้งหมดต้องทำรายงานบันทึกข้อมูลทันที

ตอบคำถามและ/หรือตอบสนองต่อพฤติกรรมที่ยุ่งยากด้วยความเข้าใจและความระมัดระวัง

เป็นเรื่องสำคัญที่วิทยากรควรคำนึงถึงและเคารพในภูมิหลังทางวัฒนธรรมของผู้เข้าร่วมประชุม แต่วิทยากรไม่ควรยอมรับการนำวัฒนธรรมมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อการทารุณกรรมเด็กเป็นอันขาด

ในระหว่างการประชุมอาจมีคำถามเกี่ยวกับวิถีทางเพศ (การเลือกที่จะเป็นเพศใดเพศหนึ่งของบุคคลนั้น ๆ โดยไม่ต้องคำนึงถึงเพศดั้งเดิมของตน) และอัตลักษณ์ทางเพศ (การแสดงพฤติกรรมตามเพศที่ตนเองเลือกขึ้นมา) ซึ่งวิทยากรควรเตรียมคำตอบให้พร้อม และต้องเป็นคำตอบที่ชัดเจน เปิดเผย และตรงประเด็น ควรเน้นว่าเด็กมีสิทธิได้รับการคุ้มครองโดยไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศ และตราบาปการมีอคติหรือการนิ่งเฉยต่อประเด็นวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศของชุมชน อาจผลักดันให้เด็กบางคนตกอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม

วิทยากรควรมีวิธีการจัดการอย่างเหมาะสมในกรณีนี้ที่ผู้เข้าร่วมประชุมยกประเด็นใดก็ตามที่ยังคงเป็นความเชื่อผิด ๆ หรือไม่เป็นผลดีต่อการสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยแก่เด็ก เช่น การวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการใส่เสื้อผ้าของเด็กผู้หญิง เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการอภิปราย และเป็นการแสดงอคติเกี่ยวกับความเป็นหญิงหรือชาย ซึ่งจะคล้ายกับกรณีการกล่าวโทษ/ตำหนิผู้เสียหาย (เด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการ

ทารุณกรรม) ที่ไม่ควรกระทำไม่ว่าในกรณีใดๆ ดังนั้นวิทยากรจึงไม่ควรสนับสนุนการอภิปรายในลักษณะนี้ แต่ควรเน้นให้ผู้เข้าร่วมประชุมมุ่งไปที่การอภิปรายเนื้อหาหลักของการอบรมซึ่งก็คือการให้ความคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม

บางครั้งวิทยากรอาจพบว่าผู้เข้าร่วมมีพฤติกรรมที่สร้างปัญหาในระหว่างการฝึกอบรม (เช่น ซอบโต้เถียง พูดไม่หยุด มีทัศนคติไม่ดี ไม่เคารพกฎระเบียบของการประชุม หรือไม่ฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพราะเชื่อว่าตนเองรอบรู้ทุกเรื่อง) วิธีแก้ปัญหของวิทยากรในกรณีเช่นนี้คือการพยายามลดการเผชิญหน้าและโอกาสที่จะเกิดการโต้เถียงกันในกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมเอง โดยการให้ผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวเข้ามามีส่วนร่วมในการนำเสนอวิธีแก้ปัญหในเรื่องที่เขาให้ความสำคัญ และกระตุ้นการมีส่วนร่วมจากผู้อบรมคนอื่นๆ ไปด้วยในขณะเดียวกัน

ที่สำคัญก็คือตลอดช่วงเวลาการประชุม วิทยากรต้องเน้นย้ำกับผู้เข้าร่วมว่าชุมชนไม่ควร กล่าวโทษ หรือตำหนิเด็กที่ตกเป็นเหยื่อหายจากการทารุณกรรมทางเพศไม่ว่าในกรณีใดๆ เพราะการกระทำเช่นนั้นขัดแย้งต่อการให้ความคุ้มครองเด็กและเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการทารุณกรรมมากขึ้น

วิธีการฝึกอบรม

การฝึกอบรมนี้เน้นการเคารพในความแตกต่างด้านการเรียนรู้ของผู้เข้าอบรมแต่ละคน หลักสูตรนี้จึงประยุกต์วิธีการนำเสนอเนื้อหาในหลากหลายรูปแบบซึ่งแตกต่างจากการฝึกอบรมแบบดั้งเดิมซึ่งที่ผู้เข้าอบรมเป็นฝ่ายรับเท่านั้น โดยวิทยากรจะเป็นผู้ขับเคลื่อนให้เกิดการปฏิสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมที่เพิ่มขึ้นในกลุ่ม วิทยากรควรเคารพประสบการณ์ส่วนตัวของแต่ละคนและกระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมสนทนาโต้ตอบกัน และแสดงความคิดเห็นพร้อมไปกับการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายแต่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ในขณะเดียวกัน

ในแต่ละส่วนของการอบรมจะมีกิจกรรมประกอบ อาทิ กรณีศึกษา การแสดงบทบาทสมมุติ การอภิปรายกลุ่ม และการทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ *คู่มือสไลด์* จะช่วยให้วิทยากรดำเนินการฝึกอบรมไปตามขั้นตอนที่วางไว้

นอกจากนี้ ตลอดการอบรม วิทยากรควรคำนึงถึง ผู้เข้าร่วมอบรมที่ไม่สามารถอ่านหรือ เขียนได้ รวมถึงผู้พิการทางการได้ยินทางสายตา และอื่นๆ ซึ่งวิทยากรควรเตรียมพร้อมล่วงหน้าเพื่อปรับการฝึกอบรมให้เหมาะกับผู้พิการดังกล่าว เช่น คำนึงถึงการจัดที่นั่ง ให้การดูแลแบบตัวต่อตัว หรือจัดพิมพ์เอกสารให้ตัวอักษรใหญ่ขึ้น เป็นต้น

ในการจัดฝึกอบรมให้ประสบความสำเร็จนั้นผู้ที่เป็นวิทยากรจะต้องปฏิบัติตนดังต่อไปนี้

- ฟังผู้เข้าฝึกอบรมทุกคนอย่างตั้งใจและเคารพในประสบการณ์และความเชี่ยวชาญเฉพาะทางของเขา
- พูดจาชัดเจนและใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ควรเป็นภาษาที่ผู้เข้าอบรมส่วนใหญ่คุ้นเคย
- นำเสนอตัวอย่างที่มาจากท้องถิ่นเมื่อเป็นไปได้
- ส่งเสริมให้ผู้เข้าฝึกอบรมมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน
- พูดและนำเสนอด้วยความมั่นใจ
- ใช้สื่อโสตทัศนูปกรณ์อย่างระมัดระวัง
- เตรียมหัวข้อที่จะนำเสนอล่วงหน้าและเตรียมตัวฝึกซ้อมก่อนการฝึกอบรม
- ทดสอบอุปกรณ์ที่จะใช้ก่อนการฝึกอบรม

ในวันฝึกอบรม

การใช้ทาวเวอร์พอยต์

ทาวเวอร์พอยต์นำเสนอข้อมูลสำหรับภาคการท่องเที่ยว สามารถดาวน์โหลดได้จาก

<http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism>

ทาวเวอร์พอยต์ดังกล่าวได้รับการจัดทำขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือสนับสนุนการเรียนรู้และช่วยให้ผู้เข้าฝึกอบรมจดจำเนื้อหาสำคัญในการอภิปรายได้ดี เนื้อหาในสไลด์ไม่ได้เป็นบทพูดที่วิทยากรหรือผู้เข้าฝึกอบรมจะอ่านแบบคำต่อคำ ดังนั้นวิทยากรจึงควรอ่านสไลด์ก่อนการฝึกอบรมเพื่อทำความเข้าใจและปรับรวมทั้งเพิ่มเติมข้อมูลให้เหมาะสมกับบริบทท้องถิ่นนั้นๆ

ข้อมูลที่นำเสนอผ่านสไลด์เป็นข้อมูลที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจและง่ายต่อการติดตามเพื่อกระตุ้นความสนใจให้กับผู้เข้าอบรม เนื่องจากการฝึกอบรมนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะกระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมมีส่วนร่วมในเชิงปฏิสัมพันธ์ วิทยากรจึงต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจโดยการใส่รายละเอียดเพิ่มเติมในสไลด์ (ตามที่ได้เสนอแนะข้างต้น) โดยใช้คู่มือการใช้สไลด์และเพิ่มกิจกรรมเป็นช่วงๆ เพื่อสร้างความกระตือรือร้นและความสนใจที่จะเรียนรู้ ส่วนที่เป็น “เนื้อหาหลัก” และ “ข้อความเสริม” ในคู่มือได้ให้คำอธิบายและข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์แก่วิทยากรในการนำเสนอ

การใช้บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ

บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับเป็นข้อมูลที่แจกให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้านเพื่อเตือนความจำเกี่ยวกับหัวข้อสำคัญที่ได้เรียนรู้ ควรแจกบัตรข้อมูลนี้ (ภาคผนวก 1) ให้แก่ผู้เข้าอบรมตั้งแต่เริ่มต้นการฝึกอบรมเพื่อใช้อ้างอิงตลอดการอบรม วิทยากรควรส่งเสริมให้ผู้เข้าอบรมใช้ประโยชน์จากข้อมูลในบัตรซึ่งสะดวกในการนำติดตัวเมื่อกลับไปบ้านหรือที่ทำงาน และแบ่งปันข้อมูลที่ได้เรียนรู้ให้แก่เพื่อนร่วมงานหรือสมาชิกในครอบครัว ให้ทำบัตรนี้เป็นสีหรือขาว-ดำก็ได้โดยใช้กระดาษขนาดเอ 6 และพิมพ์ข้อความทั้งสองด้าน ซึ่งจะช่วยให้บัตรนำใช้มากขึ้น

การใช้เอกสารประกอบการฝึกอบรม

เอกสารประกอบการฝึกอบรมอยู่ในภาคผนวกซึ่งถูกจัดทำให้มีรูปแบบที่สามารถนำไปถ่ายเอกสารได้สะดวก วิทยากรควรเตรียมถ่ายสำเนาเอกสารนี้ให้ผู้เข้าอบรมคนละหนึ่งชุด และควรจัดเตรียมไว้ให้เกินจำนวนผู้เข้าอบรมเล็กน้อยเพราะอาจจะมีผู้เข้าอบรมเพิ่มหรือมีผู้มาร่วมสังเกตการณ์

ช่วงพักรับประทานอาหารว่าง

การพักจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้เข้าอบรมที่เป็นผู้ใหญ่เพื่อช่วยให้คงไว้ซึ่งสมาธิและระดับพลังงานที่จะช่วยในการเรียนรู้ในช่วงต่อไป ตัวอย่างวาระการอบรมที่ให้ไว้ในคู่มือเล่มนี้ได้แทรกเวลาพักไว้เป็นช่วงๆ ตามหัวข้อการฝึกอบรมที่ถูกจัดไว้

ตามหลักการแล้วควรมีการ “พักสั้นๆ” ประมาณ 5 นาทีในทุกๆ หนึ่งชั่วโมงของการอบรม และควรเพิ่มเวลาพักสำหรับช่วงเช้าและช่วงบ่ายเพื่อรับประทานอาหารเช้าประมาณครึ่งละ 15 นาที ทั้งนี้วิทยากรจะต้องเคร่งครัดในการรักษาเวลาการเริ่มและจบหัวข้อนำเสนอเพื่อให้มีช่วงพักที่พอเพียง แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ควรขยายเวลาพักให้มากขึ้น

เนื่องจากความคาดหวังตามวัฒนธรรมที่ต่างกันของผู้เข้าอบรมเกี่ยวกับเวลารับประทานอาหารกลางวัน วิทยากรควรประสานงานกับผู้จัดการประชุมเพื่อกำหนดตารางเวลาอาหารกลางวันให้ชัดเจน หากเป็นไปได้ควรให้เวลาพักรับประทานอาหารหนึ่งชั่วโมง หากข้อตกลงนี้ทำไม่ได้ก็พึงตระหนักว่าอาจจะต้องเริ่มฝึกอบรมช้าลงในช่วงต่อไป

ควรเลิกตรงเวลา สมาชิกของผู้เข้าร่วมฝึกอบรมจะลดลงอย่างมากหากต้องอยู่ในการอบรมนานกว่าเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ตั้งแต่แรก

การประเมินผล

การประเมินผลถือเป็นส่วนสำคัญในการบ่งชี้ว่าการฝึกอบรมบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ ศุภนิมิตพยายามที่จะวัดปฏิกิริยา การเรียนรู้และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม² ของผู้เข้าฝึกอบรมด้วยการใช้เครื่องมือต่างๆ ต่อไปนี้:

ระดับที่ 1: ปฏิกิริยา

ผู้เข้าร่วมอบรมรู้สึกอย่างไรต่อการฝึกอบรม การวัดปฏิกิริยาของผู้เข้าอบรมเป็นรูปแบบของการประเมินผลที่ทำได้ทันทีโดยใช้การสังเกตและการสอบถามโดยตรง วิธีการวัดปฏิกิริยาของผู้เข้าอบรมระหว่างการอบรมสามารถทำได้ดังนี้

- การสังเกต - วิทยากรสามารถสังเกตดูว่าผู้เข้าอบรมมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อคำถาม มีท่าทีในการร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างไร มีความสนใจหรือไม่ และได้ตั้งคำถามที่กระตุ้นความคิดหรือไม่ ทั้งนี้วิทยากรควรจดบันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ระหว่างการอบรม และควรปรับวิธีฝึกอบรมให้เข้ากับสถานการณ์ ผู้ช่วยวิทยากรอาจช่วยให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติมจากการสังเกตและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เข้าฝึกอบรม
- การประเมินหลังการฝึกอบรม - หลังจากสิ้นสุดการฝึกอบรม วิทยากรจะแจกแบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าอบรม (ภาคผนวก 8) ซึ่งผู้เข้าอบรมสามารถแสดงความคิดเห็นของเขาเกี่ยวกับการอบรมลงในเอกสารนี้

ระดับที่ 2: การเรียนรู้

ผู้เข้าอบรมได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการอบรม การประเมินส่วนนี้จะใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม ซึ่งจะเป็นการเปรียบเทียบผลที่ได้รับก่อนและหลังการฝึกอบรม ศุภนิมิตได้ออกแบบแบบทดสอบเพื่อวัดความเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ของผู้เข้าอบรมอันเป็นผลมาจากการเข้าอบรม (ภาคผนวก 4 และ 5) หากเวลาจำกัด ก็อาจใช้แบบทดสอบดังกล่าวด้วยการอ่านคำถามจากแบบทดสอบแล้วให้ผู้เข้าอบรมตอบโดยการยกมือ จากนั้นวิทยากรหรือผู้ช่วยจะนับและจดบันทึกจำนวนผู้ยกมือตามแต่ละคำถาม

ระดับที่ 3: การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ผู้เข้าร่วมอบรมปฏิบัติตนเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างไรหลังจากเข้าอบรม การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นความคาดหวังหลักของการฝึกอบรม โดยทั่วไปการวัดพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไม่สามารถจะทำได้จนกว่าผู้เข้าอบรมจะกลับไปทำงานประจำของตนและการประเมินติดตามผลเพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นต้องใช้เวลาระยะหนึ่ง อย่างไรก็ตามวิทยากรสามารถเก็บข้อมูลของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นได้ทันทีหลังการฝึกอบรมโดยแจกแบบแสดงความคิดเห็น (ภาคผนวก 8) ซึ่งอยู่ในส่วนท้ายของคู่มือนี้ ให้กับผู้เข้าอบรมตอบ

วิทยากรต้องเป็นผู้รับผิดชอบเก็บรวบรวมและบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับปฏิกิริยา การเรียนรู้และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เข้าร่วมอบรม และต้องส่งข้อมูลนี้ให้ผู้จัดการ/หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยกันพัฒนาปรับปรุงโครงการฝึกอบรมนี้ต่อไป

ตารางรวบรวมวิธีการติดตามและประเมินผลได้ถูกรวบรวมไว้ใน ภาคผนวก 11

2 ตามที่ได้อธิบายใน: Kirkpatrick, D. & Kirkpatrick, J. (2006), การประเมินผลการฝึกอบรม – จัดพิมพ์ครั้งที่ 3, สำนักพิมพ์ Berrett-Koehler, สหรัฐอเมริกา

การมอบเกียรติบัตร

ใบเกียรติบัตรคือส่วนสำคัญในการรับรองการเข้าฝึกอบรมและยังเป็นเครื่องแสดง “ผลงาน” ของผู้ผ่านการอบรมที่สามารถนำไปแสดงไว้ในที่ทำงานได้ วิทยากรควรจัดเตรียมใบเกียรติบัตรให้แล้วเสร็จก่อนการอบรมโดยลงวันที่และลายเซ็นไว้ ส่วนชื่อของผู้เข้าอบรมควรจะใส่ไว้ก่อนการอบรมหรือใส่ในระหว่างช่วงพักกลางวันโดยยึดตามรายชื่อผู้เข้าฝึกอบรมจริงก็ได้ ตัวอย่างของเกียรติบัตร (ภาคผนวก 9) อยู่ในส่วนท้ายของคู่มือ

ควรมอบเกียรติบัตรให้เฉพาะผู้ที่อยู่ร่วมตลอดการอบรมเท่านั้น และไม่ควรให้ผู้เข้าอบรมรับเกียรติบัตรแทนกัน เนื่องจากมีบางคนออกจากห้องไปก่อนจบการอบรม

เนื่องจากการฝึกอบรมได้รับการรับรองจากหน่วยงานของรัฐ เช่น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ดังนั้นจึงควรขออนุญาตหน่วยงานดังกล่าวเพื่อนำตราสัญลักษณ์ (โลโก้) และลายเซ็นของเจ้าหน้าที่ระดับสูงของหน่วยงานใส่ไว้ในเกียรติบัตรด้วย และวิทยากรควรแสดงตัวอย่างของเกียรติบัตร ให้ผู้เข้ารับการอบรมได้เห็นตั้งแต่เริ่มต้นการฝึกอบรม การมีพิธีมอบเกียรติบัตร แบบสั้นๆ ซึ่งทำโดยเจ้าหน้าที่ระดับสูงของภาครัฐหรือผู้ทรงเกียรติ (หากเวลาอำนวย) ก็เป็นการช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือของการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนข้อมูลกันของการฝึกอบรมนี้

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 2

คู่มือสไลด์

คู่มือสไลด์

การใช้คู่มือสไลด์

ส่วนนี้จะให้คำแนะนำอย่างเป็นขั้นตอนเพื่อช่วยให้วิทยากรได้นำเสนอทุกแง่มุมของการฝึกอบรม พาวเวอร์พอยต์นำเสนอข้อมูลต่อภาคธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism> ควรตรวจสอบและปรับให้เหมาะสมก่อนการอบรมในส่วนของประเทศ หรือเนื้อหาตามบริบทของท้องถิ่น การนำเสนอด้วยพาวเวอร์พอยต์เป็นเครื่องมือสนับสนุนเป้าหมายการเรียนรู้และช่วยให้ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถจดจำเนื้อหาสำคัญได้ดี หากไม่สามารถใช้พาวเวอร์พอยต์หรือจัดพิมพ์ข้อมูลดังกล่าวลงในกระดาษฟลิปชาร์ตได้ ก็ให้วิทยากรใช้คู่มือสไลด์นี้เป็นแนวทางในการนำเสนอด้วยคำพูด

วิทยากรควรพยายามสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจโดยการเพิ่มรายละเอียดในสไลด์และสอดแทรก กิจกรรมในช่วงแนะนำ นอกจากนี้คู่มือยังเสนอแนะคำถามซึ่งวิทยากรสามารถใช้เพื่อกระตุ้นการอภิปรายกลุ่ม หรือรายบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับเวลาที่มี (แสดงป้าย “คำถามเพื่อแสดงความคิดเห็น/อภิปราย) นอกจากนี้ วิทยากรควรแจกบัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ (ภาคผนวก 2) ให้ผู้เข้าร่วมทุกคนตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อใช้อ้างอิง ตลอดการอบรม วิทยากรควรส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมอบรมใช้ประโยชน์จากบัตรซึ่งสะดวกในการนำติดตัว และแปงปันข้อมูลที่ได้เรียนรู้ให้แก่เพื่อนร่วมงานและบุคคลอื่น วิทยากรอาจเลือกแจก แบบทดสอบก่อนการอบรม (ภาคผนวก 4) พร้อมกับบัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับก็ได้ และขอให้ผู้เข้าร่วมประชุมทำแบบทดสอบ ให้เสร็จภายในเวลาที่เหมาะสมในระหว่างการอภิปราย

บทที่ 1: บทนำ

ภาพรวม

บทนี้เป็นคำแนะนำโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เข้าฝึกอบรมรู้สึกสะดวกสบายเพื่อช่วยเพิ่มประสบการณ์การเรียนรู้ ผู้เข้าอบรมจะรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นกับบรรยากาศแวดล้อมใหม่ของการฝึกอบรม หากวิทยากรได้ให้การต้อนรับที่อบอุ่น แนะนำบุคคลสำคัญในการฝึกอบรม ให้โอกาสผู้เข้าฝึกอบรมแนะนำตัวเอง แจกแจงวาระการฝึกอบรม นำเสนอการอภิปรายหรือการทำงานในแบบที่ไม่มีการเผชิญหน้า และสร้างข้อตกลงในการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างการฝึกอบรม

วิทยากรจะสามารถช่วยลดความกังวลที่ผู้เข้าฝึกอบรมอาจมีเกี่ยวกับหัวข้อการฝึกอบรมที่มีความละเอียดอ่อน โดยการอธิบายเนื้อหาและจุดประสงค์ของการฝึกอบรม และชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความสัมพันธ์กันของหัวข้อฝึกอบรมกับผู้เข้ารับการฝึกอบรม

ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้

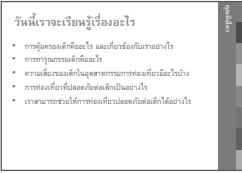
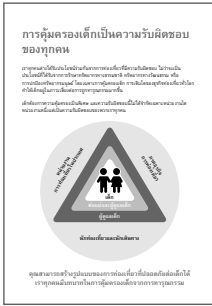
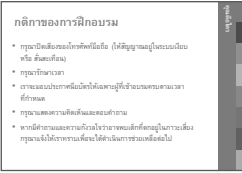
หลังการอบรม ผู้เข้าอบรมควรจะได้เรียนรู้สิ่งต่อไปนี้:

- เข้าใจวัตถุประสงค์ของการอบรมและยึดมั่นในข้อตกลงการเรียนรู้ร่วมกัน
- รู้สึกสบายใจมากขึ้นในการอยู่ร่วมกับผู้เข้าอบรมคนอื่นและกับวิทยากร ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการสนทนาแลกเปลี่ยนกันในวงกว้างตลอดช่วงการฝึกอบรม

ระยะเวลาที่ใช้	เอกสารประกอบ	อุปกรณ์อื่น ๆ
30 นาที (หากไม่มีพิธีเปิดการฝึกอบรม หรือ จะเลือกทำหรือไม่ทำก็ได้)	<ul style="list-style-type: none"> • แบบทดสอบก่อนการอบรม (ให้ผู้เข้าอบรมคนละ 1 ชุด) • วาระการฝึกอบรม (ให้ผู้เข้าอบรมคนละ 1 ชุด) • บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน 	<ul style="list-style-type: none"> • กระดาษฟลิปชาร์ต • ปากกามาร์คเกอร์ • ลูกบอล (ใช้ในการแนะนำตัว - จะเลือกทำหรือไม่ก็ได้)

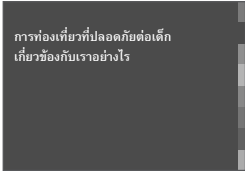

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 1</p> 		<ul style="list-style-type: none"> • แสดงสไลด์นี้เมื่อผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมเดินเข้ามาในห้องและใช้สไลด์นี้แทนการชื่อ “ป้ายการประชุม/ฝึกอบรม” ที่ฝ่ายสถานที่เสนอให้ • ใส่ข้อมูลในสไลด์ให้สอดคล้องกับสถานที่ที่จัด ชื่อของวิทยากร ผู้ช่วยวิทยากร และตราสัญลักษณ์ขององค์กร พันธมิตร/เครือข่าย (หากทำได้) • หากมีพิธีเปิดอย่างเป็นทางการโดยมีผู้กล่าวเปิดงานก็ควรต้องเพิ่มอีกหนึ่งสไลด์เพื่อให้ข้อมูลในส่วนนี้

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 2</p> 	<p>นำเสนอโดยย่อเกี่ยวกับ</p> <ul style="list-style-type: none"> • การต้อนรับผู้เข้าฝึกอบรม • แนะนำบุคคลสำคัญ และวิทยากรรับเชิญ • แนะนำตัวเอง • อธิบายเกี่ยวกับเอกสารข้อมูลที่ใช้ในการฝึกอบรมซึ่งจัดทำโดยศุภานิมิต ในชื่อโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นโครงการที่ริเริ่มโดยรัฐบาลออสเตรเลียเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว 	<p>ความประทับใจในการพบกันครั้งแรกมีความสำคัญมาก จึงควรให้การต้อนรับผู้เข้าฝึกอบรมอย่างอบอุ่นและนำเสนอแต่ละสไลด์ตัวอย่างย่อเพื่อให้ทุกคนรู้สึกผ่อนคลายกับแนวทางการอบรมที่วางแผนไว้และมีความมั่นใจในศักยภาพของวิทยากร</p>
<p>สไลด์ที่ 3</p> 	<p> กิจกรรม: แนะนำตัว (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • วิทยากรพูดว่าเพื่อให้ทุกคนรู้จักกัน ขอให้แต่ละคนแนะนำตัวเองด้วยการตอบคำถามแบบเร็ว ๆ 3 ข้อ คือ <ul style="list-style-type: none"> - คุณชื่ออะไร - ทำงานที่ไหน - คุณทำงานในภาคการท่องเที่ยวมากี่ปีแล้ว • เมื่อการจบการแนะนำตัวแล้ว ให้วิทยากรทำตามขั้นตอนต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> - เน้นว่าผู้เข้าอบรมมาจากภาคการท่องเที่ยวประเภทที่แตกต่างหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร - แสดงความนับถือในจำนวนรวมของปีประสบการณ์ในงานการท่องเที่ยวของผู้เข้าอบรมในครั้งนี้ - แนะนำว่าการฝึกอบรมจะเป็นประโยชน์หากทุกคนได้แลกเปลี่ยนและแบ่งปันประสบการณ์ที่สำคัญของตน ในระหว่างการฝึกอบรม 	<ul style="list-style-type: none"> • เพื่อให้หัวข้อที่น่าสนใจและมีส่วนร่วมจากผู้เข้าร่วม ให้เริ่มการแนะนำตัวด้วยการโยนลูกบอลอย่างให้ผู้เข้าฝึกอบรมคนหนึ่งเพื่อให้เริ่มแนะนำตัวเอง เสร็จแล้วก็ให้เลือกผู้เข้าอบรมคนต่อไปด้วยการโยนลูกบอลไปให้ และแนะนำให้ผู้เข้าอบรมโยนลูกบอลไปยังคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน • เมื่อแต่ละคนแนะนำตัวก็ให้เขียนจำนวนปีที่เขามีประสบการณ์การทำงานอยู่ในภาคการท่องเที่ยวบนกระดาน และขอผู้เข้าอบรมนับรวมตัวเลขไปเรื่อยๆ

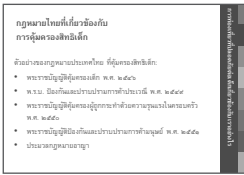
สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 4</p> 	<p>กิจกรรม: แบบทดสอบก่อนการฝึกอบรม</p> <ul style="list-style-type: none"> อธิบายความสำคัญของการประเมินประโยชน์และประสิทธิภาพของการฝึกอบรม แนะนำผู้เข้าอบรมว่าเขาสามารถช่วยในขั้นตอนนี้ได้ด้วยการทำแบบทดสอบสั้นๆ ในตอนเริ่มต้นและตอนจบของการฝึกอบรม แจกแบบทดสอบและให้เวลาทำ 3-5 นาที ขอให้คนแรกที่ทำแบบทดสอบเสร็จเก็บแบบทดสอบที่คนอื่นๆ ทำเสร็จมาด้วย 	<p>แบบทดสอบก่อนการฝึกอบรม อยู่ในภาคผนวก 4 หากมีเวลาจำกัด ก็ให้วิทยากรอ่านคำถามที่ละข้อแล้วให้ผู้เข้าอบรมตอบด้วยการยกมือ แล้วจดบันทึกจำนวนไว้</p>
<p>สไลด์ที่ 5</p> 	<p>อธิบายหัวข้อฝึกอบรมตลอดวันโดยสรุป และเน้นว่าข้อมูลและการเรียนรู้นี้ไม่เพียงแต่จะช่วยคุ้มครองเด็กเท่านั้น แต่ยังช่วยปรับปรุงธุรกิจของแต่ละหน่วยงานรวมทั้งภาคอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวในภาพรวมได้อีกด้วย</p>	<p>อ้างถึงวาระการฝึกอบรม (ภาคผนวก 1) ใช้เกียรติบัตรบัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน (การคุ้มครองเด็กเป็นหน้าที่ของทุกคน)</p>
<p>สไลด์ที่ 6</p> 	<p>อธิบายถึงกฎและกติกาของการฝึกอบรม</p> <ul style="list-style-type: none"> ผม/ดิฉันหวังว่าทุกท่านมีภารกิจมากมาย แต่วันนี้เรามีเวลาไม่มาก จึงขอความกรุณาปรับเปลี่ยนเสียงเรียกของโทรศัพท์มือถือให้อยู่ในภาวะ “เงียบ” และควรรอกไปพูดโทรศัพท์ข้างนอก หากมีเรื่องจำเป็นเร่งด่วน ขอให้รักษาเวลาตลอดการฝึกอบรมไม่ว่าตอนเริ่มหรือช่วงพัก เพื่อให้การอบรมเสร็จสิ้นตรงเวลา 	

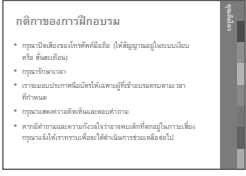

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • ผู้เข้าฝึกอบรมควรอยู่ในห้องตลอดการอบรม (เพื่อแสดงถึงความรับผิดชอบที่มีต่อเด็ก) และผู้ที่เข้าอบรมครบตามเวลาเท่านั้นจะได้รับเกียรติบัตร • ข้อเสนอแนะจากทุกท่านในที่นี้ถือเป็นสิ่งมีค่าอย่างยิ่ง • ในกรณีที่ท่านไม่เข้าใจสามารถถามได้ไม่ต้องอาย เพราะอาจมีท่านอื่นที่ไม่เข้าใจเหมือนกัน หรือจะสอบถามข้อสงสัยกับผม/ดิฉันหลังการอบรมก็ได้หากรู้สึกว่าจะดีกว่า • หากท่านทราบข้อมูลเบาะแสว่ามีเด็กที่อาจตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศ ขอให้แจ้งผม/ดิฉันได้หลังจากการอบรมนี้ เพื่อเราจะได้หาวิธีคุ้มครองเด็กได้ทันเวลาที่ • ต้องไม่นำประสบการณ์ที่ละเอียดอ่อนของคนอื่นไปพูดข้างนอก 	

บทที่ 2: “การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก” เกี่ยวข้องกับเราอย่างไร		
<p>ภาพรวม</p> <p>การฝึกอบรมครั้งนี้จะแนะนำแนวคิดเรื่องสิทธิเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิของเด็กหญิงและชายในการได้รับการคุ้มครองจากการทารุณกรรม และอธิบายว่าผู้ใหญ่ทุกคน (รวมทั้งผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในภาคการท่องเที่ยว) ล้วนเป็นส่วนสำคัญของระบบการคุ้มครองเด็กหญิงและชาย</p>		
<p>ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้</p> <p>เมื่อจบการอบรม ผู้เข้าอบรมควรจะสามารถ:</p> <ul style="list-style-type: none"> • เข้าใจว่าการทารุณกรรมเด็กมีรูปแบบที่หลากหลายและมีความเชื่อมโยงกัน • เข้าใจมากขึ้นถึงผลกระทบของการทารุณกรรมต่อตัวเด็กและชุมชน • เห็นภาพชัดเจนว่าการฝึกอบรมมีความเกี่ยวข้องอย่างไรกับบทบาทหน้าที่ของเขาในภาคการท่องเที่ยว • เข้าใจความรับผิดชอบส่วนบุคคลและความรับผิดชอบในฐานะเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก • เริ่มมีสำนึกความรับผิดชอบในการให้การช่วยเหลือเพื่อคุ้มครองเด็ก 		
ระยะเวลาที่ใช้	เอกสารประกอบ	อุปกรณ์อื่น ๆ
45 นาที	<ul style="list-style-type: none"> • บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ 	<ul style="list-style-type: none"> • กระดาษฟลิปชาร์ต • ปากกามาร์คเกอร์

สไลด์	เนื้อหาหลัก	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 7</p> 	<p>ขึ้นอยู่กับงานที่ทำ บางคนในที่นี้อาจจะเข้าใจถึงความเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างการคุ้มครองเด็กกับภาคการท่องเที่ยว แต่บางคนอาจจะสงสัยว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับงานของตัวเองอย่างไร</p>	
<p>สไลด์ที่ 8</p> 	<p> กิจกรรม: เกี่ยวข้องกับเด็ก (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ขอให้ผู้ที่มิบุตรยืนขึ้น • ในขณะที่ผู้มิบุตรยืนขึ้น วิทยากรก็ขอให้คนที่นั่งอยู่ยืนขึ้นหากใครมีน้องสาว น้องชาย หลานสาวหรือหลานชายที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี จากนั้นถามคนที่ยังนั่งอยู่ว่า มีเพื่อนบ้านที่มีบุตรหรือไม่ และสุดท้ายถามว่าทุกคนเคยเป็นเด็กมาก่อนหรือไม่ • ในที่สุดผู้เข้าอบรมทุกคนก็ต้องยืนขึ้น 	<p>กิจกรรมนี้ควรทำอย่างรวดเร็วเพราะออกแบบมาเพื่อให้ผู้เข้าอบรมได้เคลื่อนไหวและกระตุ้นพลังงาน รวมทั้งช่วยให้เข้าใจประเด็นที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อนี้ในหลายระดับที่แตกต่างกัน</p>

สไลด์	เนื้อหาหลัก	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • วิทยากรกล่าวสรุปว่าเราส่วนใหญ่มีบุตรหรือญาติที่ยังเป็นเด็ก และเราทุกคนต่างก็เคยเป็นเด็กมาก่อน ดังนั้นจากประสบการณ์นี้ทำให้เราเข้าใจสถานการณ์ของเด็กได้ <p>? <i>คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • จากประเด็นข้างต้นคุณคิดว่าทำไมเราต้องคุ้มครองเด็ก • ถ้ามีเวลาให้วิทยากรจัดกลุ่มอภิปรายหรือระดมความคิดเพื่อหาคำตอบ • นำผู้เข้าอบรมเข้าสู่การทดสอบเกี่ยวกับกฎหมายและความรับผิดชอบด้านศีลธรรมที่มีต่อเด็ก • เน้นว่าผู้ใหญ่ทุกคนมีหน้าที่ให้การคุ้มครองเด็ก • และเน้นว่าเด็กไม่ควรมีหน้าที่คุ้มครองตัวเอง • ในฐานะพลเมืองที่มีความรับผิดชอบ (พ่อแม่ เพื่อนบ้านและสมาชิกในชุมชน) และตัวแทนจากภาคการท่องเที่ยว (พนักงานแนวหน้า ผู้จัดการ เจ้าของกิจการ และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ) เราทุกคนต่างมีบทบาทและหน้าที่ในการปกป้องสิทธิของเด็กเพื่อให้เขาได้รับการคุ้มครอง 	
<p>สไลด์ที่ 9 •</p> <p>นอกเหนือไปจากสิทธิมนุษยชนที่ทุกคนพึงมีแล้ว เด็กก็มีสิทธิเฉพาะของเขาเช่นกัน ซึ่งสิทธิต่างๆ เหล่านี้จะระบุถึงความต้องการเฉพาะของเด็ก</p> <p>อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ เป็นเครื่องมือทางกฎหมายระหว่างประเทศที่ระบุเจาะจงว่าเด็กมีสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างไรบ้าง</p> <p>ประเทศไทยได้ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งหมายความว่ารัฐบาลไทยได้ตกลงในเวทีนานาชาติว่าจะส่งเสริมให้เด็กมีสิทธิตามที่ได้ระบุไว้ในสัญญา</p>	<p>สิทธิเด็ก คืออะไร</p> <ul style="list-style-type: none"> • นอกเหนือไปจากสิทธิมนุษยชนที่ทุกคนพึงมีแล้ว เด็กก็มีสิทธิเฉพาะของเขาเช่นกัน ซึ่งสิทธิต่างๆ เหล่านี้จะระบุถึงความต้องการเฉพาะของเด็ก • อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ เป็นเครื่องมือทางกฎหมายระหว่างประเทศที่ระบุเจาะจงว่าเด็กมีสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างไรบ้าง • ประเทศไทยได้ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งหมายความว่ารัฐบาลไทยได้ตกลงในเวทีนานาชาติว่าจะส่งเสริมให้เด็กมีสิทธิตามที่ได้ระบุไว้ในสัญญา 	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • สิทธิเด็กเป็นของเด็กทุกคนรวมถึงเด็กที่ต่างดาว ชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์ เด็กผู้หญิงและผู้ชาย รวมทั้งเด็กพิการ ทั้งนี้หมายถึงเด็กทุกคนในทุกพื้นที่ของประเทศนั้นๆ • สิทธิเด็กอาจแบ่งกว้างๆ ออกเป็นสี่ด้าน ดังนี้คือ <ul style="list-style-type: none"> - สิทธิในการมีชีวิตรอด (ได้แก่ ความต้องการพื้นฐาน เช่น อาหาร ที่อยู่ มาตรฐานการดำรงชีพ และการเข้าถึงบริการทางการแพทย์) - สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง (ได้แก่ การคุ้มครองจากการทารุณกรรมทุกรูปแบบ) - สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (ได้แก่ สิทธิในการศึกษา การเล่น การพักผ่อน การเข้าถึงข้อมูลที่เหมาะสม เป็นต้น) - สิทธิที่จะมีส่วนร่วม (ได้แก่ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น มีส่วนตัดสินใจในเรื่องที่มีผลกระทบต่อชีวิตของตนเอง เป็นต้น) • วันนี้เราให้ความสำคัญกับสิทธิเด็กในการได้รับการคุ้มครอง อย่างไรก็ตามเมื่อเราอภิปรายกันต่อไปก็จะเห็นว่าสิทธิเด็กทุกด้านมีความเกี่ยวข้องกันอยู่ในตัว 	
<p>สไลด์ที่ 10 •</p> 	<p>กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กมีอะไรบ้าง</p> <ul style="list-style-type: none"> • สิทธิเด็กในการได้รับการคุ้มครองบรรจุอยู่ในกฎหมายของประเทศต่างๆ ทั่วโลก • ประเทศไทยมีกฎหมายที่เข้มงวดในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม • วิทยากรควรให้ข้อมูลด้านกฎหมายแบบสรุปโดยย่อในประเด็นต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> - กฎหมายคืออะไรในประเทศไทย - กฎหมายคุ้มครองเด็กและกฎหมายอาญาหลักๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทารุณกรรมเด็ก 	<p>ก่อนการฝึกอบรม วิทยากรควรค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม</p> <ul style="list-style-type: none"> • พ.ร.บ. คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 • พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 • พ.ร.บ. คุ้มครองการกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 • พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2549 • ประมวลกฎหมายอาญา

สไลด์	เนื้อหาหลัก	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> - อะไรคือบทลงโทษต่อการทารุณกรรมเด็กในประเทศไทย - ให้อตัวอย่างของการบังคับใช้กฎหมายในประเทศไทย 	
<p>สไลด์ที่ 11 •</p> 	<p>หลักการที่เป็นผลประโยชน์สูงสุดคืออะไร</p> <ul style="list-style-type: none"> • หลักพื้นฐานในกฎหมายสากลกำหนดไว้ว่าการตัดสินใจใดๆ หรือการกระทำใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กต้องคำนึงถึง “ผลประโยชน์สูงสุด” ของเด็ก • เช่นเมื่อสืบสวนคดีอาญาตำรวจก็ต้องตัดสินใจว่าจะเลือกทำอะไรระหว่างการเก็บรวบรวมหลักฐานเพิ่มเติม (กรณีเด็กถูกทารุณกรรม) กับการหยุดยั้งการทารุณกรรมโดยทันที • เราจะกลับมาพูดถึงหลักการนี้อีกครั้งในหัวข้อกิจกรรมการทอ่งเทียที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของนักทอ่งเทียมากกว่าของเด็ก 	<p>ก่อนการฝึกอบรม วิทยากรควรค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการ “ผลประโยชน์สูงสุด” ที่ถูกนำมาผสมผสานอยู่ในกฎหมายที่ใช้ในประเทศไทย</p>
<p>สไลด์ที่ 12 •</p> 	<p>การคุ้มครองเด็กคืออะไร</p> <ul style="list-style-type: none"> • การคุ้มครองเด็กคือการป้องกันและจัดการกับความรุนแรงทุกรูปแบบที่เกิดกับเด็ก รวมถึงการทารุณกรรมเด็ก 	
<p>สไลด์ที่ 13 •</p> 	<p>การทารุณกรรมเด็กคืออะไร</p> <ul style="list-style-type: none"> • การทารุณกรรมเด็กคือการลงมือกระทำใดๆ (หรือ การเพิกเฉย ละเลย และทอดทิ้ง) ที่ไม่ได้เป็นอุบัติเหตุ อันเป็นเหตุให้เด็กได้รับบาดเจ็บ หรือเป็นอันตราย • การทารุณกรรมเด็กอาจส่งผลชัดเจนที่เป็นอันตราย หรือมีความเป็นไปได้ในการเกิดอันตราย ต่อสุขภาพ ความอยู่รอด พัฒนาการ และ/หรือศักดิ์ศรีของเด็ก • รูปแบบการทารุณกรรมเด็กแบ่งออกเป็น 4 ประเภทหลัก ซึ่งมีความเชื่อมโยงกันดังนี้ 	<p>ใช้ บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน (การทารุณกรรมเด็กคืออะไร)</p>

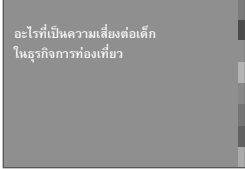
สไลด์	เนื้อหาหลัก	คำแนะนำ
	<p><i>การทำธุรกรรมทางร่างกาย</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • การทำธุรกรรมทางร่างกายเกิดขึ้นเมื่อบุคคลเจตนากระทำให้เกิดบาดเจ็บหรือขู่เชิญเพื่อทำร้ายเด็ก • ซึ่งรวมไปถึงการทุบตี แตะ เขย่า ตะแฉะ/ลวก ผลัก ทำให้ขาดอากาศ จับมัด วางยาพิษ หรือจำกัดการเคลื่อนไหว <p><i>การทำธุรกรรมทางอารมณ์</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • การทำธุรกรรมทางอารมณ์เป็นการกระทำที่รุนแรงและต่อเนื่อง • การทำธุรกรรมทางอารมณ์จะทำร้ายความรู้สึกภูมิใจในตัวเองและการนับถือตัวเองของเด็ก • อาจจะอยู่ในรูปแบบของการเรียกชื่อในทางที่เสียหาย ขู่เชิญ ล้อเลียน ชมชู้หรือปล่อยให้ยู่ตามลำพัง • ทุกรูปแบบของการทำธุรกรรมเด็กล้วนมีผลกระทบทางอารมณ์ต่อเด็กทั้งสิ้น <p><i>การทอดทิ้ง</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • การทอดทิ้งเป็นความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการดูแลเด็กในด้านสำคัญ • เช่น การปกป้องคุ้มครองเด็กจากความเสี่ยงต่ออันตราย ไม่ให้เด็กได้รับการรักษาจากแพทย์ หรือไม่ให้สิ่งจำเป็นพื้นฐานต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย หรือการเอาใจใส่ทางด้านอารมณ์ <p><i>การทำธุรกรรมทางเพศ</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • การทำธุรกรรมทางเพศเกิดขึ้นเมื่อมีคนทำกิจกรรมทางเพศกับเด็กด้วยการใช้อำนาจบังคับหรือแสวงประโยชน์จากความไว้วางใจของเด็ก • การทำธุรกรรมทางเพศหมายความว่ารวมไปถึงทุกรูปแบบของพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ รวมทั้งการสัมผัสหรือไม่ได้สัมผัสใดๆ • ตัวอย่างของการทำธุรกรรมทางเพศเด็ก <ul style="list-style-type: none"> - การทำภาพ/รูปภาพ/วิดีโอที่สื่อถึงทำธุรกรรมเด็ก 	

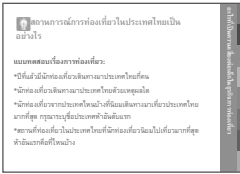

สไลด์	เนื้อหาหลัก	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> - การบังคับเด็กให้ดูหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศกับตนเอง หรือ - บังคับหรือขู่เข็ญให้เด็กมีเพศสัมพันธ์หรือทำกิจกรรมทางเพศกับเด็กหรือผู้ใหญ่คนอื่น <p>วันนี้เราจะกล่าวถึงการทารุณกรรมเด็กในประเภทที่สี่ คือ การทารุณกรรมทางเพศเด็ก อย่างไรก็ตาม เราต้องตระหนักว่าการทารุณกรรมทั้งสี่ประเภทมีความเชื่อมโยงกันและมักจะไม่เกิดขึ้นเพียงลำพัง เช่น เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางอารมณ์มักถูกทอดทิ้งด้วย เป็นต้น</p>	
<p>สไลด์ที่ 14 •</p> 	<p>สถานการณ์ของการทารุณกรรมเด็กเป็นอย่างไร</p> <ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีสถิติที่แน่นอนว่ามีเด็กถูกทารุณกรรมจำนวนเท่าใด • ยากที่จะรู้จำนวนเด็กที่ถูกทารุณกรรม เพราะมักไม่มีการแจ้งความหรือไม่มีรายงานบันทึกทำให้ไม่สามารถนับได้ แต่โดยประมาณแล้วมีเด็กหลายล้านคนที่ถูกทารุณกรรม • เด็กเหล่านี้มาจากทุกสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ทุกวัย ทุกศาสนา และทุกวัฒนธรรม • การทารุณกรรมไม่ได้เกิดเฉพาะในภูมิภาคนี้เท่านั้นแต่เกิดในทุกประเทศทั่วโลก • ปกติเด็กถูกทารุณกรรมในรูปแบบต่างๆ มากกว่าถูกทารุณกรรมเพียงรูปแบบเดียว เช่น เด็กที่พ่อแม่ทอดทิ้ง ต้องเร่ร่อนตามท้องถนน กลายเป็นเหยื่อของการถูกทำร้ายร่างกายมีบาดแผลทางอารมณ์ และ/หรือถูกทารุณกรรมทางเพศ 	<p>จากข้อมูลจากองค์การยูนิเซฟเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก กล่าวว่า:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ความแพร่หลายของการทารุณกรรมทางร่างกายอย่างรุนแรงต่อเด็กในภูมิภาคนี้ อยู่ระหว่างร้อยละ 9 ถึงเกือบร้อยละ 25 • ร้อยละ 14-30 ของทั้งเด็กชายและหญิง แจ้งว่าเคยถูกทารุณกรรมทางเพศมาก่อน • วัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ที่เคยถูกทารุณกรรมทางเพศและ/หรือทารุณกรรมทางกาย ในวัยเด็กจะมีความคิดหรือความพยายามฆ่าตัวตายมากกว่าคนที่ไม่มีประวัติถูกทารุณกรรมถึงสี่เท่า <p>(ที่มา: องค์การยูนิเซฟ (UNICEF) ประจำปีภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก, การทารุณกรรมเด็ก: ความแพร่หลาย รูปแบบเหตุการณ์ และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก ปี พ.ศ. 2555)</p>
<p>สไลด์ที่ 15 •</p> 	<p>ผลกระทบที่เกิดจากการทารุณกรรมเด็กคืออะไร</p> <ul style="list-style-type: none"> • ผลการวิจัยชี้ว่าการทารุณกรรมส่งผลกระทบต่อรุนแรงต่อเด็ก • เด็กต้องทนทุกข์กับบาดแผลทางกายและความบอบช้ำทางจิตใจในระยะยาว รวมถึงผลกระทบที่รุนแรงต่อสุขภาพ 	

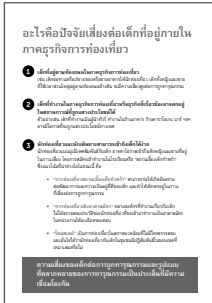
สไลด์	เนื้อหาหลัก	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • เด็กไม่สามารถพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ ซึ่งส่งผลกระทบต่อครอบครัว และชุมชนเมื่อเด็กเติบโตเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เด็กอาจมีปัญหาทางด้านอารมณ์และจิตใจในระยะยาวซึ่งสร้างปัญหาสังคมอื่น ๆ ในชุมชนของเขา 	
<p>สไลด์ที่ 16 •</p> 	<p>อะไรคือผลกระทบจากการทารุณกรรมเด็กต่อภาคการท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> • ผลจากการทารุณกรรมขยายวงกว้างจากตัวผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กไปสู่ครอบครัว ชุมชน และภาคการท่องเที่ยว • ชุมชนท้องถิ่นปฏิเสธการท่องเที่ยว • ภาคการท่องเที่ยวสูญเสียรายได้ เสียชื่อเสียง ไม่มีการจ้างงาน • การวิจัยชี้ว่านักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับผลกระทบจากการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยง และการทารุณกรรมเด็ก ซึ่งเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวนั้นทำลายภาพลักษณ์ของการเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวของหลายประเทศในภูมิภาคนี้ 	<p>วิทยากรสามารถอ้างอิงถึงรายงานของศุภนิมิตเรื่อง “นักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก” (2556) ซึ่งทำการสำรวจความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยว 300 คน ในภูมิภาคนี้เกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการทารุณกรรมเด็กที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจถูกแจกแจงไว้ในบัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ (นักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก)</p>
<p>สไลด์ที่ 17 •</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • เรารู้ว่าสถานที่ท่องเที่ยวเป็นที่ดึงดูดใจในการเข้าไปหารายได้ของเด็กและครอบครัวที่อยู่ในภาวะเสี่ยง • เด็กในแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้นอาจมีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมโดยเฉพาะ • ไม่มีใครคนใดคนหนึ่งหรือหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งที่สามารถคุ้มครองเด็ก แต่เพียงผู้เดียวได้ 	
<p>สไลด์ที่ 18 •</p> 	<p>เราทุกคนในที่นี้มีส่วนในการคุ้มครองเด็ก และหลายคนก็มีหลายบทบาทในการให้การคุ้มครองเด็ก</p> <p>พ่อแม่ เพื่อนบ้าน เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยว องค์กรพัฒนาเอกชน เจ้าหน้าที่ของรัฐ มีความรับผิดชอบแตกต่างกันในการคุ้มครองเด็ก</p> <p>ตามแผนภูมิในสไลด์ ให้วิทยากรถามผู้เข้าอบรมว่าเขาคิดว่าอยู่ในกลุ่มไหน เป็นไปได้ที่ผู้เข้าอบรมจะเข้าไปอยู่ในหลายระดับ</p>	<p>ใช้ บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ (การคุ้มครองเด็กเป็นหน้าที่ของทุกคน)</p>

สไลด์	เนื้อหาหลัก	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • ความรับผิดชอบในแต่ละระดับของระบบคุ้มครองเด็กจะแตกต่างกันไป • วันนี้เราจะอภิปรายกันถึงสิ่งที่เราจะสามารถทำได้ในฐานะพลเมืองและด้วยบทบาทหน้าที่ในอุตสาหกรรม (ธุรกิจ) การท่องเที่ยวระดับท้องถิ่นและสากลเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการคุ้มครองเด็ก • จากการดำเนินการคุ้มครองเด็ก ท่านก็จะสามารถช่วยทำให้อุตสาหกรรม (ธุรกิจ) การท่องเที่ยวดีและยั่งยืนขึ้น ซึ่งจะส่งผลในเรื่องของการสร้างงาน การมีรายได้ที่มั่นคง และการมีโครงสร้างพื้นฐาน (ระบบพื้นฐานการขนส่ง และระบบสาธารณสุขโลก) ที่ดีขึ้น เป็นต้น 	
<p>สไลด์ที่ 19</p> <p>เราจะปฏิบัติต่อเด็กที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในธุรกิจท่องเที่ยวของเราอย่างไร</p> <p>ทิศทาง: เสนอแนะแนวทางปฏิบัติที่ดีและหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดของอุตสาหกรรม</p>	<p> กิจกรรม: เราปฏิบัติต่อเด็กที่เกี่ยวข้องกับทำงานของเราอย่างไร (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ขอให้ผู้เข้าฝึกอบรมคิดเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของตน และเขียนวิธีการที่ตัวเขา/หน่วยงาน เจ้าหน้าที่ ธุรกิจ หรือพนักงานของเขาปฏิบัติต่อเด็ก • เชิญผู้เข้าฝึกอบรมรายงานคำตอบ โดยเขียนบนกระดานไวท์บอร์ดหรือกระดาษฟลิปชาร์ต และพยายามจัดกลุ่มลักษณะการปฏิสัมพันธ์กับเด็กว่าเป็นการปฏิบัติต่อเด็กแบบทางตรง/ทางอ้อมตามท้องถิ่นหรือผ่านทางลูกค้า เป็นต้น • เน้นความเชื่อมโยงระหว่างประเด็นการคุ้มครองเด็กและภาคการท่องเที่ยวซึ่งมีบทบาทโดยตรงมากที่สุดที่จะสร้างผลกระทบเชิงบวกต่อชีวิตของเด็ก 	<p>ตัวอย่างวิธีปฏิบัติมีดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> • ลงทะเบียนบันทึกข้อมูลเมื่อมีครอบครัวนำเด็กมาเข้าพักในบ้านพักแบบเกสต์เฮาส์หรือโรงแรมของเขา • พบปะพูดคุยกับเด็กที่โฮมสเตย์ท้องถิ่นขณะนำเที่ยวนักท่องเที่ยวต่างชาติ • พุดคุยกับเด็กเร่ขายของที่ระลึกและขนมขบเคี้ยวให้นักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวและร้านอาหารที่เป็นที่นิยม ในขณะที่คุณกำลังรอสักนักท่องเที่ยวขึ้นรถแท็กซี่หรือรถตุ๊กตุ๊ก • ให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับโอกาสในการเป็นอาสาสมัครในท้องถิ่นขณะที่มีเด็กอยู่ด้วยกับคุณ • นำนักท่องเที่ยวไปดูการแสดงของเด็กใน “สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” • จัดนำเยี่ยมชม “สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” • สถานการณ์ซึ่งบุคคลผู้หนึ่งรู้สึกอึดอัดและไม่สบายใจหลังจากเรียนรู้เกี่ยวกับความเสี่ยงของเด็กในท้องถิ่น แต่ก็ไม่มั่นใจว่าจะทำอะไร (ความรู้สึกเช่นนี้อาจปรากฏอยู่ในบางตัวอย่างข้างต้น)

บทที่ 3: อะไรคือความเสี่ยงต่อเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว		
<p>ภาพรวม</p> <p>การฝึกอบรมช่วงนี้จะช่วยให้ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถสำรวจผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบของธุรกิจการท่องเที่ยว รวมถึงความเชื่อมโยงระหว่างภาวะเสี่ยงของเด็กกับธุรกิจการท่องเที่ยว</p>		
<p>ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ที่คาดหวัง</p> <p>เมื่อจบหัวข้อนี้ ผู้เข้าฝึกอบรมควรจะ:</p> <ul style="list-style-type: none"> • เข้าใจว่าการเติบโตของธุรกิจการท่องเที่ยวส่งผลทั้งในเชิงบวกและเชิงลบต่อเด็ก • รับรู้และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการท่องเที่ยวและภาวะเสี่ยงของเด็ก • เข้าใจปัจจัยที่การเดินทางและท่องเที่ยวอาจนำมาสู่การทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะการทารุณกรรมทางเพศ • รับรู้ว่าการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นทั้งในระดับโลกและระดับท้องถิ่น และเข้าใจถึงธรรมชาติและปัจจัยที่ทำให้เกิดการกระทำในลักษณะนี้ 		
ระยะเวลาที่ใช้	เอกสารประกอบ	อุปกรณ์อื่น ๆ
80 นาที	<ul style="list-style-type: none"> • บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าฝึกอบรมนำกลับ 	<ul style="list-style-type: none"> • กระดาษฟลิปชาร์ต • ปากกามาร์กเกอร์ • รางวัลเช่น ขนม ลูกอม ปากกา ฯลฯ (มีหรือไม่มีก็ได้)

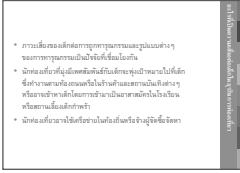
สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 20</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • ธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่เติบโตเร็วที่สุดในโลก • องค์การการท่องเที่ยวสากลแห่งสหประชาชาติคาดการณ์ว่าทวีปเอเชียจะมีความเติบโตที่เข้มแข็งที่สุดในโลกในสองทศวรรษหน้า • การท่องเที่ยวในภาพรวมจะส่งเสริมให้เกิดสิ่งที่ดีและความรื่นเริง เช่น วันหยุด-พักผ่อน การสันทนาการ การพักผ่อนหย่อนใจ การผจญภัยและความสนุก ดังนั้นเราจึงอาจสงสัยว่าการทารุณกรรมเด็กเข้ามาเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวได้อย่างไร • มีความเสี่ยงต่อเด็กที่สำคัญๆ ที่เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับการท่องเที่ยว • ในขณะที่ธุรกิจการท่องเที่ยวเติบโตอย่างรวดเร็ว การทารุณกรรมเด็กก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นด้วย และสถานการณ์จะยิ่งเลวร้ายหากเราไม่ดำเนินการแก้ไขตั้งแต่เวลานี้ 	

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 21</p> 	<p>กิจกรรม: แบบทดสอบ (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> ทดสอบปัญหาการท่องเที่ยวแบบเร็วๆ เพื่อกระตุ้นผู้เข้าฝึกอบรมให้คิดถึง ความใหญ่โตของธุรกิจการท่องเที่ยว และสถานการณ์ในประเทศไทย แบบทดสอบประกอบด้วยคำถามหลัก 4 ข้อ (วิทยากรสามารถเพิ่มเติมได้ ถ้าต้องการ) วิทยากรจะต้องได้คำตอบ ก่อนการฝึกอบรม <ol style="list-style-type: none"> ปีที่แล้วมีนักท่องเที่ยวต่างชาติ เดินทางมาประเทศไทยกี่คน นักท่องเที่ยวเหล่านั้นเดินทาง เข้ามาประเทศไทยด้วยเหตุผล ไດบ้าง จงบอกชื่อประเทศ 5 อันดับแรก ที่มีนักท่องเที่ยวที่เข้ามาใน ประเทศไทย จงบอกชื่อสถานที่ 5 อันดับแรก ของประเทศไทยที่นักท่องเที่ยว ต่างชาตินิยมไปมากที่สุด 	<p>สไลด์นี้เป็นภาพเคลื่อนไหว และจะแสดง คำถามทีละคำถาม เพื่อให้เกิดความตื่นตัว แปรกใจระหว่างการทำแบบทดสอบ</p> <p>หากเป็นไปได้ก็ควรให้รางวัล เช่น ขนม ลูกอม หรือปากกาแก่ผู้ที่ตอบถูก</p>
<p>สไลด์ที่ 22</p> 	<p>เนื่องจากธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งใน ธุรกิจที่เติบโตเร็วที่สุดในโลก และนำมาซึ่ง ผลประโยชน์มากมาย แต่ก็ก็มีผลกระทบ ในเชิงลบด้วยเช่นกัน</p> <p>กิจกรรม: การแข่งขัน (เลือกทำ หรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> อธิบายว่าธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งใน ธุรกิจที่เติบโตเร็วที่สุดในโลก การเติบโตของธุรกิจการท่องเที่ยว นำมาซึ่งผลประโยชน์มากมาย แต่ก็ก็มี ผลกระทบในเชิงลบด้วยเช่นกัน แบ่งผู้เข้าฝึกอบรมออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กระดาษ ฟลิปชาร์ตและปากกา แก่ทั้งสองกลุ่ม 	<p>ถ้าผู้เข้าฝึกอบรมต้องการความรวดเร็ว ก็มีตัวอย่างของผลกระทบให้ดังนี้</p> <p><i>ผลกระทบเชิงบวก</i></p> <ul style="list-style-type: none"> โอกาสการจ้างงานเพิ่มขึ้นสำหรับ ครอบครัว - ส่งผลให้ความเป็นอยู่ ของเด็กดีขึ้น รายได้ที่เพิ่มขึ้นนำไปสู่การพัฒนา โครงสร้างขั้นพื้นฐาน (ได้แก่ ถนน โรงเรียน สนามเด็กเล่น การบริการ ด้านการแพทย์ เป็นต้น)

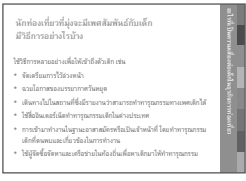
สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • บอกให้ทั้งสองกลุ่มเขียนถึงผลกระทบของธุรกิจการท่องเที่ยวต่อชุมชน (และเด็ก) โดยให้กลุ่มแรกเขียนผลกระทบเชิงบวก และกลุ่มที่สองเขียนผลกระทบเชิงลบ ในเวลาสามนาที • เมื่อครบสามนาที ขอให้กลุ่มที่เขียนผลกระทบเชิงบวกออกมารายงานและเน้นที่ผลประโยชน์ที่ธุรกิจการท่องเที่ยวนำมาสู่เด็ก จากนั้นขอให้กลุ่มที่เขียนผลกระทบเชิงลบออกมารายงานและใช้ เป็นจุดเริ่มต้นในการอภิปรายวิธีต่างๆ ที่เด็กเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมในธุรกิจนี้ 	<p><i>ผลกระทบลบ</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • การอยู่ใกล้ชิดกันของคนที่มีความแตกต่างกันและมาจากต่างวัฒนธรรม อาจนำไปสู่ความขัดแย้ง และการใช้อำนาจและ/หรือใช้เงินไปในทางที่ผิด • เด็กได้รับผลกระทบจากอิทธิพลของโฆษณาในเชิงลบ • เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงจากการไปขอทาน หรือขายของเล็กๆ น้อยๆ ตามข้างถนน เพื่อให้ได้เงินจากนักท่องเที่ยว เด็กที่ใช้ชีวิตหรือทำงานตามท้องถนนอาจเสี่ยงต่อการทารุณกรรมรูปแบบอื่นๆ ด้วย • เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงเมื่อนักท่องเที่ยวหาโอกาสไปเยี่ยมเขาในที่ซึ่งอนุญาตเฉพาะผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้เท่านั้น เช่น “สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” โรงเรียนบ้านพักเด็ก เป็นต้น
<p>สไลด์ที่ 23 •</p> 	<p>เราเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับความเสี่ยงของเด็กที่จะถูกทารุณกรรมได้สามทางหลัก คือ</p> <p>1. เด็กตามท้องถนน</p> <ul style="list-style-type: none"> • หนึ่ง เราเห็นเด็กตามท้องถนนในแหล่งท่องเที่ยว • ยกตัวอย่างเช่น เด็กและครอบครัวที่อยู่ในภาวะเสี่ยงต่างมุ่งสู่แหล่งท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวเพื่อหารายได้ • บางครั้งเด็กเหล่านี้ก็ถูกผู้ใหญ่ควบคุม ซึ่งอาจเป็นคนในครอบครัวหรือคนอื่น เด็กเหล่านี้อาจไม่ได้ไปโรงเรียน โดยเฉพาะเด็กต่างดาว ยิ่งจะเพิ่มภาวะเสี่ยงมากขึ้น • เด็กและเยาวชนเหล่านี้หารายได้ตามท้องถนน เช่น ขอทาน หรือขายของ/อาหารให้แก่นักท่องเที่ยว 	<p>ใช้ บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าชมหน้ากลับบ้าน (อะไรคือความเสี่ยงต่อเด็กในธุรกิจท่องเที่ยว)</p> <p>วิทยากรควรรวบรวมตัวอย่างจากในพื้นที่ ซึ่งเป็นแบบอย่างของความเสี่ยงทำนองนี้ ที่เกิดกับเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว</p>

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • เด็กเหล่าที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ตามท้องถนน หรือในที่สาธารณะจะมี ความเสี่ยงมากขึ้นต่อการถูกทารุณกรรม • การอยู่ใกล้ชิดกันระหว่างเด็กที่มีความเสี่ยง และนักท่องเที่ยว/นักเดินทางที่เข้ามาเก็บเงิน หมายถึงนักท่องเที่ยวและนักเดินทางเหล่านั้นมีอำนาจที่จะ “ทำร้ายหรือช่วยเหลือ” เด็กและคนในท้องถิ่นได้โดยง่าย • นักท่องเที่ยวและนักเดินทางจากประเทศที่พัฒนาแล้วไม่เคยเห็นเด็กตามท้องถนน เช่นนี้ ในหลายประเทศ (เช่น ออสเตรเลียหรืออังกฤษ) หากประชาชนเห็นเด็กทำงานตามท้องถนนก็จะแจ้งไปยังหน่วยงานคุ้มครองเด็กเพื่อตรวจสอบเด็กและดำเนินการตามความเหมาะสมทันที 	<p>วิทยากรควรยอมรับว่าผู้เข้าฝึกอบรมอาจมีความรู้มากกว่าในเรื่องเด็กถูกทารุณกรรมที่เกิดขึ้นทั้งในและรอบๆ ภาคธุรกิจท่องเที่ยวในท้องถิ่น ในกรณีอย่างนี้ควรให้เวลาผู้เข้าอบรมได้อภิปรายและแสดงความคิดเห็น</p> <p>นักท่องเที่ยวต่างชาติบางคนอาจไม่คุ้นเคยกับการเห็นเด็กที่ด้อยโอกาสเช่นนี้ จึงมักขอคำอธิบายเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เห็นจากผู้ที่อยู่ในธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งการสำรวจความรู้สึกของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับเรื่องนี้ อาจเป็นสิ่งที่ควรทำเพื่อจะได้รู้ว่า เขาจะตัดสินใจเลือกทำอะไรในสถานการณ์นั้นๆ เช่น เขาจะซื้อผ้าพันคอจากเด็กที่ไหน (และควรซื้อหรือไม่)</p>
<p>สไลด์ที่ 24 •</p> <p>2. เด็กที่ทำงานหรือถูกแสวงประโยชน์ (ถูกบังคับให้ทำงาน)</p>	<p>2. เด็กถูกแสวงประโยชน์</p> <ul style="list-style-type: none"> • สอง เราเห็นเด็กทำงานในธุรกิจท่องเที่ยวหรือธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว บางครั้งเด็กอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกแสวงประโยชน์ • เช่น เด็กอาจขายของที่ระลึก ขนมขบเคี้ยว ลอดเตอ์ บุหรี่ หรือโปสการ์ด หรือรับจ้างขับรถเช่าตามข้างถนน เป็นต้น • นอกจากนั้นเด็กยังทำงานในธุรกิจท่องเที่ยวขณะที่อายุยังน้อยด้วยการเป็นมัคคุเทศก์ หรือทำงานในภัตตาคาร ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ บาร์ และโรงแรม เป็นต้น • และมีหลักฐานว่าเด็กถูกแสวงประโยชน์ในธุรกิจการขายบริการทางเพศให้แก่นักท่องเที่ยวด้วย 	<p>วิทยากรควรรวบรวมตัวอย่างภาวะเสี่ยงที่เกิดกับเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวจากในพื้นที่</p> <p>ให้เวลาผู้เข้าอบรมแสดงความคิดเห็นและการตอบสนองต่อสถานการณ์เหล่านี้ ผู้เข้าอบรมอาจมีความรู้สึกรุนแรง เช่น เสียใจ ต่ำหนี่ และรู้สึกผิด ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่วิทยากรควรเน้นกับผู้เข้าอบรมว่าเราอาจมีความตั้งใจที่ถูกต้องถึงแม้ว่าเราจะเรตตัดสินใจผิด การพูดเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เข้าอบรมรู้สึกผ่อนคลาย และวิทยากรควรย้ำว่าการฝึกอบรมนี้จะช่วยให้ทุกคนมีศักยภาพมากขึ้น</p>

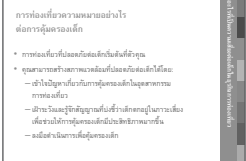
สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 25 •</p> <p>3. เด็กที่เข้าถึงได้ง่าย</p>	<p>3. เด็กเป็นกลุ่มที่เข้าถึงได้ง่าย</p> <ul style="list-style-type: none"> • สาม สิ่งที่น่าเป็นห่วงอีกเรื่องหนึ่งคือนักท่องเที่ยวและนักเดินทางสามารถเข้าถึงเด็กได้ง่าย โดยเด็กอาจไม่จำเป็นต้องทำงานในภาคการท่องเที่ยว แต่เรายิ่งเห็นได้มากขึ้นว่าบางครั้งอุตสาหกรรมท่องเที่ยวก็อาจส่งเสริมโดยไม่ได้เจตนาให้เกิดการทารุณกรรมด้วยการอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวได้เข้าถึงกลุ่มเด็กที่มีความเสี่ยง • เช่น นักท่องเที่ยวที่มุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอาจอาศัยความหละหลวมของการดูแลเด็กเพื่อเข้าถึงตัวเด็กที่มีความเสี่ยงโดยการสมัครทำงานในโรงเรียน หรือ สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า • สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในธุรกิจท่องเที่ยวที่เรียกตนเองว่า เป็นบริษัทที่มี “การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ” หรือ “การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม” ด้วย 	<p>วิทยากรควรรวบรวมตัวอย่างจากในพื้นที่ซึ่งเป็นแบบอย่างของความเสี่ยงในลักษณะนี้ที่เกิดกับเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว</p> <p>การนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับการไปเยี่ยมโรงเรียนและสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าของนักท่องเที่ยวให้ผู้เข้าอบรมอภิปรายมักนำมาสู่การอภิปรายว่าอะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดในสำหรับเด็กและอะไรคือสิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการทำ ซึ่งวิทยากรต้องดำเนินการอภิปรายอย่างระมัดระวังและยึดในผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก (รายละเอียดจะอยู่ในบทต่อไป)</p> <p>ในเวลานี้วิทยากรควรย้ำกับผู้เข้าอบรมถึง “หลักการผลประโยชน์สูงสุด” โดยเน้นว่าไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจ หรือทำสิ่งใดที่เกี่ยวข้องกับเด็กต้องคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก</p>
<p>สไลด์ที่ 26 •</p> <p>4. การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า</p> <ul style="list-style-type: none"> • “การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” เป็นการนำนักท่องเที่ยวไปเยี่ยมและให้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า • “การท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัคร” เป็นการทำกิจกรรมร่วมกับเด็กในสถานที่ซึ่งไม่มีการตรวจสอบประวัติของอาสาสมัครอย่างละเอียดทั่วถึง • “บ้านพักแบบโฮมสเตย์” ซึ่งผู้เข้าพักเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จักในท้องถิ่นและมักมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยไม่มีผู้ใหญ่ดูแล <p>• “กิจกรรม” เหล่านี้มุ่งเน้นให้ “ประสบการณ์” ตามความต้องการของนักท่องเที่ยวที่อยากให้ความ “ช่วยเหลือ” มากกว่าจะเน้นที่ผลประโยชน์ในระยะยาวของเด็ก</p> <p>• มีหลายประเทศที่ไม่อนุญาตให้คนเข้าไปทำงานหรือติดต่อกับเด็กโดยที่ไม่ผ่านขั้นตอนการตรวจสอบประวัติและคุณสมบัติอย่างเข้มงวด</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ตัวอย่างเฉพาะในเรื่องนี้ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - “การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” เป็นการนำนักท่องเที่ยวไปเยี่ยมและให้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า - “การท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัคร” เป็นการทำกิจกรรมร่วมกับเด็กในสถานที่ซึ่งไม่มีการตรวจสอบประวัติของอาสาสมัครอย่างละเอียดทั่วถึง - “บ้านพักแบบโฮมสเตย์” ซึ่งผู้เข้าพักเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จักในท้องถิ่นและมักมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยไม่มีผู้ใหญ่ดูแล • “กิจกรรม” เหล่านี้มุ่งเน้นให้ “ประสบการณ์” ตามความต้องการของนักท่องเที่ยวที่อยากให้ความ “ช่วยเหลือ” มากกว่าจะเน้นที่ผลประโยชน์ในระยะยาวของเด็ก • มีหลายประเทศที่ไม่อนุญาตให้คนเข้าไปทำงานหรือติดต่อกับเด็กโดยที่ไม่ผ่านขั้นตอนการตรวจสอบประวัติและคุณสมบัติอย่างเข้มงวด 	<p>“การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” มีแนวโน้มที่น่าเป็นห่วงในภูมิภาคนี้ ซึ่งไม่ควรสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวระยะสั้นทำลายสิทธิที่เด็กจะได้รับจากการได้อยู่ในสถานที่ปลอดภัยและมีความเป็นส่วนตัว ผลจากการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการเยี่ยมเยียนระยะสั้นสามารถเป็นอันตรายต่อเด็กในด้านพัฒนาการ และอารมณ์ ยิ่งไปกว่านั้น หากไม่มีการตรวจสอบนักท่องเที่ยวอย่างจริงจังก็จะยังทำให้เด็กอยู่ในภาวะเสี่ยง</p> <p>“การทำงานดูแลเด็กเพื่อบังหน้า” (โดยมีอาชีพหรืออาสาสมัครที่ทำการทารุณกรรมเด็กที่ตัวเองทำงานด้วย) เป็นตัวอย่างที่รู้จักกันดีของผู้กระทำคามผิดทางเพศต่อเด็กโดยใช้การท่องเที่ยวบังหน้า</p>

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 27 •</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • นักทอเย็บเกือบทั้งหมดที่มาเที่ยวในภูมิภาคได้พบเห็นเด็กทอถักถิ่นอยู่ในสถานการณ์ข้างต้นมาแล้ว • ผลการวิจัยชี้ว่าสิ่งที่นักทอเย็บได้เผชิญทำให้เขารู้สึกเสียใจ รู้สึกผิด มีความเป็นห่วง และรู้สึกผิดหวัง • นักทอเย็บบางรายแสดงความประสงค์ที่จะให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติม และบางรายแสดงความไม่พอใจที่ท้องถิ่นไม่ได้ทำอะไรให้มากไปกว่าที่เป็นอยู่ • นักทอเย็บจำนวนมากได้รับผลกระทบจากที่เห็นเด็กทำงานตามท้องถนนหรือเที่ยวขอทาน • นักทอเย็บบางคนพูดว่าการทอถักของเขาจะดีกว่านี้หากมีการคุ้มครองเด็กดีกว่านี้ 	<p>วิทยากรสามารถอ้างถึงรายงานของศุภนิมิตเรื่อง “<i>นักทอเย็บที่ปลอดภัยต่อเด็ก</i>” (2556) ซึ่งทำการสำรวจความคิดเห็นจากนักทอเย็บ 300 คนในภูมิภาคนี้เกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการทารุณกรรมเด็กที่เกี่ยวข้องกับการทอถักเย็บ</p> <p>ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจอยู่ใน บัตรข้อมูล ให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน (นักทอเย็บที่ปลอดภัยต่อเด็ก)</p> <p>วิทยากร ควรใช้เวลาหยุดพักระหว่างการอบรมเพื่อให้ผู้เข้าอบรมมีเวลาปรับและอารมณ์ความรู้สึกอันเนื่องมาจากการรับรู้ข้อมูลนี้</p>
<p>สไลด์ที่ 28 •</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • เมื่อดูความเสี่ยงของเด็กต่อการถูกทารุณกรรมและรูปแบบของการทารุณกรรมแล้ว จะเห็นได้ชัดว่าทั้งสองเรื่องมีความเกี่ยวข้องกัน • สถานการณ์ต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว มีความเกี่ยวข้องหรือนำไปสู่การทารุณกรรมทางเพศ • การให้ความสำคัญกับประเด็นการทารุณกรรมทางเพศเด็กในธุรกิจการทอถักเย็บ ทำให้เรารู้ว่าผู้กระทำความผิดอาจเข้าถึงเด็กที่กำลังทำงานตามท้องถนนหรือในสถานที่ประกอบการหรืออาจหาทางเข้าถึงเด็กที่มีความเสี่ยงประเภทอื่นโดยการสมัครเข้าทำงานในโรงเรียนหรือสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เป็นต้น บางคนอาจใช้เครือข่ายในพื้นที่หรือผู้จัดซื้อจัดหา (บางครั้งก็เป็นคนที่ทำงานในภาคการทอถักเย็บเอง) ให้หาเด็กมาให้ทำทารุณกรรม 	

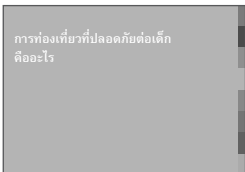
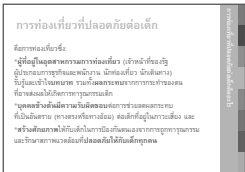
สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • การทารุณกรรมเด็กในธุรกิจท่องเที่ยวเป็นปรากฏการณ์ที่แผ่ขยายในวงกว้างระดับโลกตั้งแต่ทวีปอเมริกาเหนือและใต้จนถึงทวีปแอฟริกา เอเชีย และยุโรป ไม่มีประเทศใดรอดพ้นจากปรากฏการณ์นี้ • ปรากฏการณ์นี้มีความรุนแรงอย่างมากและต้องได้รับการแก้ไขโดยด่วน 	
<p>สไลด์ที่ 29 •</p> 	<p>การทารุณกรรมทางเพศเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวคืออะไร</p> <ul style="list-style-type: none"> • เราทราบกันดีว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศที่เข้ามายังภูมิภาคนี้เพิ่มขึ้นทุกปี • นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบและเคารพวัฒนธรรมท้องถิ่น สภาพแวดล้อมและผู้คนเมื่อเขาเดินทางท่องเที่ยวหรือเข้ามาพักอาศัยในประเทศนั้นๆ ชั่วระยะเวลาหนึ่ง • อย่างไรก็ตาม ยังมีนักท่องเที่ยวบางส่วนที่ใช้การท่องเที่ยวเป็นโอกาสในการทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก บางคนอาจจะเคยกระทำความผิดในประเทศของตัวเองมาก่อน • ผู้กระทำความผิดโดยใช้การท่องเที่ยวเพื่อมุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็กคือนักท่องเที่ยว นักเดินทาง หรือชาวต่างชาติที่พักอาศัยในพื้นที่นั้นแล้วกระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กในประเทศหนึ่งหรือในหลายๆ ประเทศที่ตนเดินทางไปท่องเที่ยวหรือไปพักอาศัยอยู่ 	
<p>สไลด์ที่ 30 •</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีลักษณะที่เฉพาะเจาะจงว่าผู้กระทำผิดที่มุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็กต้องมีลักษณะอย่างไร • เขาอาจจะมาได้จากทุกประเทศและทุกสาขาอาชีพ • อาจจะเป็นชาวต่างชาติที่พักอาศัยและทำงานอยู่ในประเทศนั้นๆ หรือเป็นนักท่องเที่ยวที่ทำธุรกิจ หรือนักท่องเที่ยวระยะสั้น 	<p>สิ่งสำคัญต้องรับรู้ว่าเด็กมักจะถูกทารุณกรรมจากคนที่เด็กรู้จัก - และการทารุณกรรมทางเพศเด็กไม่ได้เป็นปัญหาที่มาจาก “คนต่างชาติ” เท่านั้น</p>

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • อาจจะเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ทำงานเฉพาะสาขาอาชีพ (เช่น ครู หรือ แพทย์ ซึ่งเป็นวิชาชีพที่ผู้กระทำผิดสามารถสร้างความสัมพันธ์กับเด็กเพื่อสร้างความไว้วางใจ ก่อนที่จะทำทารุณกรรมเด็ก) อาจจะเป็นได้ทั้งผู้ชายหรือผู้หญิง • อาจจะเป็นผู้ใหญ่วัยใดก็ได้ทั้งวัยหนุ่มและสูงอายุ • เราไม่สามารถระบุได้ว่าใครคือนักท่องเที่ยวที่มีเพศสัมพันธ์กับเด็กจากลักษณะที่เห็นภายนอก ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องตระหนักและเข้าใจถึงสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงต่อเด็กและพฤติกรรมน่าสงสัยของผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิดเด็ก 	
<p>สไลด์ที่ 31</p> <p>นักท่องเที่ยวยุคใหม่จะมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก มีวิธีการอย่างไรบ้าง</p> <p>ใช้วิธีการบางอย่างที่ไม่ใช่ตัวเด็ก เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> • จัดกิจกรรมกับเด็ก • ลงมือทำกิจกรรมกับเด็ก • เล่นเกมกับเด็กที่มีลักษณะว่าสามารถทำธุรกรรมบางอย่างได้ • ใช้สื่อและผลิตภัณฑ์ชุมชนดั้งเดิมร่วมกับ • การนำพาเด็กและครอบครัวในลักษณะที่ไม่ใช่ลักษณะการค้า • ผู้ใหญ่ที่มีทักษะและประสบการณ์ในการเล่นกับเด็กสามารถ 	<ul style="list-style-type: none"> • ผู้กระทำผิดโดยใช้การท่องเที่ยวเพื่อมีสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก เดินทางมายังประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยเหตุผลมากมาย • มีหลายประเทศที่มีกฎหมายและขั้นตอนการตรวจสอบประวัติบุคคลที่เข้มงวดเพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดเข้าถึงตัวเด็กที่มีความเสี่ยง ด้วยเหตุนี้ผู้กระทำผิดจึงพุ่งเป้าหมายไปยังประเทศที่เข้มงวดน้อยในเรื่องนี้มากยิ่งขึ้น • ผู้กระทำผิดจะมุ่งไปที่ประเทศยากจนซึ่งมีเด็กด้อยโอกาสจำนวนมาก • ผู้กระทำผิดที่อาศัยการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กมีวิธีการเข้าถึงเด็กหลายวิธี เช่น <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนวางแผนล่วงหน้าเพื่อทารุณกรรมเด็กในสถานที่ซึ่งได้เจาะจงไว้แล้ว - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนแสวงหาประโยชน์จากบรรยากาศวันหยุดเพื่อทำทารุณกรรมเด็ก - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนเดินทางไปต่างประเทศซึ่งมีรายงานว่าที่นั่นเขาสามารถมีเพศสัมพันธ์กับเด็กได้ 	<p>วิทยากรสามารถยกตัวอย่างกรณีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ในประเทศไทยและเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น</p>

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนเดินทางไปต่างประเทศเป็นประจำและพักอาศัยอยู่นานเป็นเดือนหรือปีในแต่ละครั้ง ซึ่งในกรณีนี้จะไม่เหมือนนักท่องเที่ยว แต่จะเป็นชาวต่างชาติที่พักอาศัยอยู่ที่บ้านหรือคอนโดมีเนียมของตัวเอง - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนใช้เทคโนโลยีดิจิทัลทำทารุณกรรมเด็กระหว่างประเทศ (เช่น ใช้เว็บแคมจากต่างประเทศในการติดต่อ) - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนทำงานเป็นอาสาสมัคร ครู หรือแพทย์ในต่างประเทศและทำทารุณกรรมเด็กที่รู้จักผ่านการงานเพื่อการกุศล หรือสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า โรงเรียน คลินิก ฯลฯ - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนใช้ผู้จัดซื้อจัดหาในท้องถิ่นและเครือข่ายเพื่อให้ได้เด็กมาทำทารุณกรรม ดังได้กล่าวมาแล้วว่ามีหลายคนในท้องถิ่นคอยช่วยผู้ทำทารุณกรรมให้เข้าถึงเด็กและทำทารุณกรรมเด็ก 	
<p>สไลด์ที่ 32 •</p> 	<p>ผู้เสียหายคือใคร</p> <ul style="list-style-type: none"> • มีภูมิหลัง (พื้นเพ) ใดก็ได้ • เป็นได้ทั้งเด็กหญิงและชาย • เด็กคือบุคคลใดก็ตามที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ดังนั้นเหยื่อก็สามารถเป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 0-17 ปี • เป็นทารก เด็กเล็ก หรือวัยรุ่นก็ได้ • เด็กเพศที่สามหรือเด็กที่กำลังแสวงหาเพศของตัวเองจะมีความเสี่ยงสูง รวมทั้งเด็กพิการ (พิการทุกประเภท) เช่น พิการร่างกาย พิการทางประสาท (การได้ยินหรือการมองเห็น) พิการทางสติปัญญา และทางจิต 	<p>วิทยากรควรรวบรวมและให้ตัวอย่างเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายมีความหลากหลายทั้งในด้านอายุ เพศ สถานที่ ฯลฯ</p> <p>นำเสนอตัวอย่างจากสื่อในประเทศไทย (โดยไม่เปิดเผยความเป็นส่วนตัวของเหยื่อ)</p>

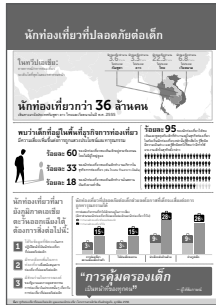

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • เด็กที่เป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมมาจากสภาพแวดล้อมที่มีปัญหา เช่น มีความยากจน ต้องอาศัยอยู่ตามถนน/ชายหาด ไม่ได้ไปโรงเรียน มาจากชนกลุ่มน้อย หรือครอบครัวแตกแยก เด็กเหล่านี้มักเคยถูกทารุณกรรมในรูปแบบอื่นๆ มาก่อนจากที่บ้านหรือตามท้องถนน • ผู้เสียหายอาจมาจากครอบครัวชนชั้นกลางและครอบครัวที่มีรายได้สูง เด็กอาจได้รับอิทธิพลจากวัตถุนิยมและบริโภคนิยม (มักเกี่ยวข้องกับความกดดันจากกลุ่มเพื่อน) หรืออาจไม่รู้ว่ามีอันตรายจากการอยู่ในสถานการณ์ข้างต้น • เด็กอาจได้รับการติดต่อผ่านทางออนไลน์/เทคโนโลยีดิจิทัล • เด็กไม่ควรถูกประณามจากการถูกทารุณกรรม • เด็กตกเป็นผู้เสียหายเสมอ • ผู้ใหญ่มีหน้าที่รับผิดชอบในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม 	
<p>สไลด์ที่ 33 •</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • ในฐานะของพลเมืองที่มีความรับผิดชอบและเป็นสมาชิกของภาคอุตสาหกรรม/ธุรกิจการท่องเที่ยวสากล (ไม่ว่าคุณ จะอยู่ในตำแหน่งใดก็ตาม) คุณสามารถมีอิทธิพลในเชิงบวกโดยสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเพื่อป้องกันเด็กจากสถานการณ์เสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ • สิ่งสำคัญคือต้องเข้าใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว และรู้ว่าจะต้องเฝ้าระวังอะไรเพื่อให้สามารถคุ้มครองเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ 	<p>วิทยากรย้ำว่าทุกคนควรเข้าใจในสมมุติฐานเบื้องต้นว่าหากสภาพแวดล้อมของธุรกิจการท่องเที่ยวปลอดภัยมากขึ้นโอกาสของการเกิดการทารุณกรรมเด็กก็จะลดลง</p>

บทที่ 4: การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กคืออะไร		
<p>ภาพรวมการอบรม</p> <p>เนื้อหาช่วงนี้เป็นการแนะนำแนวคิดเรื่อง “การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก” ซึ่งไม่เพียงจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กเท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวด้วย</p>		
<p>ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวัง</p> <p>เมื่อจบการอบรม ผู้เข้าฝึกอบรมควรจะ:</p> <ul style="list-style-type: none"> อธิบายได้ถึงความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบและการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก ระบุผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลัก ๆ ที่รับผิดชอบต่อการสร้างการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก รับรู้ว่าการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กให้สร้างประโยชน์ที่สำคัญให้แก่ธุรกิจ ระบุได้ว่าปัจจัยอะไรที่ก่อให้เกิดสิ่งแวดล้อมที่ดีในการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก เข้าใจในความรับผิดชอบส่วนตัวและความรับผิดชอบในวิชาชีพที่ช่วยในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว 		
ระยะเวลาที่ใช้	เอกสารประกอบ	อุปกรณ์อื่น ๆ
30 นาที	<ul style="list-style-type: none"> บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน 	<ul style="list-style-type: none"> กระดาษฟลิปชาร์ต ปากกามาร์คเกอร์

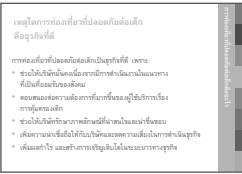
สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 34 •</p> 	<ul style="list-style-type: none"> ภาคการท่องเที่ยวจะตอบสนองต่อประเด็นนี้อย่างไร เราจะสามารถสร้างการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร ทำไมเรื่องนี้จึงมีความสำคัญ 	
<p>สไลด์ที่ 35 •</p> 	<ul style="list-style-type: none"> การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กคือ การท่องเที่ยวที่: <ul style="list-style-type: none"> – รับรู้ในบทบาทและผลกระทบต่อการทารุณกรรมเด็ก – แสดงความรับผิดชอบในการลดผลกระทบที่เป็นอันตราย (ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม) ต่อเด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยงและ – ลงมือทำตามบทบาทหน้าที่ในการสร้างและรักษาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กทุกคน 	<p>เพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก เราสามารถอธิบายได้ดังนี้คือ ชั้นแรกเป็นความหมายขั้นพื้นฐาน ชั้นที่สองตั้งอยู่บนขั้นพื้นฐาน และชั้นที่สามตั้งอยู่บนขั้นที่สอง</p> <p>การรับรู้ในบทบาทและผลกระทบ คือความเข้าใจในความเชื่อมโยงต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น บางครั้งเราอาจมองไม่เห็นผลกระทบของการกระทำของเรา แต่ในความจริงแล้วทุกอย่างที่เราทำส่งผลกระทบต่อผู้อื่น</p> <p>แสดงความรับผิดชอบ เป็นการแสดงความประสงค์ส่วนบุคคลและการยอมรับผลการกระทำของตนที่เกิดจากการเลือกและการตัดสินใจจะทำอย่างใดอย่างหนึ่ง</p>

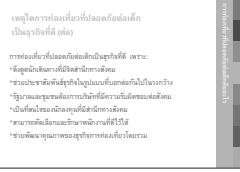
สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
		<p>ลงมือทำตามบทบาท เป็นการตั้งใจมองหาโอกาสและความเป็นไปได้ที่จะกระทำการใดๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย</p>
<p>สไลด์ที่ 36</p>	<ul style="list-style-type: none"> • การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กเป็นส่วนหนึ่งของ “การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ” การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ เป็นการท่องเที่ยวที่ห่วงใยในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรมและมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กๆ ซึ่งต้องการการคุ้มครองเป็นพิเศษ • มีความต้องการเพิ่มจากนักท่องเที่ยวในการสนับสนุนให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ • ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักท่องเที่ยวต้องการที่จะมีประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ “มีความหมาย” (เช่น “การท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัคร”) • แต่เราจะต้องแน่ใจว่าประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้ที่นักท่องเที่ยวต้องการจะไม่ทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงหรือมีผลกระทบในเชิงลบต่อความเป็นอยู่ที่ดีของเด็ก • การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานระดับสากลรวมทั้งองค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ องค์กรเหล่านี้ให้การส่งเสริมการรณรงค์เพื่อให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็ก และได้ร่วมกันจัดทำระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยว ซึ่งเน้นว่าการทารุณกรรมเด็กขัดต่อเป้าหมายหลักของการท่องเที่ยว • กระทรวงการท่องเที่ยวของทั้ง 10 ประเทศในกลุ่มอาเซียนต่างลงนามรับรองระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยวข้างต้น ด้วยเหตุนี้แต่ละประเทศจึงยึดมั่นในหลักการและการดำเนินการเพื่อยุติการทารุณเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว 	<p>วิทยากรสามารถสอดแทรกนโยบายที่เกี่ยวข้องบางส่วนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือแผนยุทธศาสตร์ในระดับประเทศที่ให้ความสำคัญต่อคุณภาพและรูปแบบของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อ</p> <p>หากไม่สามารถหามาตรการในระดับประเทศได้ ก็อาจใช้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อ</p> <ul style="list-style-type: none"> • ระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยวที่ http://www.unwto.org/ethics/index.php

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 37 •</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก” เกิดขึ้นได้ด้วยความพยายามร่วมกันของหน่วยงานพันธมิตรทั้งหลาย ความเข้าใจในบทบาทของกันและกันเป็นปัจจัยสำคัญในการทำงานร่วมกัน • วิทยากรสามารถพูดเรื่องบทบาทหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้องตามลำดับที่แสดงในแผนผัง • เมื่อเราต้องการช่วยเหลือเด็กเราต้องช่วยตามระบบ เช่น ตามระบบของครอบครัว และระบบของชุมชน • ที่สำคัญต้องไม่ลืมว่าแม้การคุ้มครองเด็กจะเป็นหน้าที่ของทุกคน แต่ยังมีเจ้าหน้าที่มืออาชีพที่ผ่านการฝึกฝนและมีประสบการณ์ในการสร้างระบบและการให้บริการเด็ก ซึ่งเราต้องเคารพในบทบาทอันสำคัญนี้และควรขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้เมื่อจำเป็น มิเช่นนั้นแล้วเราอาจจะตัดสินใจด้วยความตั้งใจดีแต่อาจไม่ได้สร้างประโยชน์ให้กับเด็ก หรือยิ่งไปกว่านั้นอาจส่งผลในทางตรงข้าม • เช่น บางครั้งเมื่อภาครัฐกิจหรือปัจเจกบุคคลต้องการให้ความช่วยเหลือเด็ก ก็จะต้องคิดถึงการช่วยเหลือเด็กในสถาบัน (เช่น สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า) โดยอัตโนมัติ แต่มีหลักฐานในระดับสากลแสดงว่าสถานที่ที่ดีที่สุดสำหรับเด็กคือครอบครัวของเด็ก เราจึงควรให้ความช่วยเหลือเด็กที่อยู่กับครอบครัวและระบบครอบครัวตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น • นี่คือนิยามของสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยซึ่งเราต้องสร้างขึ้นเพื่อการคุ้มครองเด็กอย่างยั่งยืน • ธุรกิจต่างๆ องค์กรท้องถิ่นและนักแสดงในท้องถิ่นสามารถแสดงความรับผิดชอบมากขึ้นโดยการช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็กเพื่อสร้างความมั่นใจว่าเด็กทุกคนได้รับความคุ้มครอง 	

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • นักท่องเที่ยวเองก็มีบทบาทสำคัญในการเคารพต่อค่านิยมของชุมชนและคุ้มครองเด็กและบุคคลที่อยู่ในภาวะเสี่ยง • นักท่องเที่ยวควรได้รับข้อมูลและความรู้เพื่อสร้างศักยภาพในการหาทางเลือกที่จะช่วยคุ้มครองเด็ก 	
<p>สไลด์ที่ 38 •</p> 	<p>บทบาทหน้าที่ใดที่นักท่องเที่ยวและนักเดินทางต้องการ</p> <ul style="list-style-type: none"> • ผลการสำรวจชี้ให้เห็นว่านักท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ต้องการช่วยเหลือเด็กที่เขาคิดว่ามีความเสี่ยง แต่ยังไม่มั่นใจว่าจะทำอะไร • ผลการสำรวจชี้ว่านักท่องเที่ยวต้องการทำในสิ่งที่เหมาะสม และต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการทำสิ่งเหล่านั้น • นักท่องเที่ยวจำนวนมากอยากสนับสนุนธุรกิจท่องเที่ยวที่มีนโยบายคุ้มครองเด็ก • นักท่องเที่ยวและนักเดินทางที่มาจากภูมิภาคนี้ต้องการการท่องเที่ยวในรูปแบบที่ปลอดภัยต่อเด็ก • การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก สามารถทำได้ง่าย ๆ • สิ่งสำคัญที่วิทยากรควรเน้นคือ นักท่องเที่ยวและนักเดินทางทุกคนมีความแตกต่างหลากหลายเหมือนกับ ความหลากหลายอื่นๆ ที่เราพบในโลกนี้ 	<p>วิทยากรสามารถอ้างอิงถึงรายงานของศุภนิมิตเรื่อง “นักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก” (2556) ซึ่งทำการสำรวจความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยว 300 คน ในภูมิภาคนี้เกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการทารุณกรรมเด็กที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว</p> <p>ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจอยู่ใน บัตรข้อมูล ให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน (นักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก)</p>
<p>สไลด์ที่ 39 •</p> 	<p>ตัวอย่างของนวัตกรรมการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กที่มีการริเริ่มทำแล้วมากมายทั่วโลก มีดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> • บริษัทนำเที่ยวได้แสดงให้เห็นว่าเขาสามารถช่วยชุมชนท้องถิ่นได้ด้วยการมีความรับผิดชอบ ให้ความเคารพต่อวัฒนธรรมและให้การสนับสนุนกิจกรรมของชุมชน • ธุรกิจท่องเที่ยวและเดินทาง รวมถึงสื่อให้ข้อมูลแก่ลูกค้าเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก 	<p>วิทยากรสามารถหาตัวอย่างมาเพิ่มหรือเปลี่ยนมาใช้ตัวอย่างจากท้องถิ่นเพื่อแสดงถึงตัวอย่างที่ดีของปฏิบัติที่กำลังเกิดขึ้นในชุมชนหรือในประเทศ</p> <p>วิทยากรอาจจะแยกแยะให้เห็นความแตกต่างระหว่างการกระทำริเริ่มที่ให้ความรู้ และเสริมการทำความกิจกรรมอื่นๆ ในชุมชนกับการกระทำทั่วไป</p>

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 40 •</p> 	<p>ตัวอย่างอื่นๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> • หน่วยงานธุรกิจหรือองค์กรบรรจุงการฝึกอบรมเรื่องการคุ้มครองเด็กไว้ในการปฐมนิเทศพนักงานใหม่และในการอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพพนักงานที่ทำอยู่แล้ว • หน่วยงานธุรกิจหรือองค์กรมีนโยบายคุ้มครองเด็กอย่างชัดเจน และมีขั้นตอนการทำรายงานอย่างชัดเจนหากเกิดเหตุหรือสงสัยว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่เด็กอาจถูกทำทารุณกรรมหรืออยู่ในภาวะเสี่ยง 	<p>วิทยากรสามารถหาตัวอย่างมาเพิ่มหรือเปลี่ยนมาใช้ตัวอย่างจากท้องถิ่นเพื่อแสดงถึงการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ</p>
<p>สไลด์ที่ 41 •</p> 	<p>หัวข้อข้างล่างนี้เป็นตัวอย่างนวัตกรรมของการคุ้มครองเด็ก เช่นกัน</p> <ul style="list-style-type: none"> • ภัตตาคารซึ่งจ้างงานเยาวชนและ/หรือครอบครัวที่เป็นผู้ด้อยโอกาส • ผู้ประกอบการที่ให้ทางเลือกแก่เยาวชน/ครอบครัวที่ด้อยโอกาส • การส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กโดยใช้สื่อ การอภิปรายและไต่สวนที่ 	<p>วิทยากรสามารถหาตัวอย่างมาเพิ่มหรือเปลี่ยนมาใช้ตัวอย่างจากท้องถิ่นเพื่อแสดงให้เห็นการวิธีการที่มีประสิทธิภาพ</p>
<p>สไลด์ที่ 42</p> 	<p> กิจกรรม: การอภิปรายกลุ่มย่อย (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • แบ่งกลุ่มตามสายงาน (เช่น พนักงานโรงแรม ระบบขนส่งการท่องเที่ยว บริษัทท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ พนักงานสายการบิน คนขายของที่ระลึก เป็นต้น) • ในแต่ละกลุ่ม ให้แจกแจงประโยชน์ที่ธุรกิจของคุณจะได้รับจากการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก • ให้เวลาอภิปรายห้านาที จากนั้นให้แต่ละกลุ่มรายงานต่อกลุ่มใหญ่ 	<p>ให้กระดาษฟลิปชาร์ตแก่ทุกกลุ่มไปเขียน</p>

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 43 •</p> <p>การทอ่งเทียวที่ปลอดภัยต่อเด็กเป็นผลดีต่อธุรกิจคือ</p> <ul style="list-style-type: none"> • ช่วยให้ผู้บริษัทยุติการดำเนินการในแนวทางที่เหมาะสมกับแนวโน้มและความต้องการของนักทอ่งเทียว • ตอบสนองต่อความต้องการที่มากขึ้นของนักทอ่งเทียวที่สนใจในวัฒนธรรมและชีวิตความเป็นอยู่ของคนในภูมิภาคที่ตนต้องการไปเทียว • ช่วยให้ผู้บริษัทรักษาภาพลักษณ์และยี่ห้อที่มีเสน่ห์ดึงดูดและน่าชื่นชอบไว้ • ช่วยให้ผู้ธุรกิจของคุณโดดเด่นและมีความพิเศษต่างไปจากบริษัทและธุรกิจอื่นๆ • เพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับบริษัทและลดความเสี่ยงของการโฆษณาที่เป็นไปในทางตรงข้าม • ช่วยให้ผู้บริษัทได้รับคำชมเชยจากลูกค้า • มีเหตุผลที่สมควรหากต้องเพิ่มราคาของการให้บริการต่อลูกค้า • ธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ต้องการเข้ามาเป็นเครือข่ายด้วย • ทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วล้วนแปลงเป็นผลกำไรและส่งเสริมการเจริญเติบโตในระยะยาวของธุรกิจได้ทั้งสิ้น <p>การทอ่งเทียวที่ปลอดภัยต่อเด็กเป็นรูปแบบของการทอ่งเทียวที่น่าสนใจให้เรียนรู้และทำความเข้าใจ ทั้งยังช่วยให้นักทอ่งเทียวที่มาใช้บริการรู้สึกสบายใจ และบริษัทได้ประโยชน์โดยตรงจากการให้ประสบการณ์นี้แก่ลูกค้า</p>	<p>การทอ่งเทียวที่ปลอดภัยต่อเด็กเป็นผลดีต่อธุรกิจคือ</p> <ul style="list-style-type: none"> • ช่วยให้ผู้บริษัทของคุณดำเนินการอยู่ในแนวทางที่เหมาะสมกับแนวโน้มและความต้องการของนักทอ่งเทียว • ตอบสนองต่อความต้องการที่มากขึ้นของนักทอ่งเทียวที่สนใจในวัฒนธรรมและชีวิตความเป็นอยู่ของคนในภูมิภาคที่ตนต้องการไปเทียว • ช่วยให้ผู้บริษัทรักษาภาพลักษณ์และยี่ห้อที่มีเสน่ห์ดึงดูดและน่าชื่นชอบไว้ • ช่วยให้ผู้ธุรกิจของคุณโดดเด่นและมีความพิเศษต่างไปจากบริษัทและธุรกิจอื่นๆ • เพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับบริษัทและลดความเสี่ยงของการโฆษณาที่เป็นไปในทางตรงข้าม • ช่วยให้ผู้บริษัทได้รับคำชมเชยจากลูกค้า • มีเหตุผลที่สมควรหากต้องเพิ่มราคาของการให้บริการต่อลูกค้า • ธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ต้องการเข้ามาเป็นเครือข่ายด้วย • ทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วล้วนแปลงเป็นผลกำไรและส่งเสริมการเจริญเติบโตในระยะยาวของธุรกิจได้ทั้งสิ้น <p>การทอ่งเทียวที่ปลอดภัยต่อเด็กเป็นรูปแบบของการทอ่งเทียวที่น่าสนใจให้เรียนรู้และทำความเข้าใจ ทั้งยังช่วยให้นักทอ่งเทียวที่มาใช้บริการรู้สึกสบายใจ และบริษัทได้ประโยชน์โดยตรงจากการให้ประสบการณ์นี้แก่ลูกค้า</p>	

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 44 •</p> <p>เนื้อหาการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก เป็นธุรกิจที่ดี (ต่อ)</p> <p>การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเป็นสิ่งสำคัญ เพราะ:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ส่งเสริมจิตสำนึกที่ดีในสังคม • ช่วยสร้างความมั่นใจให้กับผู้ปกครองและผู้ประกอบการ • มีส่วนช่วยส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ • เป็นมิตรและปลอดภัยสำหรับเด็ก • สามารถเชื่อมโยงและเชื่อมโยงกับธุรกิจอื่น ๆ • ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน 	<p>“การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก” ยังช่วยทำให้บริษัทของคุณได้แสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> • ช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวที่มีสำนึกทางสังคม (ในปัจจุบันนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะมุ่งไปซื้อบริการจากบริษัทที่มีนโยบายเรื่องการคุ้มครองเด็กและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นเราจะสามารถเบี่ยงเบนความสนใจของนักท่องเที่ยวเหล่านี้ไปจากประสบการณ์เดิม เช่น “การเยี่ยมชมเด็กกำพร้า” ที่เป็นอันตรายต่อเด็กไปเป็นการสนับสนุนธุรกิจการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนแทน) • ช่วยประชาสัมพันธ์ธุรกิจของคุณแบบปากต่อปาก (ลูกค้าที่มีสำนึกทางสังคมจะแนะนำธุรกิจของคุณให้เพื่อนของเขา) • รัฐบาลและชุมชนต้องการบริษัทที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม (รัฐบาลยินดีที่จะร่วมงานกับธุรกิจที่ส่งเสริมวาระการคุ้มครองเด็กแห่งชาติและขณะเดียวกันชุมชนก็ต้องการธุรกิจที่คำนึงถึงการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม) • เชื้อเชิญนักลงทุนที่มีสำนึกทางสังคมให้เข้ามาเป็นเครือข่าย (นักลงทุนให้ความสนใจเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ต่อบริษัทที่แสดงความรับผิดชอบต่อสังคม) • ช่วยให้ธุรกิจได้สรรหาและเก็บรักษาพนักงานที่ดีที่สุดไว้ (เพราะพนักงานต้องการทำงานในธุรกิจที่ค้ำจุนและตอบแทนชุมชนของตน) • พัฒนาคุณภาพการท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวมีคุณภาพดีขึ้น มีการทำลายวัฒนธรรมน้อยลง มีการปรับปรุงโครงสร้างขั้นพื้นฐาน และบริการเพิ่มการจ้างงานและจำนวนงาน และมีสภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัยและเหมาะสม) 	

บทที่ 5: บัณฑิตบุคคลมีส่วนช่วยให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร

ภาพรวมการอบรม

การฝึกอบรมช่วงนี้จะให้ตัวอย่างของการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมซึ่งผู้เข้าฝึกอบรมสามารถนำไปปฏิบัติได้ในฐานะบัณฑิตบุคคลเพื่อคุ้มครองเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว

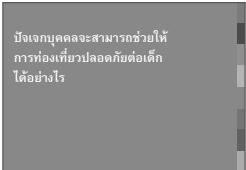

ในบางกรณีหากกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้บริหารระดับสูงในธุรกิจ และ/หรือเป็นเจ้าของที่รัฐบาล วิทยากรอาจนำเสนอในบทนี้อย่างย่อเพื่อที่จะผ่านไปยังบทที่ 6 และ 7 ต่อไป

ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้

เมื่อจบการอบรม ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมควรจะ:

- แจกแจงได้ว่าในฐานะบัณฑิตบุคคลควรจะปฏิบัติอย่างไรเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว
- เข้าใจถึงประโยชน์ของการลงมือปฏิบัติมากกว่าการเพิกเฉยต่อสถานการณ์ที่อาจจะทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยง
- ระบุถึงวิธีการที่ต้องการปฏิบัติเพื่อให้การคุ้มครองเด็กตามสถานการณ์จำลองจากกรณีศึกษา

ระยะเวลาที่ใช้	เอกสารประกอบ	อุปกรณ์อื่น ๆ
75 นาที	<ul style="list-style-type: none"> • บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ • เจ้าหน้าที่/พนักงานที่ปฏิบัติงานในภาคท่องเที่ยว – กรณีศึกษาและบทบาทสมมุติ (ภาคผนวก 6) 	<ul style="list-style-type: none"> • กระดาษฟลิปชาร์ต • ปากกามาร์กเกอร์

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 45</p> 	<p>ไม่ว่าเราจะเป็นบุคคลทั่วไป สมาชิกในชุมชน เป็นธุรกิจขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ เราสามารถทำหน้าที่ในส่วนของเราเพื่อช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้</p>	
<p>สไลด์ที่ 46</p> 	<p>ผู้ที่อยู่ในภาคธุรกิจ สามารถทำสิ่งต่างๆ ได้มากมายเพื่อช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวของเราปลอดภัยต่อเด็กและในขณะเดียวกันก็เป็นการช่วยให้ธุรกิจอยู่รอดด้วยวิธีการดำเนินการที่แสดงการมีส่วนร่วมเพื่อคุ้มครองเด็กในชุมชนของเรา มีดังนี้</p>	<p>ใช้ บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ (เราสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร)</p>

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
	<p>1. การเคารพสิทธิของเด็ก</p> <p>ก่อนอื่น เราต้องเคารพสิทธิของเด็กในฐานะของความเป็นคนคือต้องมั่นใจว่าพฤติกรรมของเราต่อเด็กมีความเหมาะสม ซึ่งจะช่วยคุ้มครองเด็กและตัวเราเองด้วย</p> <p>ตัวอย่างเช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> • ปฏิบัติกับเด็กด้วยความเคารพ (ให้เกียรติ) เสมอ • ไม่ให้เงินขทานเด็ก (แต่หาทางเลือกอื่น เช่น ให้ความช่วยเหลือพ่อแม่ของเด็กแทน ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี ที่ง่ายที่สุดคือบริจาคแก่องค์กรการกุศลซึ่งให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่มีความเสี่ยงและด้อยโอกาส) • หลีกเลี่ยงการสัมผัสร่างกายเด็กที่ไม่ใช่สมาชิกในครอบครัวของเราโดยไม่จำเป็น • รับฟังเด็กอย่างตั้งใจ 	
<p>สไลด์ที่ 47</p> <p>2. ปลูกจิตสำนึกและสร้างความรู้ในภายภาคหน้า</p> <p>การปลูกจิตสำนึกและสร้างความรู้ในภายภาคหน้าเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เด็กมีความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว</p>	<p>2. ปลูกจิตสำนึก</p> <ul style="list-style-type: none"> • เราสามารถปลูกจิตสำนึกเรื่องภาวะเสี่ยงของเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวด้วยการพูดคุยกับครอบครัว เพื่อน เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน ลูกค้าและชุมชน ในเรื่องดังกล่าวและสนับสนุนทุกคนเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก • เรายังสามารถแบ่งปันข้อมูลจาก <i>บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าชมนำกลับ</i> (เราสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร) และเอกสารการรณรงค์อื่นๆ ที่ได้รับจากการฝึกอบรมในวันนี้ • เข้าไปเยี่ยมชมเว็บไซต์ข้างล่างนี้ และบอกต่อๆ กันไป www.childsafetourism.org • ยังมี การพูดคุยกันมากในประเด็นนี้ ก็จะมีแรงผลักดันในการตอบสนองจากชุมชน 	

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 48</p> 	<p>3. เฝ้าระวังและรับรู้สัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจอยู่ในความเสี่ยง</p> <ul style="list-style-type: none"> • เราต้องให้ความสนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวและพิจารณาว่าเด็กอาจจะมีความเสี่ยงหรือไม่ • และต้องใส่ใจความรู้สึกภายใน (สัญชาตญาณ) ของเราเองด้วยในการที่จะตระหนักว่าเด็กคนไหนที่อยู่ในภาวะเสี่ยง ซึ่งในหลายครั้งเป็นเรื่องที่ง่ายกว่าที่จะไม่ใส่ใจเพราะจะทำให้รู้สึกเป็นทุกข์เมื่อเห็นเด็กที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก • หากพบเห็นเด็กจำนวนมากอยู่ในภาวะเสี่ยง ให้นำประเด็นนี้ขึ้นมาพูดคุยกับชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในท้องถิ่น 	<p>สิ่งสำคัญต้องลดความกังวลของผู้เข้าอบรมที่อาจคิดว่าสถานการณ์ทั่วไปของเด็กเป็นความรับผิดชอบส่วนตัวของเขา แต่ควรให้เข้าใจถึงความรับผิดชอบส่วนตัวของเขาในสถานการณ์เหล่านี้โดยการอธิบายอย่างชัดเจนเกี่ยวกับอะไรสิ่งที่เขาทำได้หรือทำไม่ได้ (หากไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจ)</p>
<p>สไลด์ที่ 49</p> 	<p>4. ดำเนินการเมื่อพบเห็นเด็กตกอยู่ในความเสี่ยง</p> <p>วิธีดำเนินการอย่างเหมาะสม เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> • แจ้งให้ผู้จัดการหรือหัวหน้างานของเราทราบ • ปฏิบัติตามคู่มือนโยบายคุ้มครองเด็ก (หากมี) • บันทึกรายละเอียดของสิ่งที่เห็น ถ้าเป็นไปได้ควรบันทึกสถานที่และเวลาพร้อมทั้งรายละเอียดอื่นๆ (เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มี) • ทำรายงานอย่างเป็นทางการเพื่อส่งต่อให้หน่วยงานที่รับผิดชอบต่อไป 	<p>แสดงให้เห็นว่าแม้ในระดับบุคคลเราก็สามารถทำบางอย่างได้ในกรอบของอำนาจและความสามารถของเรา</p>
<p>สไลด์ที่ 50</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • จำเป็นต้องดำเนินการเมื่อพบเด็กอยู่ในภาวะเสี่ยง • การละเลยเพิกเฉยจะทำให้เด็กต้องเผชิญกับการทารุณกรรมที่รุนแรง • หากเราเลือกที่จะแจ้งความ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องสามารถเข้าไปสืบค้น (อย่างระมัดระวัง) เพื่อหาข้อเท็จจริงและคุ้มครองเด็ก 	

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 51</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • วิธีการรายงานมีหลายวิธี เช่น <ul style="list-style-type: none"> - แจ้งให้หัวหน้าหน่วยงานของเราทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - โทรศัพท์แจ้งสายด่วนคุ้มครองเด็ก - แจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในท้องถิ่น - ติดต่อองค์กรคุ้มครองเด็กที่เชื่อถือได้ • การบันทึกรายงานควรให้รายละเอียดให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - เห็นอะไร - เห็นที่ไหน - เห็นเมื่อไหร่ - มีใครในเหตุการณ์บ้าง - รายละเอียดต่างๆ ที่รู้เกี่ยวกับบุคคลซึ่งอาจเป็นผู้ทำทารุณกรรมเด็ก (เพศ อายุ ลักษณะรูปร่าง สัญชาติ ฯลฯ) - รายละเอียดต่างๆ ของเด็กที่อาจอยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะถูกทารุณกรรม (เพศ อายุ ลักษณะรูปร่าง ฯลฯ) • ในฐานะผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในภาคธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งไม่ใช่ตำรวจ เราไม่มีหน้าที่กล่าวหาหรือแทรกแซงโดยไม่สมควร ซึ่งอาจทำให้เสี่ยงต่ออันตรายได้ • แต่เราควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องทราบ เพราะเขาได้รับการฝึกฝนให้สามารถปฏิบัติการได้อย่างเหมาะสม 	<p>ก่อนการฝึกอบรม วิทยากรควรค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงานให้ความคุ้มครองเด็กในท้องถิ่น เพื่อให้ทราบกลไกในการทำบันทึกรายงานอย่างเหมาะสม</p> <p>ใช้ บัตรข้อมูล ให้ผู้เข้าอบรมนำกลับไป (เราจะทำรายงานอย่างไร)</p>

สไลด์	เนื้อหา	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 52</p> 	<p> กิจกรรม: บทบาทสมมุติเกี่ยวกับการท่องเที่ยว (เลือกทำหรือไม่ทำก็ได้)</p> <p>แจก “สถานการณ์จำลอง” ให้แก่ผู้เข้าอบรมทุกคน (ภาคผนวก 6)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ขออาสาสมัครจากผู้เข้าอบรมสี่คน ให้แสดงบทบาทตามสถานการณ์จำลองที่แจกให้ และคนที่เหลือต้องคอยสังเกตการณ์และตอบคำถามตอนท้าย • ให้คนที่จะแสดงออกจากห้องไปซ้อมสามนาที • เชิญอาสาสมัครทั้งสี่คนเข้ามาแสดง • เมื่อแสดงจบแล้วให้ผู้เข้าอบรมตอบคำถามในภาคผนวก 6 	
<p>สไลด์ที่ 53 •</p> 	<p> กิจกรรม: กรณีศึกษา-สถานการณ์จำลอง</p> <ul style="list-style-type: none"> • แบ่งผู้เข้าอบรมออกเป็นกลุ่มย่อยตามลักษณะงาน (เช่น พนักงานโรงแรม มัคคุเทศก์ คนขับรถแท็กซี่ เป็นต้น) • แจกกรณีศึกษา-สถานการณ์จำลอง (ภาคผนวก 6) ให้แต่ละกลุ่ม • ให้แต่ละกลุ่มอภิปรายกรณีศึกษาของตน และเตรียมตอบคำถามที่ได้ แล้วอภิปรายคำตอบในกลุ่มใหญ่ 	

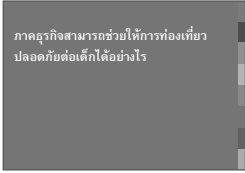

บทที่ 6: ภาคธุรกิจมีส่วนช่วยให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร (สำหรับผู้จัดการ/เจ้าของกิจการ/ผู้ประกอบการเท่านั้น)

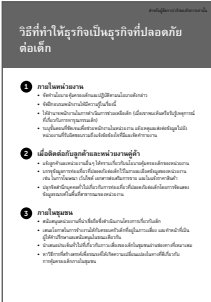
ภาพรวมการอบรม
 บทนี้จะนำเสนอลักษณะการดำเนินการที่ง่ายและมีค่าใช้จ่ายต่ำซึ่งสามารถนำไปปรับใช้ในธุรกิจเพื่อการคุ้มครองเด็ก
หมายเหตุ: หากกลุ่มเป้าหมายของการอบรมเป็นพนักงานระดับปฏิบัติงานก็ให้ข้ามบทนี้ไปยังบทสรุปได้เลย หรือหากกลุ่มผู้เข้าอบรมเป็นเจ้าของหน้าที่ภาครัฐก็ให้ข้ามบทนี้ไปบทที่ 7

ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้
 เมื่อจบการอบรม ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมควรจะ:

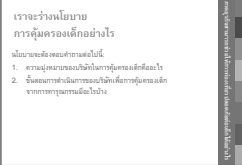
- สามารถระบุวิธีการที่จะดำเนินการภายในขอบเขตอำนาจของตนเพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยมากขึ้นต่อเด็ก (ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของตนในภาคการท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงการดำเนินการหลายรูปแบบไปพร้อมๆ กัน เช่น การดำเนินการโดยตรงในที่ทำงาน การพัฒนานโยบาย และการณรงค์เผยแพร่ข้อมูล เป็นต้น)
- มีแรงบันดาลใจที่จะหยิบยกประเด็นเรื่องความเสี่ยงของเด็กจากการถูกทารุณกรรมเพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนภายในชุมชนตนเอง

ระยะเวลาที่ใช้	เอกสารประกอบ	อุปกรณ์อื่น ๆ
60 นาที	<ul style="list-style-type: none"> • บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน • ผู้จัดการธุรกิจการท่องเที่ยว – กรณีศึกษา สถานการณ์จำลอง (ภาคผนวก 7) 	<ul style="list-style-type: none"> • กระดาษฟลิปชาร์ต • ปากกามาร์คเกอร์

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 54</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • ไม่ว่าเราจะเป็นบุคคลทั่วไป ธุรกิจขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ เราสามารถดำเนินการในส่วนของเราเพื่อช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้ • มีการดำเนินการง่ายๆ หลายอย่างที่ธุรกิจการท่องเที่ยวทำได้ เพื่อสร้างผลลัพธ์ในเชิงบวกของการเป็นธุรกิจการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก และเอื้อประโยชน์ต่อธุรกิจในขณะเดียวกัน 	
<p>สไลด์ที่ 55</p> 	<p>กิจกรรม: ธุรกิจการท่องเที่ยวของเราเป็นธุรกิจที่ปลอดภัยต่อเด็กแค่ไหน (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • แจกบัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้านในหัวข้อ “ธุรกิจการท่องเที่ยวของเราเป็นธุรกิจที่ปลอดภัยต่อเด็กแค่ไหน” 	<p>ใช้ บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน (เด็กได้รับความปลอดภัยภายใต้ธุรกิจการท่องเที่ยวของเราอย่างไร)</p>

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • ให้ผู้เข้าร่วมอบรมทำแบบทดสอบและนับคะแนนที่ได้ • ให้ผู้เข้าอบรมยกมือขึ้นถ้าทำได้ห้าคะแนนกล่าวชมถึงความพยายามของธุรกิจเหล่านี้ในการคุ้มครองเด็ก และถามถึงวิธีการดำเนินงานที่ใช้และผลสำเร็จที่เกิดขึ้น • ขอให้ผู้เข้าฝึกอบรมที่ได้สี่คะแนนยกมือขึ้น และอธิบายว่าเขาอยู่ในตำแหน่งที่สำคัญที่สุดในการดำเนินการเชิงบวกเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม 	
<p>สไลด์ที่ 56</p> <p>เกมการล่าเหยื่อการกล่าวด่าในทางประหลาดหรือการหลอกลวง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความเป็นไปได้ <ul style="list-style-type: none"> • สไลด์นี้ไม่ใช่แบบทดสอบ: ผู้ใช้เพียงแค่ยกมือขึ้น • มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดของสมมติ • เป็นแบบทดสอบที่เล่นกันเองในชั้นเรียนหรือกลุ่ม ซึ่งอาจใช้เพื่อวัดความเข้าใจและความสนใจที่นักเรียนมีต่อการเรียนการสอนในหัวข้อนี้ • สไลด์นี้อาจใช้ได้ทั้งในรูปแบบการบรรยายและการเรียนการสอนออนไลน์ 	<p>วิธีการอย่างง่ายในการทำให้ธุรกิจของเราปลอดภัยต่อเด็ก</p> <ul style="list-style-type: none"> • ภาคธุรกิจคิดว่า การคุ้มครองเด็กเป็นเรื่องยาก • ที่จริงแล้ว ขั้นตอนต่างๆ เป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย ซึ่งไม่เพียงแต่จะคุ้มครองเด็ก แต่ยังช่วยให้คุณทำธุรกิจได้ดีขึ้น • ธุรกิจของเราสามารถคุ้มครองเด็กได้แค่ไหนขึ้นอยู่กับลักษณะของการดำเนินการและข้อจำกัดในการริเริ่มทำสิ่งใหม่ของเรา <p>1. ภายในบริษัท</p> <ul style="list-style-type: none"> • พัฒนาและใช้นโยบายการคุ้มครองเด็ก • จัดการฝึกอบรมการคุ้มครองเด็กให้กับพนักงานทุกคน สร้างโครงการฝึกอบรมพนักงานของคุณ โดยนำเอกสารการฝึกอบรมนี้ไปปรับใช้หรือเชิญผู้แทนไปช่วยในการจัดการฝึกอบรม 	<p>ใช้ บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน (วิธีทำให้บริษัทของเราปลอดภัยต่อเด็ก)</p> <p>วิธีทำให้ธุรกิจเป็นธุรกิจที่ปลอดภัยต่อเด็ก</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ภายในหน่วยงาน <ul style="list-style-type: none"> • พัฒนาชุดข้อมูลแบบปฏิบัติการณ์ขององค์กร • พัฒนาระบบการแจ้งเตือนภัย • จัดทำคู่มือแนวทางปฏิบัติขององค์กร (เป็นเอกสารที่ผู้ปฏิบัติงานต้องปฏิบัติตาม) • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยในหน่วยงาน และบุคคลที่ปรึกษา • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยในหน่วยงาน และบุคคลที่ปรึกษา 2. ผลิตภัณฑ์และบริการของผู้ใช้ <ul style="list-style-type: none"> • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์และบริการ • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์และบริการ • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์และบริการ • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์และบริการ 3. ภายในชุมชน <ul style="list-style-type: none"> • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของชุมชน • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของชุมชน • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของชุมชน • ระบุผู้รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของชุมชน <p>นโยบายคุ้มครองเด็กอย่างน้อยควรอ้างอิงถึงมาตรฐานและหลักการของบริษัทที่เกี่ยวข้องกับการทารุณกรรมเด็ก และควรกำหนดประเภทของพฤติกรรม การกระทำและเหตุการณ์ที่ต้องรายงานเมื่อเป็นที่น่าสงสัย โดยต้องระบุให้ชัดเจนถึงวิธีการรายงานความน่าสงสัยเหล่านั้น พนักงานทุกคนควรมีความมั่นใจว่าฝ่ายบริหารยึดมั่นในนโยบาย (สไลด์ต่อไปจะมีข้อมูลเพิ่มเติมในเรื่องนี้) เพื่อให้สามารถสื่อสารถึงเหตุผลในการดำเนินนโยบายคุ้มครองเด็กของหน่วยงานได้เป็นอย่างดี</p>

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • ให้นักงงานมีอำนาจดำเนินการส่งเสริมพนักงานให้ปฏิบัติตามนโยบายให้ความรู้และทักษะแก่พนักงานเพื่อรับมือกับเหตุการณ์ที่พบด้วยความมั่นใจ โดยเฉพาะในกรณีที่พบเห็นเด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยง นอกจากนี้ควรพิจารณาแนวทางที่คุณจะให้รางวัลแก่พนักงานที่กล้าพูดและปฏิบัติตามนโยบายด้วย • จัดให้มีสายโทรศัพท์ไว้เฉพาะสำหรับการแจ้งเรื่องเพื่อการรายงานและส่งโดยอาจจะดำเนินการร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องถิ่น หน่วยงานบริการทางสังคมหรือองค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่น และจะต้องตรวจสอบทุกกรณีที่ส่งเรื่องต่อ อย่างน้อยทุก ๆ หกเดือน 	
<p>สไลด์ที่ 57</p> 	<p>2. กับผู้มาซื้อบริการ (นักท่องเที่ยว) และบริษัทผู้ค้า (บริษัทเครือข่าย)</p> <ul style="list-style-type: none"> • แจ้งให้ผู้มาซื้อบริการ (นักท่องเที่ยว) และบริษัทเครือข่ายทราบเกี่ยวกับวิธีการรณรงค์เรื่องของการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก เช่น การโฆษณา เว็บไซต์ เอกสารส่งเสริมการขายและใบแจ้งราคาการบริการ • สร้างจิตสำนึกเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กด้วยการติดป้ายข้อมูลรณรงค์ในพื้นที่สาธารณะของบริษัท ซึ่งข้อมูลในการรณรงค์สามารถหาได้จากเว็บไซต์ www.childsafetourism.org ของศุภนิมิต 	
<p>สไลด์ที่ 58</p> 	<p>3. ภายในชุมชน</p> <ul style="list-style-type: none"> • สนับสนุนโครงการเด็กที่มีเชื่อถือได้ โดยค้นหาโครงการที่ให้การสนับสนุนเด็กในพื้นที่และหาวิธีให้การสนับสนุนโครงการเหล่านี้ (เช่น การระดมทุน การบริจาคอาหารและเสื้อผ้า ตามที่โครงการแจ้งมา) 	

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • เสนอการจ้างงาน/การเป็นพี่เลี้ยงให้กับครอบครัวของเด็กที่มีความเสี่ยงสร้างโอกาสใหม่ๆ ให้กับครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบากเพื่อช่วยลดความเสี่ยงที่เด็กอาจจะเผชิญ หาแนวทางให้ความช่วยเหลือพ่อแม่ของเด็กในพื้นที่ด้วยการเสนอโอกาสการว่าจ้างงานที่เหมาะสม • หยิบยกประเด็นทั่วไปของความเสี่ยงของเด็กในชุมชนท้องถิ่นผ่านช่องทางของชุมชนอย่างเหมาะสม เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้ดูแลชุมชนและผู้แทนอื่นๆ • มีความริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำสิ่งต่างๆ ที่สร้างความแตกต่างให้กับเด็ก บางทีอาจจะมีบางอย่างพิเศษในธุรกิจของคุณที่จะมีอิทธิพลในเชิงบวกต่อการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็ก ดังนั้นเราจึงสนับสนุนให้คุณมีความคิดสร้างสรรค์ 	
<p>สไลด์ที่ 59</p> 	<p>เราจะร่างนโยบายคุ้มครองเด็กอย่างไร (เลือกทำหรือไม่ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ผู้จัดการ/หัวหน้าหน่วยงานมากมายคิดว่าการเขียนนโยบายเป็นเรื่องยาก แต่การเตรียมนโยบายคุ้มครองเด็กให้กับสถานที่ทำงานเป็นเรื่องง่าย • นโยบายคุ้มครองเด็กเป็นเอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรง่ายๆ (อาจจะไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ) ซึ่งตอบคำถามดังต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> - ทัศนคติในการคุ้มครองเด็กของบริษัทคืออะไร อาจจะเป็นประโยชน์ๆ ที่อธิบายว่าคุณจะไม่ยอมให้เกิดการทารุณกรรม และคาดหวังว่าพนักงานและฝ่ายจัดการทุกคนจะสนับสนุนนโยบายนี้ 	<p>วิทยากรควรพยายามทำให้ขั้นตอนการเขียนนโยบายดูง่าย ผู้จัดการหลายคนไม่เคยมีประสบการณ์ในการเขียนนโยบายมาก่อน คนเหล่านี้ต้องการความคิดในการร่างนโยบายการคุ้มครองเด็กแบบง่ายๆ</p>

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> - ขั้นตอนที่จะดำเนินการมีอะไรบ้าง เพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม เป็นการอธิบายขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม ซึ่งควรประกอบด้วย: <ul style="list-style-type: none"> » ให้การฝึกอบรมแก่พนักงานทุกคน เพื่อให้สามารถรับมือกับปัญหาการคุ้มครองเด็กได้ » ความคาดหวังว่าพนักงานจะรายงานข้อกังวลเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กให้ฝ่ายจัดการทราบ » ตั้งปณิธานว่าฝ่ายจัดการจะติดตามผลของการรายงานทั้งหมดและแจ้งเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องทราบ • จำไว้ว่านโยบายต้องเรียบง่าย เป็นรูปธรรมและบรรลุผลได้ • ที่สำคัญที่สุดคือนโยบายไม่ควรเป็นเพียงตัวหนังสือบนแผ่นกระดาษเท่านั้น แต่ควรเป็นคู่มือที่ผู้จัดการและพนักงานทุกคนปฏิบัติตามได้อย่างจริงจัง 	<p>ใช้ บัตรข้อมูล ให้ผู้เข้าอบรม นำกลับบ้าน (การเขียนนโยบายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก)</p>
<p>สไลด์ที่ 60</p> 	<p>กิจกรรม: ร่างนโยบายการคุ้มครองเด็ก (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ให้ผู้เข้าฝึกอบรมร่างนโยบายคุ้มครองเด็กให้กับสถานที่ทำงานของตน กระตุ้นให้คิดนโยบายที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเกี่ยวข้องกับสถานการณ์การทำงานของตน • ให้เวลา 10 นาที จากนั้นให้ผู้เข้าร่วมอบรมอภิปรายนโยบายของตนในกลุ่มที่มีธุรกิจคล้ายคลึงกัน (เช่น เกสต์เฮาส์บริการขนส่ง) และนำให้ผู้เข้าร่วมอบรม “คัดลอก” ความคิดของคนอื่น ถ้าเป็นความคิดที่เหมาะสมกับธุรกิจของตน • จากการอภิปรายกลุ่ม ถามว่ามีกลุ่มใดสามารถบอกได้หรือไม่ว่ามีนโยบายที่ดีเป็นพิเศษอยู่ในกลุ่มด้วย และเชิญผู้นั้นออกมาอ่าน/อธิบายให้เพื่อนๆ ฟัง 	

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 61</p> <p>เราควรทำอย่างไร การบริการลูกค้าที่ดี กรณีศึกษา: สถานการณ์จำลอง</p>	<p>กิจกรรม: กรณีศึกษา-สถานการณ์จำลอง</p> <ul style="list-style-type: none"> • แบ่งผู้เข้าร่วมอบรมออกเป็นกลุ่มย่อย ถ้าทำได้ให้แบ่งตามประเภทของตำแหน่งงานที่คล้ายคลึงกัน (เช่น พนักงานโรงแรม มัคคุเทศก์ คนขับรถแท็กซี่) • แจกกรณีศึกษาสำหรับผู้จัดการธุรกิจการท่องเที่ยว-สถานการณ์จำลอง (ภาคผนวก 7) ให้ทุกกลุ่ม • ให้แต่ละกลุ่มอภิปรายแต่ละกรณีศึกษา และตอบคำถามที่มีอยู่ในเอกสาร • อภิปรายเกี่ยวกับคำตอบของแต่ละกลุ่ม 	
<p>สไลด์ที่ 62</p> <p>เราจะทำอะไรได้อีกบ้าง ชุดของสถานการณ์จำลองที่นำมาใช้ เพื่อฝึกทักษะการบริการลูกค้า</p>	<p>กิจกรรม: ทางออกของธุรกิจ (เลือกทำหรือไม่ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ควรเริ่มจากการทำแบบฝึกหัดรายบุคคลก่อน โดยขอให้ผู้เข้าฝึกอบรมคิดถึงธุรกิจของตนเองและ พิจารณาว่าอะไรที่เป็นรูปธรรมที่จะทำให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็ก • ให้เวลาห้านาทีในการทำ • หลังจากครบห้านาทีแล้วให้กลุ่มคิดถึงวิธีการที่เป็นรูปธรรมในการดำเนินการตามความคิดเหล่านี้ (จะอย่างไร เมื่อไหร่ ใครจะมีส่วนเกี่ยวข้อง ทรัพยากรที่ต้องใช้มีอะไรบ้าง) • ขั้นต่อไปคือกระตุ้นให้ผู้เข้าฝึกอบรมนำความคิดสร้างเป็นแผนการคุ้มครองเด็กเชิงธุรกิจแบบง่าย โดยใส่หมายเลขเพื่อเรียงลำดับความสำคัญ และระบุสิ่งที่สามารถทำได้ทันที • ถามว่ามีใครต้องการจะนำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่ทำในกลุ่มหรือไม่ ปรบมือให้กับผู้ที่แบ่งปันความคิดแต่ละคน เชิญชวนให้คนอื่นคัดลอกความคิดที่เหมาะสมซึ่งแบ่งปันกันไปแล้ว 	

บทที่ 7: ภาครัฐสามารถช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร (สำหรับเจ้าหน้าที่รัฐบาลเท่านั้น)

ภาพรวมการอบรม

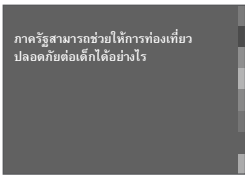
การฝึกอบรมครั้งนี้จะแนะนำผู้เข้าฝึกอบรมให้รู้ถึงบทบาทที่สำคัญของรัฐบาลในการดูแลให้เด็กปลอดภัยจากการทารุณกรรมภายใต้ธุรกิจการท่องเที่ยว และปัจจัยต่างๆ ที่เอื้อให้การจัดทำระบบการคุ้มครองเด็กมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ผู้เข้าอบรมจะได้รับการส่งเสริมให้ตรวจสอบระบบของตนเอง พร้อมกับได้รับทราบถึงตัวอย่างวิธีปฏิบัติที่ดี

ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้

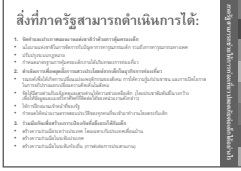
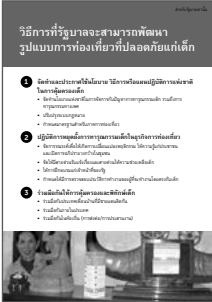
เมื่อจบการอบรม ผู้เข้าฝึกอบรมควรจะ:

- เข้าใจบทบาทของรัฐบาลในระดับประเทศและระดับจังหวัดในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว
- แจกแจงความสำเร็จของภาครัฐในการจัดการกับประเด็นข้างต้น
- รับทราบตัวอย่างวิธีปฏิบัติที่ดีจากประเทศอื่นๆ และการนำมาปรับใช้ในประเทศของเรา
- ตรวจสอบสิ่งที่ต้องปรับปรุงและกำหนดข้อปฏิบัติพิเศษที่จะต้องดำเนินการในระดับประเทศ และระดับจังหวัด เพื่อพัฒนาการคุ้มครองเด็ก
- เข้าใจว่าการคุ้มครองเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวต้องใช้ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ และรัฐบาลมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในเรื่องนี้

ระยะเวลาที่ใช้	เอกสารประกอบ	อุปกรณ์อื่น ๆ
60 นาที – 2.5 ชั่วโมง (ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่เลือก)	<ul style="list-style-type: none"> • บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน 	<ul style="list-style-type: none"> • กระดาษฟลิปชาร์ต • ปากกามาร์กเกอร์

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
สไลด์ที่ 63 	<ul style="list-style-type: none"> • การป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในการเดินทางและการท่องเที่ยว เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของผู้เกี่ยวข้องจำนวนมาก พ่อแม่ ผู้ดูแลเด็ก ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชนและภาครัฐกิจต่างมีบทบาทที่สำคัญ • แต่รัฐบาลมีความรับผิดชอบโดยรวมในการคุ้มครองสิทธิเด็ก รวมทั้งการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ ในขณะที่กระทรวงหรือกรมใดกรมหนึ่งอาจจะมียุทธศาสตร์หลัก กระทรวงและกรมอื่นๆ ก็มีบทบาทหน้าที่ร่วมด้วย 	

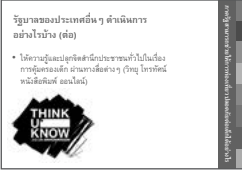
สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 64</p> <p>• ภาครัฐและเอ็นจีโอในโครงการคุ้มครองทางเพศและภัย เป็นรายปีและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิเด็ก</p> <p>• รัฐธรรมนูญได้คุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน และสิทธิสตรี</p>	<ul style="list-style-type: none"> ไม่ว่าคุณจะทำหน้าที่กับภาครัฐในระดับประเทศหรือระดับจังหวัดก็ตาม คุณมีความรับผิดชอบทางกฎหมายที่จะต้องคุ้มครองเด็กจากอันตรายและการทารุณกรรม ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันร่วมรับรองอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ดังนั้น รัฐบาลไทยจึง "มีพันธสัญญาในการคุ้มครองเด็กและรับรองสิทธิของเด็ก และยินยอมปฏิบัติตามความตกลงนี้ด้วยความรับผิดชอบต่อหน้าชุมชนนานาชาติ" ทุกประเทศที่ให้การรับรองต่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติมีหน้าที่ที่จะต้องพัฒนา ดำเนินงาน และปฏิบัติตามนโยบายทุกอย่างเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก 	<ul style="list-style-type: none"> หากเหมาะสม ให้แจกเอกสารอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติให้กับผู้แทนภาครัฐและย่ำเกี่ยวกับ การทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะการทารุณกรรมทางเพศ ถ้าเป็นไปได้ ให้แจกกฎหมายรัฐธรรมนูญ/กฎหมายของประเทศ (ฉบับย่อ) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็กและการคุ้มครองเด็ก
<p>สไลด์ที่ 65</p> <p>• การท่องเที่ยวในประเทศไทยเราปลอดภัยสำหรับเด็กในแบบที่...</p>	<p>กิจกรรม: ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศของเราปลอดภัยต่อเด็กอย่างไร (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> เรามาพิจารณามาตรการความปลอดภัยที่รัฐบาลไทยใช้ในปัจจุบันเพื่อคุ้มครองเด็กให้ปลอดภัยจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทารุณกรรมทางเพศ อ้างถึง บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน (ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศของเราปลอดภัยต่อเด็กอย่างไร) แล้วขอให้ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบและนับคะแนนที่ได้ ให้ผู้เข้าฝึกอบรมยกมือขึ้นถ้าทำได้ 11 คะแนน กล่าวชมผู้แทนภาครัฐเหล่านี้ในความพยายามที่จะคุ้มครองเด็กและถามด้วยว่าเขาดำเนินการคุ้มครองเด็กคุ้มครองเด็กอย่างไรรวมทั้งผลสำเร็จที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร ให้ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมที่ได้ 10 คะแนนหรือน้อยกว่า ยกมือขึ้น แล้วย่ำว่าเขาอยู่ในตำแหน่งที่สำคัญที่สุดในการดำเนินการเชิงบวกเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม 	<p>ใช้ บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับบ้าน (ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศของเราปลอดภัยต่อเด็กอย่างไร)</p> <ul style="list-style-type: none"> ก่อนเริ่มการฝึกอบรม วิทยากรควรเก็บรวบรวมคำตอบจากผู้เข้าอบรมแต่ละคนก่อน และนำคำตอบเหล่านั้นมาเสนอต่อผู้แทนภาครัฐเพื่อนำมาปรับใช้ในการดำเนินการที่เหมาะสมให้แก่หน่วยงานรัฐบาลในระดับประเทศและจังหวัดต่อไป

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> ชี้แจงว่าผู้เข้าชมบางคนอาจจะไม่รู้คำตอบทุกข้อ ดังนั้น จึงขอแนะนำว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องทำวิจัยเพื่อตรวจสอบสถานะของประเทศในประเด็นเหล่านี้ 	<ul style="list-style-type: none"> ชี้ให้เห็นว่าการคุ้มครองเด็กจากอันตรายหมายถึงการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทุกรูปแบบ ถ้ามุ่งเฉพาะเรื่อง “การทารุณกรรมทางเพศเด็ก” เท่านั้น เราจะล้มเหลวต่อการให้การคุ้มครองเด็กอย่างเพียงพอจากการทารุณกรรม เพราะสาเหตุต่างๆ ล้วนสืบเนื่องมาจากการทารุณกรรมในรูปแบบอื่นๆ และเน้นว่ามาตรการในการป้องกันจะต้องเป็นมาตรการแบบองค์รวม
<p>สไลด์ที่ 66</p> 	<p>ใช้ บัตรข้อมูล ให้ผู้เข้าชมนำกลับบ้าน (วิธีการที่รัฐบาลจะสามารถสร้างความปลอดภัยแก่เด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว) อธิบายถึงขั้นตอนสำคัญที่รัฐบาลสามารถดำเนินการเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวให้ตัวอย่างจากในพื้นที่ว่าได้ทำอะไรไปบ้างแล้ว</p>	<ul style="list-style-type: none"> ถ้าเป็นไปได้ ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่ระดับสูงจากภาครัฐมานำเสนอประมาณ 5 นาที วัตถุประสงค์หลักของการนำเสนอนี้ก็เพื่อเน้นให้เห็นว่ารัฐบาลเอาใจจริงเอาใจกับการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยวโดยเฉพาะการทารุณกรรมทางเพศ และคาดหวังว่าหน่วยงานต่างๆ ของรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้อง (ทั้งระดับประเทศและระดับจังหวัด) จะให้การสนับสนุนความมุ่งมั่นนี้ เนื้อหาที่นำเสนอควรสั้นและกระชับ โดยครอบคลุมหัวข้อดังต่อไปนี้ <ol style="list-style-type: none"> ประเทศของเราลงนามรับรองในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติเมื่อใด หน่วยงานใดของรัฐบาลเป็นหน่วยงานหลักที่ดูแลเรื่องการคุ้มครองเด็กให้ปลอดภัยในธุรกิจการท่องเที่ยว และมีกระทรวงใดอีกบ้างที่เกี่ยวข้อง เรามีแผนปฏิบัติแห่งชาติหรือไม่ หากมีควรบรรยายโดยสรุป หากไม่มีก็ให้บรรยายสรุปเกี่ยวกับนโยบาย หรือกลยุทธ์ของรัฐบาลที่กล่าวถึงการคุ้มครองเด็กรวมทั้งการคุ้มครองเด็กในธุรกิจท่องเที่ยว ส่งเสริมความสำคัญของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและปลอดภัยต่อเด็ก

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
		<p>5. เน้นให้เห็นว่ารัฐบาลเอาใจจริงเอาใจกับการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจท่องเที่ยวและคาดหวังว่ากระทรวงและกรม (ในระดับประเทศและจังหวัด) ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะให้การสนับสนุนความมุ่งมั่นนี้</p> <p>6. สนับสนุนให้ผู้เข้าฝึกอบรมเสนอความคิดเห็นเมื่อร่วมทำกิจกรรมในการฝึกอบรมหลังจากนี้ ซึ่งจะช่วยให้รัฐบาลสามารถปรับปรุงการปฏิบัติการเพื่อการคุ้มครองเด็กได้ดียิ่งขึ้น</p>
<p>สไลด์ที่ 67</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • กระทรวงและกรมต่างๆ เป็นจำนวนมากสามารถสนับสนุนให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็กได้ ? <i>คำถามเพื่อการอภิปราย/ แสดงความคิดเห็น</i> • กรมและกระทรวงใดที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยวของประเทศไทย • หน่วยงานเหล่านี้มีบทบาทหน้าที่และข้อยกเว้นเฉพาะใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก • ทุกคนเข้าใจถึงความเกี่ยวข้องกันของแต่ละบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานในการทำงานร่วมกันเพื่อการคุ้มครองเด็กใช่หรือไม่ 	<p>วิทยากรจำเป็นต้องมีความคุ้นเคยกับหน่วยงานหลักของภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ และควรกระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมพูดเกี่ยวกับกระทรวง/กรมทั้งในระดับประเทศและจังหวัดรวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กิจกรรมภายในประเทศ ระบบยุติธรรม การบังคับใช้กฎหมาย สวัสดิการสังคม การศึกษา การสาธารณสุข และ กิจกรรมเด็ก เป็นต้น และให้ขยายรวมไปถึงองค์กรมหาชนและหน่วยงานรัฐอื่นๆ ที่ให้บริการสนับสนุนด้วย</p>
<p>สไลด์ที่ 68</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทารุณกรรมทางเพศ จำเป็นจะต้องมีระบบคุ้มครองเด็กในหลากหลายระดับซึ่งได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - พฤติกรรมทางสังคม - ระบบกฎหมายและการกำกับดูแล - ระบบสวัสดิการสังคม • ระบบเหล่านี้เชื่อมโยงถึงกันและสร้างกลไกระบบการคุ้มครองเด็กในองค์รวมที่มีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกันยังสร้างสภาพแวดล้อมที่ให้การคุ้มครองให้แก่เด็กด้วย 	

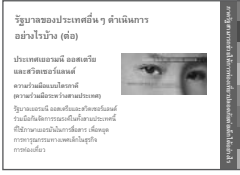
สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • เมื่อเราพูดถึง “ระบบ” เราไม่ได้หมายถึงโครงสร้างทางกายภาพที่รัฐบาลต้องสร้างขึ้น แต่เป็นวิธีการจัดการเชิงแนวคิดว่าจะไร้งานที่จำเป็น (องค์การยูนิเซฟ 2552 <i>คู่มือกลยุทธ์ในการทำโครงการคุ้มครองเด็ก</i>) <p>วิทยากรควรจะอธิบายองค์ประกอบของระบบการคุ้มครองเด็กแต่ละข้อ</p> <ul style="list-style-type: none"> • พฤติกรรมทางสังคม – คือ ทศนคติและพฤติกรรมของบุคคล กลุ่มและสถาบัน รวมถึงระบบความรู้และความเชื่อทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ • ระบบกฎหมายและการกำกับดูแล – กลไกกฎหมาย นโยบายและการบังคับใช้กฎหมาย (รวมทั้งความยุติธรรม) • ระบบสวัสดิการสังคม – ขอบเขตที่กว้างขวางของการบริการทางสังคมซึ่งครอบคลุมด้านความเป็นอยู่ที่ดี การพัฒนาและการปกป้องคุ้มครองเด็ก (รวมถึงการบริการให้บริการโดยตรงกับครอบครัว) (องค์การยูนิเซฟ 2552 <i>คู่มือกลยุทธ์ในการทำโครงการคุ้มครองเด็ก</i>) 	
<p>สไลด์ที่ 69</p> 	<p> กิจกรรม: ระบบการคุ้มครองเด็ก (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • แบ่งผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมออกเป็นสามกลุ่ม ขอให้แต่ละกลุ่มเลือกหนึ่งในสามหัวข้อดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> – พฤติกรรมทางสังคม – ระบบกฎหมายและการกำกับดูแล – ระบบสวัสดิการสังคม • ภายในกลุ่ม ขอให้ผู้เข้าฝึกอบรมเขียนรายชื่อกระทรวงและกรมที่มีความรับผิดชอบในการคุ้มครองเด็ก และรูปแบบการดำเนินการในปัจจุบันในส่วนที่เชื่อมโยงเฉพาะกับการทารุณกรรมทางเพศ แต่ไม่จำกัดเฉพาะการทารุณกรรมทางเพศเท่านั้น เด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว (โดยผ่านทั้งกลไกทางตรงและทางอ้อม) 	<ul style="list-style-type: none"> • เพื่อความรวดเร็ว วิทยากรอาจให้ตัวอย่างของงานที่แต่ละกลุ่มต้องทำในแต่ละประเภท <ul style="list-style-type: none"> – ตัวอย่างของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางสังคม เช่น การรณรงค์ด้านการศึกษาเพื่อเด็ก ครอบครัวหรือคนทั่วไป สายด่วนให้ความช่วยเหลือ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงของเด็ก การส่งเสริมให้สมาชิกชุมชนมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นต่อการคุ้มครองเด็ก เพิ่มการเสวนาผ่านสื่อมวลชนในประเด็นการคุ้มครองเด็ก

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • ให้ความเห็นว่าในการเขียนคำตอบแล้วให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มนำเสนอรายงานประเด็นของกลุ่ม พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้มีการอภิปรายและเสริมประเด็นพิเศษจากสมาชิกของกลุ่มอื่น 	<ul style="list-style-type: none"> - ตัวอย่างของระบบกฎหมายและการกำกับดูแล เช่น มาตรฐานธุรกิจ การท่องเที่ยวและบริการ สำหรับโรงแรม ขั้นตอนการตรวจสอบผู้ใหญ่ที่ทำงานกับเด็ก ระบบยุติธรรมในการให้การคุ้มครองเด็ก การรายงานความกังวลและกรณีที่เกิดขึ้น ความรับผิดชอบที่เป็นทางการในการให้บริการคุ้มครองเด็กของเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานที่รับผิดชอบในท้องถิ่น - ตัวอย่างระบบสวัสดิการสังคม เช่น ผู้เชี่ยวชาญในสายวิชาชีพที่ทำงานโดยตรงกับเด็ก การส่งต่อ การสร้างศักยภาพให้กับนักสังคมสงเคราะห์ การปรับปรุงการดูแลเด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยง การพัฒนาความช่วยเหลือให้แก่ครอบครัวที่อยู่ในภาวะเสี่ยง ให้โอกาสทางเศรษฐกิจแก่พ่อแม่ที่มีภาวะเสี่ยง
<p>สไลด์ที่ 70</p> 	<p>ตัวอย่างของการดำเนินการที่ดี</p> <ul style="list-style-type: none"> • รัฐบาลในประเทศต่างๆ ทั่วโลกกำลังนำเสนอและเตรียมความพร้อมที่จะนำระบบที่เป็นทางการในการคุ้มครองเด็กมาใช้ • หลายประเทศได้ออกข้อบังคับว่าใครก็ตามที่ทำงานหรืออาสาสมัครทำงานกับเด็กจะต้องผ่านการตรวจสอบประวัติอาชญากรรม นายจ้างจะตรวจสอบกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติและสถานีตำรวจในท้องถิ่นเพื่อตรวจสอบว่าผู้ที่สมัครงานเคยมีคดีหรือกระทำความผิดมาก่อนหรือไม่ซึ่งอาจเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมที่จะทำงานกับเด็ก (เช่น มีความผิดที่กระทำต่อเด็ก ความผิดคดีอาชญากรรมคดีข่มขืน หรือใช้ความรุนแรง เป็นต้น) • เพื่อให้ระบบมีประสิทธิภาพ สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะต้องมีฐานข้อมูลส่วนกลางที่บันทึกประวัติอาชญากรรมของพลเมืองในประเทศ • แม้จะเป็นที่ทราบกันว่าผู้กระทำความผิดทางเพศต่อเด็กส่วนใหญ่ไม่มีประวัติอาชญากรรม (เพราะเป็นอาชญากรรม 	

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<p>ที่ตรวจสอบไม่ได้/ไม่มีการรายงาน) มาตรการนี้ยังคงมีประสิทธิภาพในการป้องกันผู้กระทำความผิดทางเพศต่อเด็ก เพื่อให้ไม่เข้าถึงเด็กอย่างไม่เหมาะสม และยังทำให้ทราบว่าใครที่ทำให้เด็กอยู่ในภาวะเสี่ยง</p> <p>? <i>คำถามเพื่อการอภิปราย/ แสดงความคิดเห็น</i></p> <p>ถ้ารัฐบาลของเราที่ไม่มีฐานข้อมูลที่เป็นทางการของตำรวจ จะมีกลไกตรวจสอบใดบ้างที่สามารถใช้เพื่อคัดกรองลูกจ้างที่ทำงานกับเด็ก</p>	<p><i>คำตอบที่เป็นไปได้คือ</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • รัฐบาลบางประเทศยังไม่มีโครงสร้างชั้นพื้นฐานที่เพียงพอในการตรวจสอบเหล่านี้ • เมื่อไม่มีระบบการตรวจสอบของตำรวจองค์กรที่ทำงานกับเด็กสามารถสอบถามไปยังนายจ้างก่อนหน้านี้ได้ • รัฐบาลกำหนดให้องค์กรต่างๆ ที่ทำงานกับเด็ก ต้องตรวจสอบประวัติของผู้สมัครทำงาน
<p>สไลด์ที่ 71</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • ตำรวจในประเทศอังกฤษได้จัดตั้งศูนย์ออนไลน์เพื่อดูแลเกี่ยวกับการแสวงประโยชน์จากเด็กและการคุ้มครองเด็ก (Child Exploitation and Online Protection Centre) หรือที่รู้จักกันในชื่อ CEOP ซึ่งทุ่มเทให้การยุติการแสวงประโยชน์จากเด็ก • CEOP ทำงานเป็นพันธมิตรโดยตรงกับหน่วยงานอื่นๆ ของรัฐ เช่น หน่วยงานตำรวจสากล องค์กรพัฒนาเอกชนและภาคธุรกิจ • CEOP ได้จัดตั้งเว็บไซต์ "ThinkUKnow" ที่ให้ข้อมูลและบริการรับแจ้งการรายงานโดยไม่เปิดเผยตัวให้กับเด็ก ผู้ปกครอง คนดูแล ครู และสมาชิกในชุมชนที่มีข้อกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยของเด็ก • CEOP ยังทำงานเป็นพันธมิตรกับตำรวจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อสนับสนุนความพยายามในการต่อสู้กับการทารุณกรรมทางเพศเด็ก โดยเน้นในธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นพิเศษ • จะมีการจัดรณรงค์คล้ายๆ กันนี้ในประเทศอื่นๆ ด้วย 	<p>หาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ http://www.thinkuknow.co.uk/</p>

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<p>? <i>คำถามเพื่อการอภิปราย/ แสดงความคิดเห็น (ดูคำตอบในช่องถัดไป):</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ให้ตัวอย่างวิธีที่นักเดินทางระหว่างประเทศอาจใช้อินเทอร์เน็ตก่อนและระหว่างการเดินทางเพื่อเตรียมการการทราเวนเดอร์ทางเพศเด็ก รัฐบาลคุณให้บริการอะไรในการคุ้มครองเด็กจากการทราเวนเดอร์ทางเพศในสภาพแวดล้อมออนไลน์ 	<p><i>ตอบคำถามข้อ 1</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ค้นหาสถานที่ที่มีเด็กอยู่ในภาวะเสี่ยง สื่อสารกับเครือข่ายผู้กระทำความผิดทางเพศเพื่อค้นหาสถานที่ที่เป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวที่สามารถจะกระทำความผิดได้โดยไม่ต้องรับโทษ ผูกมิตรออนไลน์ กับเด็ก พุดคุยกับบริษัทเดินทาง/ท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการทราเวนเดอร์เด็ก ตรวจสอบสื่อออนไลน์เพื่อให้รู้ว่าสถานที่ใดที่ไม่ปลอดภัยในการทราเวนเดอร์เด็ก (ดูข้อมูลหลักฐานการจับกุมก่อนหน้านี้) วิทยากรสามารถให้ตัวอย่างจากท้องถิ่น ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ให้ความร่วมมือกับกระทรวงที่รับผิดชอบด้านสารสนเทศเพื่อเพิ่มความปลอดภัยในการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็ก <p><i>ตอบคำถามข้อ 2</i></p> <ul style="list-style-type: none"> จัดการอบรมในโรงเรียนเรื่องความเสี่ยงของการออนไลน์ จัดการอบรมผู้ปกครองและครูเรื่องอินเทอร์เน็ตที่มีความปลอดภัย จัดการรณรงค์พิเศษโดยสอนให้เด็กเข้าใจเกี่ยวกับความเสี่ยงของการออนไลน์
<p>สไลด์ที่ 72</p> 	<ul style="list-style-type: none"> กรมกิจการต่างประเทศและการค้าของรัฐบาลประเทศออสเตรเลียประสานงานกับเว็บไซต์ “Smart Traveller” ให้คำเตือนและคำแนะนำในการเดินทางแก่นักเดินทางชาวออสเตรเลียก่อนที่จะออกเดินทางไปต่างประเทศ เว็บไซต์ “Smart Traveller” ให้ข้อความเตือนให้นักเดินทางชาวออสเตรเลียว่าการทราเวนเดอร์ทางเพศจากเด็กในการเดินทางและการท่องเที่ยวถือเป็นการกระทำที่เป็นอาชญากรรมในออสเตรเลียและในต่างประเทศ 	<ul style="list-style-type: none"> หาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ Smart Traveller ได้ที่ http://www.smarttraveller.gov.au/

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 73</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • ในทุกประเทศ จะมีนักเดินทางระหว่างประเทศเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกระทรวงการท่องเที่ยวเสมอ กระทรวงการท่องเที่ยวของประเทศไทยยินดีต้อนรับแขกจากต่างประเทศ แต่ก็ได้ประกาศความมุ่งมั่นอย่างชัดเจนในการคุ้มครองเด็กโดยมีข้อความรณรงค์การคุ้มครองเด็กอยู่บนหน้าแรกของเว็บไซต์ <p>? คำถามเพื่อการอภิปราย/แสดงความคิดเห็น:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. คุณให้ข้อมูลอะไรบนเว็บไซต์ของรัฐเพื่อดูแลเด็กให้ปลอดภัยจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว 2. คุณจะสนับสนุนเป้าหมายในการดูแลเด็กให้ปลอดภัยจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยวให้ดีกว่าเดิมได้อย่างไร 	<ul style="list-style-type: none"> • ดูการรณรงค์บนเว็บไซต์กระทรวงการท่องเที่ยวของกัมพูชาได้ที่ http://www.tourismcambodia.org/ <p>ตอบคำถามข้อ 2</p> <ul style="list-style-type: none"> • ใส่ข้อความรณรงค์การคุ้มครองเด็กบนเว็บไซต์การท่องเที่ยวของคุณ • สนับสนุนบริษัทท่องเที่ยวให้ส่งเสริมการรณรงค์การคุ้มครองเด็กบนเว็บไซต์ของบริษัท • จัดการรณรงค์ทั่วไปโดยมุ่งเป้าไปที่นักท่องเที่ยวจากประเทศที่เข้ามาเที่ยวมากที่สุด
<p>สไลด์ที่ 74</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • รัฐบาลของประเทศบราซิลสนับสนุนโครงการ Social Inclusion ซึ่งให้โอกาสทางเลือกในการหารายได้แก่คนหนุ่มสาวเพื่อเป็นการป้องกันการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว • ในประเทศเวียดนาม กฎหมายแรงงานห้ามจ้างงานเด็กในอาชีพเฉพาะ (เช่น คาราโอเกะ นวด โรงแรมและดิสโก้) โดยกำหนดอายุขั้นต่ำไว้ <p>? คำถามเพื่อการอภิปราย/แสดงความคิดเห็น:</p> <p>รัฐบาลของเราทำอะไรเพื่อคุ้มครองเด็กจากการจ้างงานที่อันตรายในธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ก่อนการฝึกอบรม วิทยากรควรมีความรู้ในสิ่งที่รัฐบาลกำลังดำเนินการเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในการจ้างงานในธุรกิจการท่องเที่ยว

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 75</p> 	<p>กรมตำรวจออสเตรเลียมีแบบแจ้งความออนไลน์ให้สมาชิกชุมชนใช้ในการรายงานกรณีต่างๆ โดยไม่ต้องเปิดเผยตนเอง ในกรณีที่พบบเห็นเด็กที่ตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศในสถานที่ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว</p> <p>? <i>คำถามเพื่อการอภิปราย/ แสดงความคิดเห็น:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • การให้บริการออนไลน์แก่สาธารณชน เพื่อแจ้งเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เด็กอาจจะตกอยู่ในความเสี่ยงของการทารุณกรรมทางเพศมีประโยชน์อย่างไร • อะไรคือข้อดีของการรายงานโดยไม่เปิดเผยตัวผู้แจ้ง • รัฐบาลจะส่งเสริมสมาชิกในชุมชนให้ใช้แบบการรายงานออนไลน์ได้อย่างไร 	<p>ดูข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับแบบแจ้งความออนไลน์ของกรมตำรวจออสเตรเลียได้ที่ http://www.afp.gov.au/policing/child-protection-operations/child-sex-tourism.aspx</p> <p><i>ตอบคำถามข้อ 1</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • เป็นวิธีการที่ง่ายที่จะรายงานข้อกังวลและสมาชิกชุมชนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย • สมาชิกชุมชนอาจจะไม่ต้องการไปสถานีตำรวจ แต่จะใช้การแจ้งความแบบออนไลน์ได้ <p><i>ตอบคำถามข้อ 2</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • เนื่องด้วยความสะดวกอ่อนของประเด็นอาชญากรรมทางเพศต่อเด็ก สมาชิกชุมชนอาจกลัวที่จะเปิดเผยตัวให้เป็นที่ยุ้จัก <p><i>ตอบคำถามข้อ 3</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • ต้องส่งเสริมเรื่องแบบรายงานออนไลน์ในการรณรงค์การคุ้มครองเด็ก เพื่อให้มั่นใจว่าประชาชนรู้ว่ามึบริการดังกล่าวแล้ว
<p>สไลด์ที่ 76</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • เราสามารถบรรลุเป้าหมายอย่างน่าพอใจในการคุ้มครองเด็กได้เมื่อประเทศต่างๆ ให้ความร่วมมือกัน ไม่นานมานี้ ประเทศเยอรมัน ออสเตรเลียและสวีตเซอร์แลนด์ ซึ่งล้วนใช้ภาษาเยอรมันได้ร่วมกันรณรงค์แบบไตรภาคีเพื่อป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในการเดินทางและการท่องเที่ยว <p>? <i>คำถามเพื่อการอภิปราย/ แสดงความคิดเห็น:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • ให้ช่วยกันพิจารณาว่ารัฐบาลประเทศใดที่เป็นพันธมิตรทางยุทธศาสตร์ของเราในการดูแลเด็กให้ปลอดภัยจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยวมากที่สุด • เรามีความร่วมมือกันอย่างไรในปัจจุบัน และจะปรับปรุงความร่วมมืออย่างไรในอนาคต 	

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 77</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • ในขณะที่รัฐบาลกำลังจัดทำขั้นตอนเชิงบวกต่างๆ เพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว ปัญหาที่เกิดจากประเด็นดังกล่าวก็ได้ก็ขยายไปทั่วโลก • การท่องเที่ยวเติบโตรวดเร็วมาก ยิ่งเทคโนโลยีก้าวไปข้างหน้ามากเท่าใด อาชญากรรมก็มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นเท่านั้น และเป็นผลให้เด็กต้องเผชิญกับความเสียหายอย่างรุนแรงขึ้น • ในฐานะภาครัฐ เราต้องตื่นตัวในความพยายามที่จะแก้ปัญหาการทารุณกรรมเด็ก ในขณะที่เราได้ดำเนินการขั้นตอนต่างๆ ในเชิงบวกแล้ว แต่ก็ยังมีความต้องการที่ชัดเจนเพิ่มขึ้น ดังนี้ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - เพิ่มความพยายามในปัจจุบันให้มากขึ้น - ระบุช่องว่างในระบบการคุ้มครองเด็ก - พัฒนากิจกรรมการคุ้มครองเด็ก - พัฒนาและจัดกิจกรรมใหม่ๆ - ปรับปรุงวิธีการร่วมมือ 	<p>วิทยากรควรใช้กิจกรรมนี้เพื่อรวบรวมบทเรียนจากหลักสูตรและกระตุ้นให้ผู้เข้าฝึกอบรมพิจารณาอย่างจริงจังถึงเรื่องที่จะต้องปรับปรุงในระดับ ประเทศ/ระดับจังหวัดของตน</p>
<p>สไลด์ที่ 78</p> 	<ul style="list-style-type: none"> • การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยวไม่ใช่ความรับผิดชอบของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องคนใดคนหนึ่ง แต่จะต้องมีการร่วมมือกันหลายฝ่าย ถ้าหากผู้มีหน้าที่รับผิดชอบคุ้มครองเด็กไม่ร่วมมือหรือไม่ทำงานด้วยกัน ก็จะทำให้เกิดจุดอ่อนในระบบการคุ้มครองเด็กและเด็กก็ยังคงอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่ออันตราย รวมถึงการถูกทารุณกรรมทางเพศต่อไป <p> กิจกรรม: การกระชับความร่วมมือ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แบ่งผู้เข้าฝึกอบรมออกเป็นสามกลุ่ม แจกหัวข้อ ข้างล่างนี้ให้กลุ่มละหัวข้อ <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่ม 1 - ระดับระหว่างประเทศ - กลุ่ม 2 - ระดับประเทศ - กลุ่ม 3 - ระดับท้องถิ่น (จังหวัด) 	<ul style="list-style-type: none"> • ส่งเสริมผู้เข้าฝึกอบรมให้วิเคราะห์ว่าพันธมิตรที่เกี่ยวข้องจากภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน เด็ก องค์กรเอกชน เป็นหน่วยงานใดบ้าง • ให้พิจารณาแนวทางความร่วมมือที่เป็นนวัตกรรม (เช่น คณะทำงานเฉพาะกิจ การประชุมของชุมชน และการมีส่วนร่วมของเด็ก เป็นต้น)

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
	<ul style="list-style-type: none"> • ให้แต่ละกลุ่มพิจารณาคำถามดังต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> - ใครคือพันธมิตรที่รัฐบาลควรร่วมมือด้วยในระดับนี้ (ระหว่างประเทศ ประเทศ หรือท้องถิ่น) - คุณจะร่วมมือกันอย่างไร - คุณจะดำเนินการอะไรเพื่อปรับปรุงความร่วมมือ • อภิปรายถึงคำตอบของกลุ่มและส่งเสริมให้ผู้เข้าอบรมพยายามปรับปรุงความร่วมมือในทุกระดับต่อไป • รัฐบาลมีบทบาทสำคัญในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว ไม่ว่าคุณจะทำงานในระดับประเทศหรือระดับจังหวัด คุณก็ต้องดำเนินการดังเช่นที่ได้อภิปรายกันในวันนี้ เพื่อคุ้มครองเด็กและสนับสนุนให้เกิดธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ 	

บทที่ 8: บทสรุป		
<p>การเลือกการอบรม</p> <p>ในช่วงสุดท้ายของการฝึกอบรมวิทยากรควรจะเชิญชวนให้ผู้เข้าอบรมได้แสดงความคิดเห็นต่อการฝึกอบรม และทบทวนความจำถึงเนื้อหาสำคัญๆ ที่ได้ฝึกอบรมมา เพื่อสนับสนุนให้เกิดปฏิบัติการในเชิงบวกในคุ้มครองเด็ก หลังการอบรมต่อไป</p>		
<p>ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวัง</p> <p>เมื่อจบการอบรม ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมควรจะ:</p> <ul style="list-style-type: none"> • สามารถแสดงความคิดเห็นต่อการฝึกอบรมโดยบรรยายเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งแสดงข้อสรุปของการตอบสนองต่อการฝึกอบรม • ได้รับคำตอบในข้อข้องใจทุกข้อที่มีทั้งก่อนและในระหว่างช่วงการฝึกอบรม • จัดจำและเข้าในเนื้อหาสำคัญที่ได้เรียนรู้ในระหว่างการฝึกอบรม 		
ระยะเวลาที่ใช้	เอกสารประกอบ	อุปกรณ์อื่น ๆ
45 นาที	<ul style="list-style-type: none"> • แบบทดสอบหลังการอบรม • แบบฟอร์มประเมินผลของผู้เข้าอบรม “ความเห็นของฉัน” (การประเมินหลังการฝึกอบรม) • เกียรติบัตร 	เอกสารการรณรงค์เกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 79</p> 	<p>วิทยากรสรุปโดยกล่าวว่า:</p> <ul style="list-style-type: none"> • เด็กทุกคนมีสิทธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการทารุณกรรม • เราทุกคนมีความรับผิดชอบส่วนตัว และในวิชาชีพของตนในการให้การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมและการถูกแสวงประโยชน์ • สิ่งสำคัญคือจะต้องรู้วิธีการที่สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็กและวิธีการจัดการเมื่อพบเห็นเด็กที่ตกอยู่ในภาวะเสี่ยง • การลงมือกระทำของคุณจะช่วยป้องกันอันตรายที่จะเกิดกับเด็กและช่วยสร้างภาคธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศและภูมิภาคให้ดีขึ้นในภาพรวม 	

สไลด์	เนื้อหาสำคัญ	คำแนะนำ
<p>สไลด์ที่ 80</p> 	<p>กิจกรรม: ความคิดเห็นของฉันทัน</p> <ul style="list-style-type: none"> • ข้อมูลสะท้อนกลับ (ความคิดเห็นต่อการฝึกอบรม) ของคุณมีค่าอย่างยิ่งต่อเรา • ความคิดเห็นเกี่ยวกับการอบรมของคุณจะช่วยให้เราปรับปรุงการทำงานคุ้มครองเด็กของเรา • เราจะแจกแบบประเมินผล และขอขอบคุณที่ให้ข้อมูลสะท้อนกลับอย่างตรงไปตรงมา <p>กิจกรรม: แบบทดสอบหลังการอบรม</p> <ul style="list-style-type: none"> • แจกแบบทดสอบหลังการอบรม (ภาคผนวก 5) 	<p>แจก แบบทดสอบหลังการอบรม/แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าฝึกอบรม - “ความคิดเห็นของข้าพเจ้า”</p> <p>ถ้ามีเวลาจำกัด ให้วิทยากรทำแบบทดสอบด้วยการให้ผู้เข้าอบรมยกมือ แล้วจดบันทึกจำนวนเอาไว้</p>
<p>สไลด์ที่ 81</p> 	<p>การมอบเกียรติบัตร (เลือกทำหรือไม่ก็ได้)</p> <ul style="list-style-type: none"> • แสดงความยินดีกับผู้ที่สำเร็จการอบรม • อธิบายว่าผู้เข้าอบรมทุกคนที่อยู่จนจบการอบรมและได้รับเกียรติบัตรเป็นผู้ที่เห็นถึงความสำคัญของการคุ้มครองเด็ก • สนับสนุนให้ผู้เข้าฝึกอบรมแสดงเกียรติบัตรที่ได้ในสถานที่ทำงานและแจ้งให้นายจ้างในอนาคตทราบถึงการฝึกอบรมที่ได้เข้าร่วม เพื่อคุณจะได้รับพิจารณาในเชิงบวกจากการปฏิบัติงานในธุรกิจท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ • เรียกชื่อผู้เข้าฝึกอบรมออกมารับเกียรติบัตรทีละคน ถ้าเป็นกลุ่มใหญ่ให้ปรบมือเมื่อได้รับหมดทุกคนแล้วก็ได้ 	<ul style="list-style-type: none"> • ถ่ายรูปหมู่ผู้เข้าอบรมโดยให้ทุกคนถือเกียรติบัตรไว้ในมือ
<p>สไลด์ที่ 82</p> 	<p>วิทยากรกล่าวขอบคุณและกล่าวถึงข้อมูลเพิ่มเติม</p> <ul style="list-style-type: none"> • ขอบคุณผู้เข้าฝึกอบรมในความตั้งใจและให้ร่วมมือ • ส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมดำเนินการภายใต้ขอบเขตอำนาจของตนเพื่อสร้างธุรกิจการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก • ขอให้ผู้เข้าฝึกอบรมเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก ได้ที่ (www.childsafetourism.org) และติดต่อทางเฟสบุ๊คที่ (www.facebook.com/ChildSafeTourism) 	

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 3

ภาคผนวก

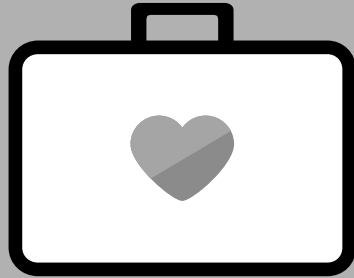
ภาคผนวก 1: ตัวอย่างวาระการอบรมเต็มวัน

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว วาระการอบรมเต็มวัน

หัวข้อบทเรียน	เนื้อหา	เวลา
บทที่ 1 บทนำ	แนะนำตัว วาระการอบรม ทดสอบก่อนการอบรม	30 นาที
บทที่ 2 ธุรกิจการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กเกี่ยวข้องกับเราอย่างไร	การคุ้มครองเด็กกับภาคธุรกิจท่องเที่ยว สิทธิเด็ก กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก เราอยู่ตรงไหนในระบบการคุ้มครองเด็ก	45 นาที
บทที่ 3 อะไรคือความเสี่ยงต่อเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว	สถานการณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย ผลกระทบของธุรกิจการท่องเที่ยวต่อการทารุณกรรมทางเพศเด็ก ความเสี่ยงของเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว ความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็ก	80 นาที
บทที่ 4 การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กคืออะไร	การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ ใครบ้างที่มีส่วนช่วยให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็ก ประโยชน์ของการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก การดำเนินงานที่ดีในธุรกิจการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก	30 นาที
บทที่ 5 ปัจจัยบุคคลสามารถช่วยให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร	วิธีการต่างๆ ที่แต่ละบุคคลสามารถทำได้เพื่อการคุ้มครองเด็ก <ul style="list-style-type: none"> • การเคารพเด็ก • การเพิ่มการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะเสี่ยงของเด็ก • การรู้จักความเสี่ยงต่างๆ ที่มีต่อเด็ก • การดำเนินการเพื่อคุ้มครองเด็ก 	75 นาที
บทที่ 6 ภาคธุรกิจสามารถช่วยให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร (สำหรับผู้จัดการ เจ้าของ และผู้ดำเนินธุรกิจ เท่านั้น)	วิธีการที่ภาคธุรกิจสามารถทำได้เพื่อการคุ้มครองเด็ก <ul style="list-style-type: none"> • ภายในบริษัท • กับลูกค้า/บริษัทคู่ค้า • ภายในชุมชน 	60 นาที
บทที่ 7 รัฐบาลสามารถช่วยให้การท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กได้อย่างไร	วิธีการที่รัฐบาลสามารถทำได้เพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว บทบาทและความรับผิดชอบของกระทรวง/กรมต่างๆ ตัวอย่างการปฏิบัติที่ดี การพัฒนาความร่วมมือ	60 นาที
บทที่ 8 บทสรุป	คำถาม และสรุปรวบยอดความคิด ประเมินผล มอบเกียรติบัตร และปิดการอบรม	45 นาที

ภาคผนวก 2: บัตรข้อมูลให้ผู้เช่าอบรมนำกลับบ้าน

ควรเตรียมบัตรข้อมูลให้ผู้เช่าอบรมนำกลับบ้านไว้ให้ผู้เช่าอบรมแต่ละคนได้นำติดตัวกลับบ้านไปด้วย เพื่อช่วยเตือนความจำเกี่ยวกับเนื้อหาหลักที่ได้เรียนรู้ แนะนำให้ทำบัตรข้อมูลฯ ด้วยกระดาษขนาด A5 หรือ A6 โดยพิมพ์ทั้งสองด้าน การทำเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เช่าอบรมจดจำสิ่งที่ได้เรียนรู้และสามารถนำข้อมูลในบัตรที่บ้านหรือสถานที่ทำงานมาใช้ได้ง่าย

ทางออก
ของการคุ้มครองเด็ก
ในธุรกิจการท่องเที่ยว
ภาคธุรกิจท่องเที่ยว

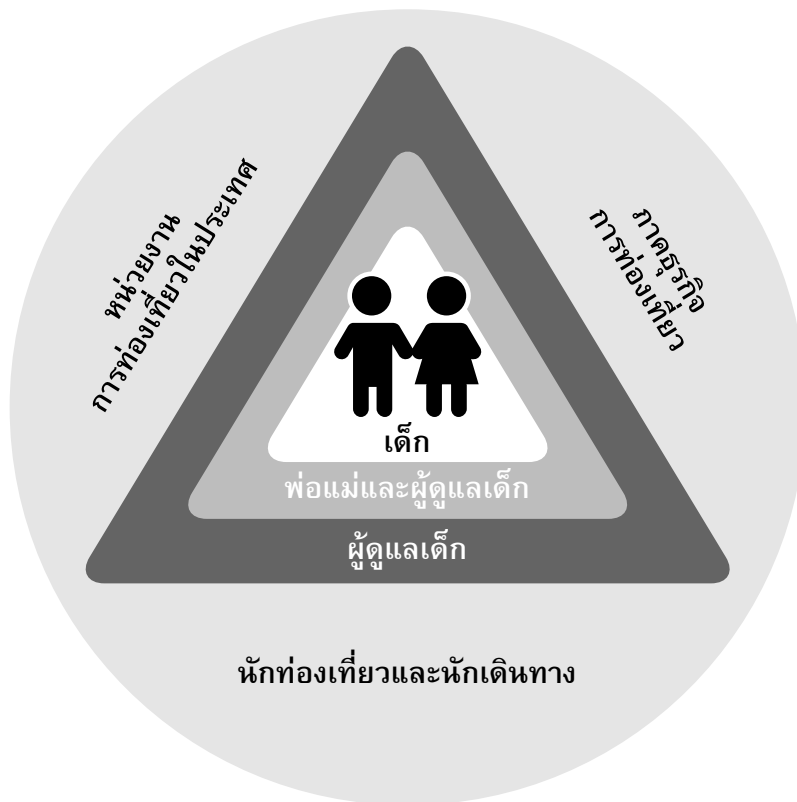
www.childsafetourism.org

การคุ้มครองเด็กเป็นความรับผิดชอบ ของทุกคน

เราทุกคนต่างได้รับประโยชน์ร่วมกันจากการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ที่ได้รับจากการรักษาทรัพยากรทางธรรมชาติ ทรัพยากรทางวัฒนธรรม หรือการปกป้องทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะการคุ้มครองเด็ก การเติบโตของธุรกิจท่องเที่ยวทั่วโลกทำให้เด็กอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมมากขึ้น

เด็กต้องการความคุ้มครองเป็นพิเศษ และความรับผิดชอบนี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะหน่วยงานใด หน่วยงานหนึ่งแต่เป็นความรับผิดชอบของพวกเราทุกคน

คุณสามารถสร้างรูปแบบของการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กได้
เราทุกคนมีบทบาทในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม

การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

“เด็ก” คือ บุคคลใดก็ตามที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี การทารุณกรรมเด็กคือ การลงมือกระทำ (หรือเพิกเฉย ละเลย) ซึ่งไม่ได้เกิดจากอุบัติเหตุ และเป็นเหตุให้เด็กได้รับบาดเจ็บหรือตกอยู่ในอันตราย

การทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลกแต่ละวันมีเด็กนับล้านคนที่ต้องทุกข์ทรมานจากการทารุณกรรม

ประเภทของการทารุณกรรมเด็ก

การทารุณกรรมเด็กแบ่งออกเป็น 4 ประเภทและพบว่าการทารุณกรรมมากกว่าหนึ่งประเภท มักจะเกิดขึ้นกับเด็กในขณะเดียวกัน

ผลกระทบจากการทารุณกรรมเด็ก

การทารุณกรรมเด็กมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อตัวเด็กและส่งผลให้เกิดปัญหาทั้งทางร่างกายและจิตใจในระยะยาว

ผลกระทบจากการทารุณกรรมจะขยายจากผู้เสียหายเองไปยังครอบครัว ชุมชนสังคม และภาคธุรกิจการท่องเที่ยว

การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

ดุด่าเด็ก

แกล้งเด็กจนเกินควร

สัมผัสตามร่างกายเด็ก
ในที่ๆ เด็กไม่ยอมให้จับ

เพิกเฉยต่อเด็ก

ให้เด็กดูสื่อลามก

บังคับให้เด็กจับต้องคุณ

ทำลายความมั่นใจของเด็ก

ทุบตีหรือทำร้ายเด็ก
เพื่อระบายอารมณ์ของตัวเอง

ครอบงำความคิด/การกระทำ
ของเด็กและใช้เด็กเป็นเครื่องมือ

ละเลยไม่ดูแล เช่น ปล่อยให้เด็ก
สกปรกขาดอาหารและไม่มี
เสื้อผ้าใส่

ใช้แรงงานเด็ก

ละเลยความต้องการ
ทางจิตใจของเด็ก

ใช้งานจนเด็กไม่มีเวลาเรียน
เล่น หรือพักผ่อน

ตีและเหยียดเด็กในโรงเรียน

ละเลยไม่让孩子ได้รับ
การรักษาเมื่อเจ็บป่วย

ละเลยไม่让孩子ได้รับ
การศึกษา

ปล่อยให้เด็กอยู่ตามลำพัง
โดยไม่มีผู้ดูแล

นักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก

ในทวีปเอเชีย:

คาดการณ์ว่าการท่องเที่ยวจะเติบโตที่สุดในสองทศวรรษหน้า

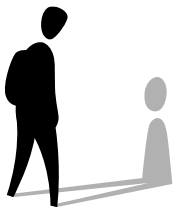
นักท่องเที่ยวจำนวน	นักท่องเที่ยวจำนวน	นักท่องเที่ยวจำนวน	นักท่องเที่ยวจำนวน
3.6 ล้านคน	3.3 ล้านคน	22.3 ล้านคน	6.8 ล้านคน
ไปประเทศ	ไปประเทศ	ไปประเทศ	ไปประเทศ
กัมพูชา	ลาว	ไทย	เวียดนาม

นักท่องเที่ยวกว่า 36 ล้านคน

เดินทางมายังประเทศกัมพูชา ลาว ไทยและเวียดนามในปี พ.ศ. 2555

พบว่าเด็กที่อยู่ในพื้นที่ธุรกิจการท่องเที่ยว

มีความเสี่ยงเพิ่มขึ้นต่อการถูกแสวงประโยชน์และทารุณกรรม

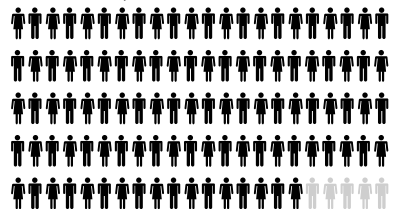
ร้อยละ 60 ของนักท่องเที่ยวพบเห็นเด็กอยู่ตามท้องถนน โดยไม่มีผู้ใหญ่ดูแล

ร้อยละ 33 ของนักท่องเที่ยวพบเห็นเด็กทำงานบริการในธุรกิจการท่องเที่ยว (เช่น โรงแรม ร้านอาหาร เป็นต้น)

ร้อยละ 18 ของนักท่องเที่ยวพบเห็นเด็กทำงานในสถานบันเทิงยามค่ำคืน

ร้อยละ 95

ของนักท่องเที่ยวได้พบเห็นและพูดคุยกับเด็กที่ทำงานอยู่ในธุรกิจท่องเที่ยว ในท้องถิ่นนักท่องเที่ยวเหล่านั้นรู้สึกเสียใจ รู้สึกผิด มีความเป็นห่วง และรู้สึกผิดหวังที่พบว่ามีการใช้แรงงานเด็กในธุรกิจดังกล่าว

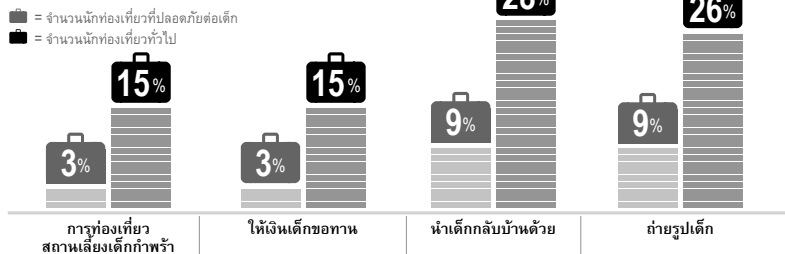

นักท่องเที่ยวที่มายุ่งภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต้องการสิ่งต่อไปนี้:

- 1 ได้รับข้อมูลที่ชัดเจนในการปฏิบัติตนให้เป็นนักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก
- 2 มีทางเลือกเพิ่มในการท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก
- 3 มีส่วนร่วมในการรณรงค์ของรัฐบาลและภาคอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวในประเทศนั้นๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก

นักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กช่วยลดโอกาสที่เด็กจะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมได้

กราฟแสดงกิจกรรมที่ทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยง (อัตราส่วนของนักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กและนักท่องเที่ยวทั่วไป)

“การคุ้มครองเด็ก เป็นหน้าที่ของทุกคน”

— ผู้ให้สัมภาษณ์

อะไรคือปัจจัยเสี่ยงต่อเด็กที่อยู่ภายในภาคธุรกิจการท่องเที่ยว

1

เด็กที่อยู่ตามท้องถนนในภาคธุรกิจการท่องเที่ยว

เช่น เด็กขอทานหรือเร่ขายของหรือขายอาหารให้นักท่องเที่ยว เด็กทั้งหญิงและชายที่ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ตามท้องถนนข้างต้น จะมีความเสี่ยงสูงต่อการถูกทารุณกรรม

2

เด็กที่ทำงานในภาคธุรกิจการท่องเที่ยวหรือธุรกิจที่เกี่ยวข้องอาจตกอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกแสวงประโยชน์ได้

ตัวอย่างเช่น เด็กที่ทำงานเป็นผู้นำทัวร์ ทำงานในร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ บาร์ ฯลฯ อาจมีโอกาสที่จะถูกแสวงประโยชน์ทางเพศ

3

นักท่องเที่ยวและนักเดินทางสามารถเข้าถึงเด็กได้ง่าย

นักท่องเที่ยวแบบมุ่มมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก อาจหาโอกาสเข้าถึงเด็กหญิงและชายที่อยู่ในภาวะเสี่ยง โดยการสมัครเข้าทำงานในโรงเรียนหรือ “สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” ซึ่งแนวโน้มที่น่าห่วงใยในขณะนี้ คือ

- “การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” สามารถก่อให้เกิดอันตรายต่อพัฒนาการและความเป็นอยู่ที่ดีของเด็ก และทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม
- “การท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัคร” หลายองค์กรที่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก ไม่ได้ตรวจสอบประวัติของนักท่องเที่ยวที่ขอเข้ามาทำงานเป็นอาสาสมัครในหน่วยงานให้ละเอียดรอบคอบ
- “โฮมสเตย์” เป็นการท่องเที่ยวในสภาพแวดล้อมที่ไม่มีใครตรวจสอบ และมั่นใจได้ว่านักท่องเที่ยวกับเด็กในชุมชนมีปฏิสัมพันธ์ในขอบเขตที่เหมาะสมหรือไม่

ความเสี่ยงของเด็กต่อการถูกทารุณกรรมและรูปแบบที่หลากหลายของการทารุณกรรมเป็นประเด็นที่มีความเชื่อมโยงกัน

เราสามารถสร้างสภาพแวดล้อม ในการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก ได้อย่างไร

1 เคารพในสิทธิของเด็ก

พึงระวังว่าเราปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมต่อเด็กทั้งหญิงและชาย

2 ปลุกจิตสำนึกเรื่องการคุ้มครองเด็กภายในครอบครัว และชุมชน

พูดคุยกับครอบครัว เพื่อนร่วมงาน ลูกค้าและสมาชิกในชุมชนเกี่ยวกับภาวะเสี่ยงที่
อาจเกิดขึ้นกับเด็กในภาคธุรกิจการท่องเที่ยว และเสนอแนะวิธีการคุ้มครองเด็กจาก
การทารุณกรรมไปพร้อมๆ กัน

3 เฝ้าระวังและตระหนักถึงสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ใน ภาวะเสี่ยง

รับรู้ว่าจะไร้อะไรกำลังเกิดขึ้นในชุมชนของเรา และเฝ้าระวังสถานการณ์ซึ่งอาจทำให้เด็กผู้หญิง
และเด็กผู้ชายต้องตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม

4 ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเมื่อพบเห็นเด็กที่ตกอยู่ใน ภาวะเสี่ยง

ควรแจ้งผู้จัดการหรือหัวหน้า ทำตามนโยบายคุ้มครองเด็กของบริษัท (หากมี) บันทึก
รายละเอียดในสิ่งที่เห็น และทำรายงานอย่างเป็นทางการเพื่อส่งให้เจ้าหน้าที่หรือ
หน่วยงานที่ให้การคุ้มครองเด็กต่อไป

เราจะรายงานเมื่อพบเห็นเหตุการณ์ ข้างต้นได้อย่างไร

ไม่ควรเพิกเฉยกับเหตุการณ์ที่ทำให้เด็กอาจตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูก
ทารุณกรรม การทำรายงานของเราอาจช่วยป้องกันเด็กจากการถูกทารุณกรรมได้

รายงานสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแก่หัวหน้า

.....

โทรศัพท์แจ้งไปยังสายด่วนช่วยเหลือเด็ก (ระบุนหมายเลขโทรศัพท์และที่อยู่ในการติดต่อ)

.....

ติดต่อเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายในท้องถิ่น

.....

หน่วยงานที่ปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองเด็กที่เชื่อถือได้ (ระบุนหมายเลขโทรศัพท์และที่อยู่ในการติดต่อ)

.....

ธุรกิจของเรามุ่งเน้นการให้ความสำคัญ คุ้มครองแก่เด็กมากน้อยแค่ไหน

โปรดตอบแบบทดสอบต่อไปนี้

โปรดทำเครื่องหมายถูก ✓ ลงในช่องตามความเห็นของท่าน ใช่ ไม่ใช่

1. พนักงานในหน่วยงานของท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวใช่หรือไม่		
2. พนักงานในหน่วยงานของท่านรู้จักแยกแยะว่าเด็กอาจมีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่		
3. พนักงานในหน่วยงานของท่านรู้จักจัดการและรายงานเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทารุณกรรมทางเพศ		
4. หน่วยงานของท่านให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่อยู่ในภาวะเสี่ยงรวมทั้งโรงเรียนและ/หรือโครงการทางสังคมเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมใช่หรือไม่		
5. พนักงานในหน่วยงานของท่านได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวใช่หรือไม่		
6. หน่วยงานของท่านมีนโยบายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กซึ่งกำลังใช้อย่างจริงจังเพื่อป้องกันเด็กจากการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่		
7. หน่วยงานของท่านแจ้งแก่ลูกค้าและหน่วยงานคู่ค้าเกี่ยวกับความมุ่งมั่นของหน่วยงานในการคุ้มครองเด็กใช่หรือไม่		
8. หน่วยงานของท่านได้นำเสนอทั้งประเด็นทั่วๆ ไปและประเด็นปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กในการประชุมร่วมกับชุมชนและภาคธุรกิจการท่องเที่ยวใช่หรือไม่		

เฉลย:

หากท่านทำเครื่องหมายลงในช่อง “ใช่” ทุกช่องแสดงว่าหน่วยงานของท่านกำลังดำเนินการอย่างดีเยี่ยมในการคุ้มครองเด็ก ควรรักษามาตรฐานนี้ต่อไป

หากท่านทำเครื่องหมายลงในช่อง “ไม่ใช่” เพียงข้อหนึ่งข้อใด ก็โปรดศึกษาข้อมูลด้านหลังของบัตรแผ่นนี้เพื่อหาวิธีการคุ้มครองเด็กที่ดียิ่งขึ้นต่อไป

วิธีที่ทำให้ธุรกิจเป็นธุรกิจที่ปลอดภัย ต่อเด็ก

1 ภายในหน่วยงาน

- จัดทำนโยบายคุ้มครองเด็กและปฏิบัติตามนโยบายดังกล่าว
- จัดฝึกอบรมพนักงานให้มีความรู้ในเรื่องนี้
- ให้อำนาจพนักงานในการดำเนินการช่วยเหลือเด็ก (เมื่อเขาพบเห็นหรือรับรู้เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก)
- ระบุขั้นตอนที่ชัดเจนเพื่อช่วยพนักงานในหน่วยงาน แจ้งเหตุและส่งต่อข้อมูลไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบรวมถึงแจ้งข้อข้อเท็จจริงที่มีและจัดทำรายงาน

2 เมื่อติดต่อกับลูกค้าและหน่วยงานคู่ค้า

- แจ้งลูกค้าและหน่วยงานอื่นๆ ให้ทราบเกี่ยวกับนโยบายคุ้มครองเด็กของหน่วยงาน
- บรรจุข้อมูลการทอ้งที่เกี่ยวข้องที่ปลอดภัยต่อเด็กไว้ในรายละเอียดข้อมูลของหน่วยงาน เช่น ในการโฆษณา เว็บไซต์ เอกสารส่งเสริมการขาย และใบแจ้งราคาสินค้า
- ปลุกจิตสำนึกบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับการทอ้งที่เกี่ยวข้องที่ปลอดภัยต่อเด็กโดยการจัดแสดงข้อมูลรณรงค์ในพื้นที่สาธารณะของหน่วยงาน

3 ภายในชุมชน

- สนับสนุนหน่วยงานที่น่าเชื่อถือซึ่งดำเนินงานโครงการเกี่ยวกับเด็ก
- เสนอโอกาสในการจ้างงานให้กับครอบครัวเด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยง และทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาและสนับสนุนในขณะเดียวกัน
- นำเสนอประเด็นทั่วไปเกี่ยวกับภาวะเสี่ยงของเด็กในชุมชนผ่านช่องทางที่เหมาะสม
- หาวิธีการที่สร้างสรรค์เพื่อรณรงค์ให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กภายในชุมชน

การร่างนโยบายเกี่ยวกับการ คุ้มครองเด็ก

นโยบายที่สร้างขึ้นควรระบุอย่างชัดเจนว่าบริษัทของท่านจะไม่เพิกเฉยต่อประเด็นการทารุณกรรมเด็กโดยเสนอขั้นตอนที่ชัดเจนในการป้องกันและจัดการกับการทารุณกรรมซึ่งควรเป็นนโยบายที่เข้าใจง่ายปฏิบัติได้ และสามารถบรรลุผลได้

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือนโยบายดังกล่าวไม่ควรเป็นเพียงแต่ถ้อยคำที่อยู่บนแผ่นกระดาษแต่ควรเป็นแนวทางให้ผู้จัดการและพนักงานทั้งหมดนำมาปฏิบัติตามได้อย่างจริงจัง

โกลเด้นบีชเกสเฮาส์ (Golden Beach Guest House) นโยบายการคุ้มครองเด็ก

ที่โกลเด้น บีชเกสเฮาส์ เราเชื่อว่าเด็กทุกคนควรได้รับความคุ้มครองให้ปลอดภัยจากอันตรายทุกรูปแบบ เราจะไม่ยอมให้มีการทารุณกรรมเด็กในรูปแบบใดๆ ทั้งสิ้นและจะคุ้มครองเด็กในการดำเนินธุรกิจของเราทุกด้าน

เราฝึกอบรมพนักงานเพื่อให้มีความรู้และมีทักษะในการคุ้มครองเด็ก โดยเฉพาะในกรณีที่เด็กอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม

เราคาดหวังและสนับสนุนให้พนักงานทุกคนรายงานประเด็นเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กให้แก่ฝ่ายบริหาร

ฝ่ายจัดการจะต้องติดตามดูแลทุกกรณีที่ได้รับรายงานและส่งต่อข้อมูลเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กไปยังเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

เราตระหนักดีว่าการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กภายในบริษัทอย่างต่อเนื่องเพื่อแสดงจุดยืนของเราต่อลูกค้า

เราแสวงหาโอกาสตลอดเวลาในการให้ความช่วยเหลือเด็กในชุมชน เช่น เสนอประเด็นปัญหาทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับภาวะเสี่ยงของเด็กต่อหน่วยงานที่รักษากฎหมายในท้องถิ่นและหน่วยงานอื่นๆ ในชุมชน

ดึงตัวอย่างข้างล่างนี้

ลูกค้านิยมธุรกิจที่รับผิดชอบต่อการคุ้มครองเด็ก

ผลการวิจัยยืนยันว่านักท่องเที่ยวและนักเดินทางที่เดินทางมายังภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงนิยมที่จะซื้อบริการจากบริษัทที่มีความรับผิดชอบต่อการคุ้มครองเด็กจากการถูกทารุณกรรม ดังนั้น จึงควรให้ลูกค้า ผู้ลงทุน และบริษัทคู่ค้าของท่านรู้ว่าบริษัทของท่านยึดมั่นในการให้ความคุ้มครองเด็ก

ร่วมกันเป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์เพื่อการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กโดย:

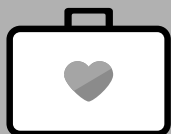
- แสดงข้อมูลการรณรงค์ดังกล่าวในเว็บไซต์ของบริษัท และติดประกาศไว้ในสถานประกอบการ
- ให้ข้อมูลเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กในเอกสารส่งเสริมการขาย ทั้งที่เป็นแผ่นพับ สื่อต่างๆ และโฆษณาของบริษัท
- เชิญชวนลูกค้าให้ช่วยสนับสนุนนโยบายคุ้มครองเด็กของบริษัท และให้ข้อมูลในการปฏิบัติตนเพื่อการเป็นนักเดินทางที่ปลอดภัยต่อเด็ก

กรุณาติดต่อเราหากต้องการเอกสารข้อมูลทางการตลาดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กหรือต้องการพูดคุยเพื่อหาโอกาสร่วมประชาสัมพันธ์หน่วยงานได้ที่ childsafetourism@wvi.org

w: childsafetourism.org และ wvi.org/asiapacific/childsafetourism

f: facebook.com/ChildSafeTourism t: twitter.com/childsafetravel

Child Safe Tourism

Take action against abuse

การท้วงติงที่ปลอดภัยต่อเด็ก ในประเทศไทยของเราเป็นอย่างไร

โปรดทำแบบทดสอบต่อไปนี้

โปรดทำเครื่องหมายถูก ✓ ลงในช่องตามความเห็นของท่าน	ใช่	ไม่ใช่
1. รัฐบาลของเราได้ลงนามเห็นชอบกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กใช่หรือไม่		
2. รัฐบาลของเรามีนโยบาย วิธีการหรือแผนปฏิบัติการแห่งชาติเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบการคุ้มครองเด็กใช่หรือไม่		
3. รัฐบาลของเรายอมรับว่าเด็กมีสิทธิพิเศษในการได้รับความคุ้มครองใช่หรือไม่		
4. รัฐบาลของเรามีระบบกฎหมายที่มีประสิทธิภาพเพื่อดำเนินการเรื่องการทารุณกรรมเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็กใช่หรือไม่		
5. รัฐบาลของเราได้กำหนดหน้าที่ในการคุ้มครองเด็กสำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวใช่หรือไม่		
6. รัฐบาลของเราให้การฝึกอบรมแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องถึงวิธีการคุ้มครองเด็กและการตอบสนองต่อกรณีเด็กถูกทารุณกรรม รวมถึงการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่		
7. รัฐบาลของเราได้จัดให้มีบริการสายด่วนรับแจ้งปัญหาการคุ้มครองเด็ก รวมถึงการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่		
8. รัฐบาลของเราให้การสนับสนุนสายด่วนเพื่อช่วยเหลือเด็ก เพื่อให้เด็ก พ่อแม่ของเด็ก และผู้ดูแลเด็กติดต่อขอคำแนะนำได้ใช่หรือไม่		
9. รัฐบาลของเราสนับสนุนการให้ความรู้แก่สาธารณะชนและการอภิปรายในวงกว้างในเรื่องของการคุ้มครองเด็ก รวมถึงการทารุณกรรมทางเพศเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวใช่หรือไม่		
10. หน่วยงานหลักต่าง ๆ ภายใต้รัฐบาลของเราต่างประสานงานกันเพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกทารุณกรรม รวมไปถึงการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่		
11. รัฐบาลของเราร่วมมือกับภาคธุรกิจองค์กรเอกชน และชุมชนเพื่อหยุดยั้งการทารุณกรรมเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวใช่หรือไม่		

เฉลย:

หากท่านทำเครื่องหมายลงในช่อง “ใช่” ทุกข้อแสดงว่ารัฐบาลของท่านกำลังดำเนินการอย่างดีเยี่ยมในการคุ้มครองเด็ก และควรรักษามาตรฐานนี้ต่อไป

หากท่านทำเครื่องหมายลงในช่อง “ไม่ใช่” เพียงข้อหนึ่งข้อใด ก็โปรดศึกษาข้อมูลด้านหลังของบัตรแผ่นนี้เพื่อค้นหาวิธีการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กต่อไป

วิธีการที่รัฐบาลจะสามารถพัฒนา รูปแบบการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยแก่เด็ก

1 จัดทำและประกาศใช้นโยบาย วิธีการหรือแผนปฏิบัติการแห่งชาติ ในการคุ้มครองเด็ก

- จัดทำนโยบายแห่งชาติในการจัดการกับปัญหาการทารุณกรรมเด็ก รวมถึงการทารุณกรรมทางเพศ
- ปรับปรุงระบบกฎหมาย
- กำหนดมาตรฐานสำหรับภาคการท่องเที่ยว

2 ปฏิบัติการหยุดยั้งการทารุณกรรมเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว

- จัดการรณรงค์เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ให้ความรู้แก่ประชาชน และเปิดการอภิปรายวงกว้างในชุมชน
- จัดให้มีสายด่วนรับแจ้งเรื่องและสายด่วนให้ความช่วยเหลือเด็ก
- ให้การฝึกอบรมแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ
- กำหนดให้มีการตรวจสอบประวัติการทำงานของผู้ที่จะทำงานโดยตรงกับเด็ก

3 ร่วมมือกันให้การคุ้มครองและพิทักษ์เด็ก

- ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีชายแดนติดกัน
- ร่วมมือกันภายในประเทศ
- ร่วมมือกันในท้องถิ่น (การส่งต่อ/การประสานงาน)

ภาคผนวก 3: แบบบันทึกข้อมูลของผู้เข้าอบรม

แบบนี้ใช้เพื่อบันทึกรายละเอียดและข้อมูลที่สำคัญของผู้เข้าอบรม

สถานที่อบรม _____

วัน/เวลา _____

ชื่อ นามสกุล	เพศ	ตำแหน่ง/หน้าที่	เบอร์โทรศัพท์/ อีเมล (หากมี)	ลายเซ็น

ภาคผนวก 4: แบบทดสอบก่อนการอบรม

กรุณาอ่านคำถามต่อไปนี้และเลือกคำตอบ		ใช่	ไม่ใช่	ไม่ทราบ
1.	เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			
2.	เด็กมีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวใช่หรือไม่			
3.	ในประเทศไทยเคยมีการทารุณกรรมเด็กในธุรกิจท่องเที่ยวใช่หรือไม่			
4.	คุณเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างการทารุณกรรมเด็กกับภาคธุรกิจการท่องเที่ยวที่คุณทำงานอยู่ใช่หรือไม่			
5.	คุณทราบว่าควรต้องทำอะไรในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวใช่หรือไม่			
6.	ภาคธุรกิจท่องเที่ยวสามารถทำได้หลายวิธีในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมใช่หรือไม่			
7.	คุณทราบหรือไม่ว่าจะต้องแจ้งใครหรือหน่วยงานใดที่เกี่ยวข้องเมื่อสงสัยว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรม ถ้าทราบโปรดระบุชื่อและ/หรือหมายเลขโทรศัพท์			
8.	เฉพาะเด็กขอทานหรือเด็กเร่ร่อนตามท้องถนนเท่านั้นที่มีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			

ภาคผนวก 5: แบบทดสอบหลังการอบรม

กรุณาอ่านคำถามต่อไปนี้อย่างละเอียดและเลือกคำตอบ		ใช่	ไม่ใช่	ไม่ทราบ
1.	เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			
2.	เด็กมีความเสี่ยงต่อการทารุณกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวใช่หรือไม่			
3.	ในประเทศไทยเคยมีการทารุณกรรมเด็กในธุรกิจท่องเที่ยวใช่หรือไม่			
4.	คุณเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างการทารุณกรรมเด็กกับภาคธุรกิจการท่องเที่ยวที่คุณทำงานอยู่ใช่หรือไม่			
5.	คุณทราบว่าจำเป็นต้องทำอะไรในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวใช่หรือไม่			
6.	ภาคธุรกิจท่องเที่ยวสามารถทำได้หลายวิธีในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมใช่หรือไม่			
7.	คุณทราบหรือไม่ว่าจะต้องแจ้งใครหรือหน่วยงานใดที่เกี่ยวข้องเมื่อสงสัยว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรม ถ้าทราบโปรดระบุชื่อและ/หรือหมายเลขโทรศัพท์			
8.	เฉพาะเด็กขอทานหรือเด็กเร่ร่อนตามท้องถนนเท่านั้นที่มีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			

ภาคผนวก 6: บทบาทสมมุติและกรณีศึกษาสำหรับเจ้าหน้าที่และพนักงานในธุรกิจการท่องเที่ยว

สถานการณ์สมมุติ

คำแนะนำสำหรับวิทยากร

ขั้นตอน:

1. แจกบทละครให้แก่ผู้เข้าอบรมทุกคน (เอกสารอยู่ในหน้าถัดไป)
2. เชิญชวนอาสาสมัครสักคนให้สวมบทบาทสมมุติ โดยแนะนำผู้เข้าอบรมที่เหลือให้คอยสังเกตการและตอบคำถามในตอนท้าย
3. ปล่อยให้แสดงในการเตรียมตัวนอกห้องประมาณสามนาที
4. แนะนำให้ผู้เข้าอบรมอ่านบทสถานการณ์จำลองระหว่างที่รอ และใคร่ครวญว่าจะทำอย่างไรหากตัวเองเป็นพนักงานต้อนรับของโรงแรม
5. เชิญอาสาสมัครแสดง
6. หลังจากการแสดงจบลง ใช้คำถามต่อไปนี้ในการอภิปราย:
 - พนักงานต้อนรับมีปฏิกิริยาอย่างไร
 - คุณคิดว่าพนักงานต้อนรับจะรู้สึกอย่างไรหากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง (เป็นห่วงเด็ก กังวลเรื่องงาน กังวลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของลูกค้าคนอื่น ๆ)
 - การตอบโต้ของพนักงานต้อนรับเหมาะสมหรือไม่ (ในหลายประเทศผู้เข้าพักโรงแรมต้องให้สำเนาพาสปอร์ตหรือบัตรประชาชนเมื่อลงทะเบียนเข้าพักในโรงแรม หรือเกสต์เฮาส์ ฯลฯ ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งสร้างความมั่นใจว่าเด็กมากับพ่อแม่หรือผู้ดูแลในขณะที่เข้าพัก)
 - ฝ่ายบริหารจัดการของโรงแรมช่วยพนักงานต้อนรับภายใต้สถานการณ์นี้ได้อย่างไร (ให้การฝึกอบรมแก่พนักงานต้อนรับถึงวิธีการใช้นโยบายของโรงแรม จัดแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงนโยบายของโรงแรมเกี่ยวกับข้อกำหนดในการลงทะเบียนเข้าพัก รวมทั้งนโยบายการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก)
 - ชายชาวต่างชาติมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อการปฏิเสธของพนักงานต้อนรับ
 - คุณคิดว่าชายชาวต่างชาติคนนั้นจะรู้หรือไม่ถึงบทลงโทษทางกฎหมายในความผิดเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก
 - คุณคิดว่าชายคนนี้จะทำอย่างไรต่อไป และทำไม
 - คุณคิดว่าในสถานการณ์เช่นนี้เด็กจะรู้สึกอย่างไร
 - ทำไมคุณจึงคิดว่าเด็กจะรู้สึกแบบนี้

- คุณคิดว่าคนอื่นๆ รอบข้าง (เช่น นักท่องเที่ยวคนอื่นๆ) จะสามารถช่วยเด็กได้อย่างไร (เขาสามารถสอบถามเด็กผู้หญิงว่าเขาเป็นอย่างไรบ้าง)
- คุณคิดว่านักท่องเที่ยวคนอื่นๆ จะรู้สึกอย่างไรต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
- นักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ควรทำอะไรภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว
- นักท่องเที่ยวควรทำอะไร:
 - ในระหว่างการสนทนา
 - หลังจากพบเหตุการณ์แต่ยังอยู่ระหว่างการท่องเที่ยว (แจ้งความกังวลนี้ต่อฝ่ายบริหารของโรงแรมและขอให้โรงแรมมีมาตรการที่ชัดเจนเพื่อให้มั่นใจว่าเด็กได้รับการคุ้มครองจากการทารุณกรรม)
 - หลังจากกลับไปยังประเทศของตนเอง (บอกเพื่อนและครอบครัวเกี่ยวกับการเลือกที่พักและบริษัทนำเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของเด็กเป็นอันดับแรก)
- คำตอบของคุณจะเปลี่ยนไปหรือไม่อย่างไรหากชายคนดังกล่าวอายุประมาณ 25 ปี (คำตอบไม่ควรเปลี่ยน เพราะผู้กระทำทารุณกรรมจะมีอายุเท่าไรก็ได้)
- คำตอบของคุณจะเปลี่ยนไปหรือไม่อย่างไรหากกรณีดังกล่าวไม่ใช่ผู้ชายแต่เป็นผู้หญิงหรือเด็กที่ถูกซื้อบริการเป็นเด็กผู้ชาย (คำตอบไม่เปลี่ยน เพราะต้องจำไว้ว่าผู้กระทำทารุณกรรมเด็กเป็นได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ส่วนเด็กทั้งผู้หญิงและผู้ชายต่างมีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมเหมือนกัน)
- คำตอบของคุณจะเปลี่ยนไปหรือไม่อย่างไรหากเด็กที่ถูกซื้อบริการเป็นแรงงานอพยพหรือเป็นชนกลุ่มน้อยต่างชาติพันธุ์ (คำตอบไม่เปลี่ยน เพราะต้องจำไว้ว่าเด็กมีสิทธิได้รับการคุ้มครองจากการทารุณกรรมทางเพศในบางกรณีเด็กต่างดาวหรือเด็กซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์อาจมีความเสี่ยงเป็นพิเศษจึงอาจต้องการการดูแลพิเศษเพื่อให้มั่นใจในความปลอดภัยของเด็ก)

การแสดงบทบาทสมมุติ

สถานการณ์

พนักงานต้อนรับกำลังทำงานอยู่หลังเคาน์เตอร์ นักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ยืนอยู่บริเวณล็อบบี้โรงแรม ระหว่างนั้น ผู้ชายชาวต่างชาติอายุประมาณ 45-50 ปี เดินจูงมือเด็กผู้หญิงอายุประมาณ 13-14 ปี ทั้งสองเดินมาหาพนักงานต้อนรับเพื่อขอเข้าพักในโรงแรม แม้ว่าพนักงานต้อนรับจะไม่คุ้นเคยกับนโยบายของโรงแรม แต่ก็รู้สึกว่าการค้าประเวณีเด็กเป็นเรื่องที่ผิด และต้องการปฏิเสธการให้บริการห้องพักแก่คนทั้งสอง

ขั้นตอน:

อาสาสมัครร่วมแสดงทั้ง 4 คนจะได้รับบทบาทดังนี้

นักแสดง	บทบาท
พนักงานต้อนรับ	ปฏิเสธการให้บริการห้องพักแก่ชายชาวต่างชาติและเด็ก
ชายชาวต่างชาติ	ยืนยันจะเข้าพัก พร้อมเสนอให้เงินเพิ่ม จากนั้นก็โกรธ และต้องการคุยกับผู้จัดการ
เด็ก	ยืนอยู่ข้างๆ ชายชาวต่างชาติ และตอบคำถามเมื่อถูกถาม
นักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ	ยืนและสังเกตการณ์สนทนา และพยายามจินตนาการว่านักท่องเที่ยวที่แท้จริงจะรู้สึกอย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้

กรณีศึกษาสำหรับพนักงานในธุรกิจการท่องเที่ยว

สถานการณ์ที่ 1

คุณเป็นมัคคุเทศก์ที่ทำงานในบริษัทนำเที่ยวในท้องถิ่น ซึ่งชำนาญในการนำนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็กๆ ไปเที่ยวเยี่ยมชมชนกลุ่มน้อย ตอนนี้คุณกำลังนำนักท่องเที่ยวประมาณเก้าคนไปยังชุมชนหนึ่งที่อยู่ค่อนข้างห่างไกล คุณนำทั้งคณะไปเขาอยู่สามวันและกลับลงมาพักที่โฮมสเตย์ของหมู่บ้าน เด็กในหมู่บ้านนี้หาเงินด้วยการขายของที่ระลึกเล็กๆ เหล่านี้มักไม่ยอมไปโรงเรียนแต่คอยตามนักท่องเที่ยวที่ตระเวนอยู่บนภูเขาเพื่อขายของ และคุณก็สังเกตเห็นนักท่องเที่ยวชายคนหนึ่งอายุราวๆ 30 ปีเศษซึ่งเดินทางมาคนเดียวเริ่มสนิทสนมกับเด็กผู้หญิงท้องถิ่นอายุประมาณ 8-10 ปี เด็กผู้หญิงคนดังกล่าวเดินหยอกเย้ากับนักท่องเที่ยวคนนั้นตลอดทั้งวัน เขาถ่ายรูปเธอมากมายและปลายวันหนึ่งคุณก็เห็นทั้งสองคนเดินกลับมาด้วยกันหลังจากที่เดินออกไปนอกหมู่บ้านกันตามลำพัง

1. คุณจะทำอะไร
2. บริษัทท่องเที่ยวของคุณควรมีการจัดการระยะยาวอย่างไร

สถานการณ์ที่ 2

คุณเป็นโซเฟอรด์ตักตัก ซึ่งใช้เวลาส่วนใหญ่คอยแขกตามสถานที่ท่องเที่ยวและตามคลับบาร์ที่มีชื่อในหมู่บ้านนักท่องเที่ยว ในระหว่างที่คุณกำลังรอลูกค้ามาใช้บริการ คุณก็เห็นบรรดาเด็กเร่รอนที่ขายของตามข้างถนนกำลังพยายามขายของหรือขอเงินจากนักท่องเที่ยว ขณะที่คุณกำลังเชิญชวนนักท่องเที่ยวคนหนึ่งให้ใช้บริการรถตักตักของคุณ เด็กๆ ก็พยายามเข้ามาขายของที่ระลึกบ้าง ขนมขบเคี้ยวบ้าง หรือขอเงินบ้าง คินนี่นักท่องเที่ยวชายคนหนึ่งพูดคุยเป็นเวลานานกับเด็กชายอายุราว 10 ปี ซึ่งอยู่ในกลุ่มเด็กที่ขายของ และคุณบังเอิญได้ยินเขาชวนเด็กคนนั้นไปเล่นเกมในห้องพักของเขาที่โรงแรม แล้วเขาก็ถามคุณว่าจะคิดค่ารถเท่าไรถ้าจะไปส่งเขาและเด็กที่โรงแรม

1. คุณจะทำอะไร

สถานการณ์ที่ 3

คุณเป็นไกด์ทัวร์ ต้องเดินทางผ่านเขตสงวน โดยปกติคุณก็จะหยุดพักที่หมู่บ้านชาวเขา ซึ่งลูกทัวร์ของคุณก็จะถูกโน้มน้าวให้ซื้อของทั้งชา ขนม และงานฝีมือ เมื่อใดก็ตามที่มาถึงหมู่บ้านนี้ เด็กๆ จะวิ่งเข้าไปหานักท่องเที่ยวของคุณ ล้อมพวกเขาไว้ จากนั้นก็จะขอเงิน อาหารหรือสิ่งของต่างๆ นักท่องเที่ยวของคุณเมื่อโดนล้อมไว้ก็มักใจอ่อน และให้เงิน อาหาร หรือขนม หรืออะไรประมาณนั้น คุณสังเกตเห็นว่า ระหว่างนั้นเด็กๆ ต่างวิ่งกรูเข้าหานักท่องเที่ยวของคุณเพิ่มขึ้นเพราะหวังจะได้เงิน

1. คุณคิดอย่างไรกับสถานการณ์ดังกล่าว สิ่งของเหล่านี้ทำให้เด็กเสี่ยงกับอะไรหรือไม่ อย่างไร
2. บริษัทของคุณจะจัดการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กๆ ในระยะยาวอย่างไร และจะจัดการอย่างไรเมื่อนักท่องเที่ยวยินดีที่จะมอบของเหล่านั้นให้แก่เด็ก

ข้อมูลสำหรับวิทยากร – ประเด็นที่ต้องพิจารณา

สถานการณ์ที่ 1

1. สอบถาม: ถามว่าเด็กผู้หญิงปลอดภัยหรือไม่ ผู้ชายรู้หรือไม่ว่าการนำเด็กผู้หญิงไปโดยไม่ได้อยู่ในการดูแลที่เหมาะสมหรือไม่ได้รับอนุญาตนั้นเป็นการไม่เหมาะสม หากสถานการณ์ยังไม่ชัดเจน และคุณเป็นห่วงกลัวว่าเด็กจะถูกทารุณกรรมหรือมีความเสี่ยง คุณควรบอกผู้จัดการ และ/หรือรายงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก/เจ้าหน้าที่ในพื้นที่
2. บริษัทควรจัดทำและใช้นโยบายคุ้มครองเด็กเพื่อสร้างขั้นตอนดำเนินการที่ชัดเจน (เช่น พนักงานจะรายงานปัญหาเรื่องการคุ้มครองเด็กอย่างไร และต่อใคร) บริษัทสามารถจัดฝึกอบรมและให้สร้างความเข้าใจแก่พนักงานเรื่องการคุ้มครองเด็กในบริบทของงานที่เขาทำ และบริษัทควรเผยแพร่นโยบายคุ้มครองเด็กให้แก่ลูกค้า (นักท่องเที่ยว) เพื่อให้รู้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรกับเด็กในท้องถิ่นระหว่างที่ท่องเที่ยว รวมทั้งให้ความรู้แก่ลูกค้าเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก

สถานการณ์ที่ 2

ไม่ยอมรับทั้งสองคนไปโรงแรม แต่สอบถามว่า เด็กปลอดภัยหรือไม่ รายงานต่อองค์กรคุ้มครองเด็ก/เจ้าหน้าที่ที่เหมาะสมในพื้นที่ พยายามจดจำรูปร่างลักษณะและรายละเอียดของนักท่องเที่ยวคนนั้นเพื่อช่วยให้ตำรวจค้นหาได้ง่ายขึ้น

สถานการณ์ที่ 3

1. การที่มีจำนวนเด็กเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่มุ่งตรงไปที่นักท่องเที่ยวเพื่อขอเงินและของขวัญนั้นมีความเสี่ยงแน่นอน เพราะการทำเช่นนี้ทำให้เด็กถอยห่างออกจากการศึกษา และไม่มีความปลอดภัย ซึ่งเด็กอาจเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมได้
2. บริษัทควรจัดทำและใช้นโยบายคุ้มครองเด็กเพื่อสร้างขั้นตอนดำเนินการที่ชัดเจน (เช่น พนักงานจะรายงานปัญหาเรื่องการคุ้มครองเด็กอย่างไร ต่อใคร และบริษัทจะส่งเสริมให้ชุมชนให้ความคุ้มครองเด็กอย่างไร) บริษัทสามารถจัดฝึกอบรมและให้สร้างความเข้าใจแก่พนักงานเรื่องการคุ้มครองเด็กในบริบทของงานที่เขาทำ และบริษัทควรเผยแพร่นโยบายคุ้มครองเด็กแก่ลูกค้า (นักท่องเที่ยว) เพื่อให้รู้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรกับเด็กในท้องถิ่นระหว่างที่ท่องเที่ยว รวมทั้งให้ความรู้แก่ลูกค้าเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก รวมถึงเสนอแนะทางเลือกที่เหมาะสมให้ลูกค้าแทนการให้เงินหรือของแก่เด็กโดยตรง บริษัทควรวางวิธีช่วยเหลือครอบครัวในท้องถิ่น/ริเริ่มการสร้างงานเพื่อให้เกิดผลเชิงบวกต่อเด็กที่มีความเสี่ยง

ภาคผนวก 7: บทบาทสมมุติและกรณีศึกษาสำหรับหัวหน้างาน และผู้จัดการในธุรกิจการท่องเที่ยว

สถานการณ์ที่ 1

คุณเป็นเจ้าของเกสต์เฮ้าส์ 16 ห้อง สำหรับนักท่องเที่ยวระดับประหยัด ที่มงานของคุณประกอบด้วยพนักงานต้อนรับสามคน (โดยคนหนึ่งทำงานเฉพาะกลางคืน) คนทำความสะอาดหนึ่งคน และรักษาความปลอดภัยอีกหนึ่งคน แต่เนื่องจากคุณมีธุรกิจที่ต้องดูแลอีกหลายอย่าง คุณจึงเข้ามาดูแลเกสต์เฮ้าส์ได้สัปดาห์ละวันหรือสองวันเท่านั้น จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อคุณมาที่เกสต์เฮ้าส์แล้วก็พบว่ามามีเด็กผู้ชายซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนั้นอายุราว 12-14 ปี สองคน กำลังออกจากห้องพักพร้อมกับชายชาวต่างชาติเจ้าของห้อง นี่เป็นครั้งแรกของคุณที่พบเหตุการณ์เช่นนี้ และสถานประกอบการของคุณไม่เคยดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องการคุ้มครองเด็กมาก่อน

1. คุณรู้สึกอย่างไรกับสถานการณ์นี้ จะมีความเสี่ยงใดกับเด็กผู้ชายทั้งสองคนหรือไม่
2. คุณจะทำอะไรโดยทันที
3. คุณจะทำอะไรในระยะกลางและระยะยาว

สถานการณ์ที่ 2

คุณเป็นผู้จัดการบริษัทเดินทางท่องเที่ยว ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาคุณเริ่มสังเกตเห็นว่าบรรดานักท่องเที่ยวต่างชาติเริ่มสนใจหาประสบการณ์การท่องเที่ยวแบบ “เข้าไปมีส่วนร่วม” กับคนและชุมชนท้องถิ่น ส่วนใหญ่เมื่อเขาจองบริการนำเที่ยวก็จะบอว่าต้องการประสบการณ์มากกว่าการไปเยี่ยมชมสถานที่ที่มีชื่อเสียงสำหรับการท่องเที่ยวเท่านั้น หลายครั้งนักท่องเที่ยวต้องการมีส่วนร่วมกับคนท้องถิ่นและต้องการเป็นอาสาสมัครในการช่วยเหลือชุมชนที่ยากจน ซึ่งศูนย์รับเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งหนึ่งก็ยอมให้บริการดังกล่าวเพื่อแลกกับค่าธรรมเนียมเพียงเล็กน้อย โดยเปิดสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าให้นักท่องเที่ยวได้เข้าเยี่ยมชมในช่วงเวลากลางวัน และหากนักท่องเที่ยวปรารถนาที่จะพาเด็กออกไปเที่ยวเล่นในช่วงกลางวันก็สามารถทำได้

1. คุณรู้สึกอย่างไร จะมีความเสี่ยงใดกับเด็กหรือไม่
2. คุณจะทำอะไรโดยทันที
3. คุณจะทำอะไรในระยะกลางและระยะยาว มีกิจกรรมอะไรจะนำเสนอให้ลูกค้าเพื่อเป็นทางเลือกทดแทนการไปเยี่ยมชมสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า คุณมีคำแนะนำอย่างไรบ้างต่อสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า นั้น รวมทั้งคุณมีวิธีการช่วยเหลือที่ดีกว่าหรือไม่

สถานการณ์ที่ 3

คุณเป็นเจ้าของร้านอาหาร/บาร์ ลูกค้าของคุณส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวซึ่งจะมาในช่วงค่ำๆ คุณสังเกตเห็นว่าในช่วงดึก บางครั้งก็ประมาณ 23 นาฬิกา เด็กหญิงอายุประมาณ 8 ปีมักเข้ามาขายดอกไม้ในร้านของคุณ และมีผู้ชายคนหนึ่งยืนคอยเด็กคนนี้อยู่นอกร้านบ่อยๆ

1. คุณรู้สึกอย่างไรต่อเหตุการณ์ดังกล่าว จะมีความเสี่ยงใดกับเด็กหรือไม่
2. คุณจะทำอะไรโดยทันที
3. คุณจะทำอะไรบ้างเพื่อแก้ปัญหาในในระยะยาว

ข้อมูลสำหรับวิทยากร – ประเด็นที่ต้องพิจารณา

สิ่งที่ต้องทำทันที

สถานการณ์ที่ 1

- สอบถามกันภายใน (พูดกับพนักงาน และตรวจดูบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร)
- เด็กเข้ามาพักกับพ่อแม่หรือไม่ ใช้หลักฐานบัตรอะไรในการลงทะเบียนเข้าพัก ใครเป็นแขกผู้แจ้งเข้าพัก เด็กทั้งสองคนเป็นใคร
- เด็กทั้งสองคนจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาพักในห้องอีกจนกว่าจะเสร็จสิ้นการตรวจสอบเบื้องต้น
- หากสถานการณ์ยังไม่ชัดเจนก็ต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในห้องที่ทราบ

สถานการณ์ที่ 2

- ไม่มีการเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า
- ข้อควรคำนึง:
 - ตรวจสอบชื่อเสียงของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าในห้องถิ่น
 - ตรวจสอบประวัติการทำงานของพนักงานและผู้มาเยี่ยม

สถานการณ์ที่ 3

- ต้องไม่อนุญาตให้เด็กผู้หญิงเข้ามาขายของในร้านอาหาร
- สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงว่าเป็นใคร และมีความสัมพันธ์อะไรกับผู้ชายที่รออยู่ข้างนอก
- หากยังรู้สึกน่าเป็นห่วงก็ควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในห้องถิ่นทราบ

ข้อเสนอต่อไปนี้จะมีความเหมาะสมกับทุกสถานการณ์ข้างต้นที่จะดำเนินการในระยะกลางถึงระยะยาว

- จัดทำและปฏิบัติตามนโยบายคุ้มครองเด็กเพื่อสร้างขั้นตอนดำเนินการที่ชัดเจน (เช่น พนักงานจะรายงานปัญหาเรื่องการคุ้มครองเด็กอย่างไร ต่อใคร)
- ให้ความรู้และอำนาจแก่พนักงานในการปฏิบัติตามนโยบาย
- เผยแพร่นโยบายคุ้มครองเด็กให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาซื้อบริการ
- รณรงค์ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก
- หาวิธีช่วยเหลือครอบครัวในห้องถิ่น/ริเริ่มการสร้างงานเพื่อให้เกิดผลเชิงบวกต่อเด็กที่มีความเสี่ยง
- ยกประเด็นและหารือร่วมกันกับเพื่อนร่วมงานในภาคธุรกิจการท่องเที่ยว

ภาคผนวก 8: แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าอบรม “ความคิดเห็นของข้าพเจ้า”

ความคิดเห็นของข้าพเจ้า

ความคิดเห็นของท่านมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อเรา โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านอย่างตรงไปตรงมาเพื่อช่วยให้เราพัฒนางานด้านการคุ้มครองเด็กต่อไป

1. โปรดระบุหน่วยงานของท่าน

- รัฐบาล
 ธุรกิจการท่องเที่ยว
 ธุรกิจอื่นๆ

 อื่นๆ โปรดระบุ

2. โปรดระบุเพศของท่าน

- หญิง
 ชาย
 อื่นๆ

3. โปรดทำเครื่องหมายตามความคิดเห็นของท่าน

วิทยากรนำเสนอได้ชัดเจนและเนื้อหาเข้าใจง่าย	☐	เห็นด้วย	☐	เฉยๆ	☐	ไม่เห็นด้วย
เนื้อหาดีประโยชน์	☐	เห็นด้วย	☐	เฉยๆ	☐	ไม่เห็นด้วย
การฝึกอบรมช่วยให้ข้าพเจ้ามีความเข้าใจในประเด็นนี้มากขึ้น	☐	เห็นด้วย	☐	เฉยๆ	☐	ไม่เห็นด้วย
การฝึกอบรมช่วยกระตุ้นให้ข้าพเจ้าสนใจที่จะทำสิ่งต่างๆ ในการคุ้มครองเด็กมากขึ้น	☐	เห็นด้วย	☐	เฉยๆ	☐	ไม่เห็นด้วย

4. เนื้อหาส่วนใดของการอบรมครั้งนี้ที่เป็นประโยชน์ในการทำงาน/ชีวิตของท่านมากที่สุด

.....

.....

.....

.....

.....

5. อะไรที่เราควรปรับปรุงให้การอบรมครั้งนี้ดีขึ้น

.....

.....

.....

.....

.....

6. กรุณาแจกแจงสิ่งที่คุณจะทำหนึ่งอย่างซึ่งแตกต่างไปจากเดิมอันเป็นผลมาจากสิ่งที่คุณได้เรียนรู้จากการเข้าอบรมครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

7. ความคิดเห็นเพิ่มเติมอื่น ๆ

.....

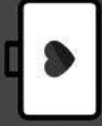
.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก 9: ตัวอย่างเกียรติบัตร

ธุรกิจการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

เกียรติบัตรรับรองการเข้าร่วมการอบรม

เพื่อรับรองว่า

ได้ผ่านการฝึกอบรมในหลักสูตร

การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กสำหรับภาคธุรกิจการท่องเที่ยว

การฝึกอบรมเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กช่วยฝึกฝนผู้เชี่ยวชาญในด้านคุ้มครองเด็ก
จากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว

www.childsafetourism.org

ภาคผนวก 10: ตารางวิเคราะห์ผลการทดสอบก่อนและหลังการอบรม

คำถาม	ผลทดสอบก่อนการอบรม			ผลทดสอบหลังการอบรม			ผลก่อนการอบรม	ผลหลังการอบรม	% ที่เปลี่ยนแปลง	คำตอบที่ถูกต้อง	
	ใช่	ไม่ใช่	ไม่ทราบ	ใช่	ไม่ใช่	ไม่ทราบ					
1 เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการถูกรังแกทางเพศใช่หรือไม่							% ตอบถูก	% ตอบถูก		ไม่ใช่	
2 เด็กมีความเสี่ยงต่อการถูกรังแกในที่สาธารณะที่ท่องเที่ยวใช่หรือไม่										ใช่	
3 ในประเทศไทยเคยมีการทารุณกรรมเด็กในธุรกิจท่องเที่ยวใช่หรือไม่										ใช่	
4 คุณเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างการทารุณกรรมเด็กกับภาคธุรกิจการท่องเที่ยวที่คุณทำงานอยู่ใช่หรือไม่										ใช่	
5 คุณทราบว่าคุณต้องทำอะไรในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวใช่หรือไม่										ใช่	
6 ภาคธุรกิจท่องเที่ยวสามารถทำได้หลายวิธีในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมใช่หรือไม่										ใช่	
7 คุณทราบหรือไม่ว่าจะต้องแจ้งใครหรือหน่วยงานใดที่เกี่ยวข้องเมื่อสงสัยว่าเด็กอาจถูกรังแก ถูกทารุณกรรม ถูกรังแกไปรษณีย์และ/หรือหมายเลขโทรศัพท์										ใช่	
8 เฉพาะเด็กขอทานหรือเด็กเร่ร่อนตามท้องถนนเท่านั้นที่มีความเสี่ยงต่อการถูกรังแกทางเพศใช่หรือไม่										ไม่ใช่	
จำนวนแบบฟอร์มที่รวบรวมได้ทั้งหมด										การรับรู้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย	

ภาคผนวก 11: ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการฝึกอบรม

1. ผลสรุปของการทดสอบก่อนและหลังการอบรม

จากภาคผนวก 10: ตารางวิเคราะห์ผลการทดสอบก่อนและหลังการอบรม

2. ความคิดเห็นของข้าพเจ้า

ตรวจสอบแบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าอบรม “ความคิดเห็นของข้าพเจ้า” แล้วสรุปข้อมูลดังนี้

1. หน่วยงานและเพศของผู้เข้าอบรม

หน่วยงาน	จำนวนทั้งหมด	จำนวนผู้หญิง	จำนวนผู้ชาย	จำนวนเพศอื่น
รัฐบาล				
ธุรกิจท่องเที่ยว				
ธุรกิจอื่นๆ				
อื่นๆ				

2. ความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมอบรม

	เห็นด้วย จำนวนและ %		เฉย ๆ จำนวนและ %		ไม่เห็นด้วย จำนวนและ %	
วิทยากรให้ความกระจ่างและข้อมูลที่ให้ก็เข้าใจง่าย						
ข้อมูลมีประโยชน์						
การอบรมช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจประเด็นนี้มากขึ้น						
การอบรมกระตุ้นให้ข้าพเจ้าดำเนินการมากขึ้นในการคุ้มครองเด็ก						

3. รวบรวมคำตอบจากคำถามว่า “เนื้อหาส่วนใดของการอบรมครั้งนี้ที่เป็นประโยชน์ในการทำงานของท่านมากที่สุด”

.....

.....

.....

.....

.....

4. รวบรวมคำตอบจากคำถามว่า “อะไรที่เราควรปรับปรุงให้การฝึกอบรมครั้งนี้ดีขึ้น”

.....

.....

.....

.....

.....

5. รวบรวมคำตอบจากคำถามว่า “กรุณาบอกสิ่งที่ท่านจะทำแตกต่างไปจากเดิมอย่างน้อยหนึ่งอย่างหลังจากการฝึกอบรมครั้งนี้”

.....

.....

.....

.....

.....

6. รวบรวมความคิดเห็นอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อสังเกตของวิทยากร

ข้อสังเกตของวิทยากรมีความสำคัญในการประเมินและปรับปรุงกิจกรรม วิทยากรควรสังเกตว่าผู้เข้าอบรม
ตอบคำถามอย่างไร มีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มอย่างไร แสดงความสนใจหรือไม่ และได้ถามคำถามที่กระตุ้น
ความคิดหรือไม่ นี่เป็นเพียงวิธีการหนึ่งของการประเมินผู้เข้าอบรมในด้านปฏิกิริยาตอบสนอง การเรียนรู้
และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

1. กรุณาบรรยายความประทับใจโดยรวมของคุณในการอบรมครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. กรุณาอธิบายถึงปัญหาที่คุณพบในการอบรมครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. มีการนำเสนอปัญหาใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กหรือไม่

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. กรุณาให้ความเห็นเกี่ยวกับระดับความเข้าใจและการมีส่วนร่วมของผู้เข้าอบรม

.....

.....

.....

.....

.....

5. บทเรียนใดบ้างที่คุณจะนำไปใช้ในการอบรมครั้งต่อไป

.....

.....

.....

.....

.....

6. ควรปรับปรุงการอบรมและเนื้อหาให้ดียิ่งขึ้นได้อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

7. ควรมีการอบรมครั้งต่อไปหรือไม่ สำหรับใคร และเพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

รัฐบาลออสเตรเลียเป็นผู้ริเริ่มโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557) ศุภนิมิตเป็นผู้จัดทำคู่มือวิทยากรสำหรับโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยฉบับนี้ นอกจากนี้เอกสารทางการศึกษาอื่นๆ ที่โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยได้จัดทำขึ้นประกอบด้วย

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม:
คู่มือวิทยากรเพื่อการให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ:
คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับตัวแทนชุมชน

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ:
คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก

คู่มือนี้ได้จัดทำเป็นภาษาอังกฤษ กัมพูชาลาว และเวียดนามแล้ว โดยปรับเนื้อหาให้เข้ากับบริบทของแต่ละประเทศ

การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบครอบคลุมถึงการรู้จักว่าอะไรคือความเสี่ยงของเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวและดำเนินการเพื่อลดอันตรายดังกล่าวลงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ภาคธุรกิจการท่องเที่ยวมีอิทธิพลโดยตรงที่สุดต่อสภาพแวดล้อมของการท่องเที่ยวและเป็นส่วนที่ได้รับประโยชน์อย่างมากในการปรับใช้ข้อปฏิบัติซึ่งให้การคุ้มครองเด็กและยังสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบอีกด้วย

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในธุรกิจการท่องเที่ยว: คู่มือวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว เป็นเอกสารที่มีเนื้อหาครอบคลุมและให้เครื่องมือที่หลากหลายเพื่อสนับสนุนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยว นับตั้งแต่พนักงานการท่องเที่ยวที่อยู่นอหน้าจนถึงผู้บริหารระดับสูง และยังมีเนื้อหาที่เป็นประโยชน์เฉพาะต่อเจ้าหน้าที่ภาครัฐด้วยเช่นกัน นอกจากนี้การฝึกอบรมดังกล่าวยังมีส่วนช่วยทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในเรื่องการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยวและการตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวที่ต้องการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบเพิ่มขึ้น

Child Safe Tourism

Take action against abuse

รัฐบาลออสเตรเลียเป็นผู้ริเริ่มโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศ กัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557) โครงการนี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างคู่มือและสำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime) โดยการนำเสนอแนวทางดำเนินงานแนวคู่มือ ซึ่งเน้นทั้งงานด้านการป้องกันและการคุ้มครองเด็กในขณะเดียวกัน

